

Calvarul unei mame

Johan Bojer

EDITURA ARTEMIS

CALVARUL UNEI MAME

Johan Bojer

Calvarul unei mame

Traducere de ANTONIA KACSO

EDITURA ARTEMIS

ISBN 973 - 566 - 032 - 6

Pe copertă:

EDWARD MUNCH (1863 - 1944) *Dansul vieții*

(fragment) Nasjengalleriet, Oslo

Doamnei și domnului LOUIS HAVET

un prieten recunoscător J. B.

Coperta seriei: MIHAIL BOITOR Redactor:

MIRELLA ACSENTE

Johan Bojer, *Eti Pilgrimsgang* Gyldendal Norsk Forlag, Oslo

Toate drepturile asupra prezentei ediții în limba română sunt rezervate EDITURII ARTEMIS

ISBN 973 - 566 - 034 - 2

Vechea Maternitate din strada Akersgade e o clădire obișnuită, cu două etaje, așezată în mijlocul unei grădini fără pomi. Și totuși, este o casă respectabilă, pe zidurile căreia cei o sută cincizeci de ani și-au lăsat amprenta; ce minunată poveste am auzi dacă bătrâna casă și-ar putea depăna toate amintirile adunate de atâta amar de vreme, de când femei cu sufletul plin de bucurie sau de tristețe au venit să-și caute un refugiu sub acoperișul său.

Într-o zi însorită de martie 1878, un domn și o doamnă se opriă în fața acestei Maternități și traseră de mânerul ruginit al clopoțelului. Poarta se deschise: văzând grădina pustie intrară în curte, unde zăpada și noroiul negru care fumegau la soare își amestecau aburii cu atmosfera de spital, răspândind un miros neplăcut.

Vizitatorii fură întâmpinați de portar, care trebuia prin curte cu o lopată. Cum ei doreau să vorbească cu profesorul, el le spuse, arătându-le o ușă galbenă în aripa stângă a clădirii:

— De obicei, la această oră, se află acolo, la economul spitalului.

Bărbatul, lăsându-și soția în curte, se grăbi să urce scările ce duceau la biroul economului, dar se întoarse numaidecât; i se spusese că profesorul plecase spre internul de serviciu. Portarul se sprijini în lopată și, arătând cu mâna o căsuță roșie, izolată, aproape de aripa dreaptă a spitalului, zise:

— Internul de serviciu? Acolo.

Și domnul se îndreptă în grabă spre căsuță. Dar reapăru îndată, supărat.

— Nici acolo nu mai e profesorul. Tocmai își face vizita obișnuită prin saloane, cu studenții!

— În acest caz, trebuie să-l așteptați sus în biroul său, spuse portarul, îndreptându-se de spate și arătând cu degetul o scară de piatră cenușie, care se afla în dreapta clădirii.

Cu un oftat, domnul porni din nou, soția sa mulțumindu-se să rămână în curte.

De această dată el lipsi mai mult și doamna începu să se plimbe nervoasă. Așteptarea i se părea nesfârșită; era îngrijorată și nerăbdătoare totodată să afle că dorința îi va fi, în sfârșit, împlinită.

Era trecută de patruzeci și cinci de ani și trebuise să renunțe la speranța de a fi mamă; dar, în înțelegere cu soțul său, ajunsese la concluzia că ar fi bine să adopte un sugar, dintre cei de la Maternitate. În acest fel ar avea posibilitatea să aleagă dintre mai mulți copii și ar putea face totodată și o faptă bună. De mai bine de un an, profesorul le-a promis că va încerca să le aranjeze acest lucru, care, din păcate, nu era atât de ușor cum s-ar putea crede. Mai întâi, desigur, copilul trebuia să fie sănătos și bine făcut; mama lui, de asemenea, să corespundă aceluiași cerințe fizice; în fine, ea trebuia să fie de acord cu condițiile pe care ei voiau să i le impună.

Doar în ajun, după atâta timp, profesorul le dăduse de știre celor doi soți că a găsit, probabil, ceea ce caută ei.

Acum micuțul era acolo, în spatele acestor ferestre. Oare cum era? Peste o clipă îl va vedea; îl va lua acasă, poate, îndată... Numai să nu aibă vreun viciu ereditar... Va putea el oare să devină cu adevărat fiul ei?

Atâtea lucruri sunt posibile când este vorba de un copil necunoscut, pe care dintr-odată ești nevoită să-l strângi la piept!

Umbla înapoi și încolo, prin noroiul înghețat, se întorcea să privească ușa prin care-i dispăruse soțul. Cu cât soarele urca mai sus, cu atât aerul devenea mai

îmbâcsit. Niște oameni cărau pături și saltele în fundul grădinii, unde le băteau. În aer continua să plutească acel sufocant miros de spital, care pătrundea prin zidurile marilor clădiri liniștite, ca o voce care ar povesti întâmplări sinistre, petrecute în spatele acestor ferestre sumbre.

Un strigăt sfâșietor se auzi deodată dintr-o încăpere de la etajul 2, se repetă și iar se repetă. Doamna se îndreptă spre portar, care era ocupat să spargă gheața unui pâraiaș.

— Cine strigă acolo sus?

Portarul, sprijinindu-se în lopată, privi spre soare clipind des din ochi și surâse, auzind o întrebare atât de naivă:

— Cine? Credeți-mă că nu-i ușor de spus. Știți, aici se aud strigăte zi și noapte, tot timpul anului.

Dar iată că soțul se întoarse să-și cheme soția: profesorul îi aștepta în biroul său.

Curtea rămase goală câteva momente. Portarul plecase; lopata rămase acolo, rezemată de zid; acoperișurile picurau; un graur se legăna pe marginea acoperișului și cânta, cu ciocul în vânt îndreptat spre soare... Apoi apăru o practică, o tânără cu mânecile suflecate, care trecu fugind prin curte:

— Portar! portar!

Și, puțin după aceea, capul nins al portarului se ivi la o ușă; mesteca o bucată de pâine și, cu un ton de vădită nemulțumire, răspunse:

— Ce este?

Tânăra se opri și-și coborî involuntar vocea:

— Internul vă roagă să urcați la salonul 10.

— Bine, bine, nu mă lăsați nici măcar să rod o coajă de pâine? Ce treabă are cu mine?

— Vrea să coborâți un cadavru.

— Bine! am plecat.

Capul portarului dispăru; ușa se închise.

În fine, pe scări apăru profesorul, cărunț, urmat de cei doi soți, vorbind cu însuflețire. Profesorul se opri și zise:

— Dacă vreți să vedeți copilul imediat, doamnă, trebuie să procedăm cu diplomatie... Dumneavoastră țineți morțiș ca mama să nu știe cine sunteți?

— Bineînțeles! răspunseră cei doi soți deodată.

Și doamna adăugă cu vioiciune:

— Luând acest copil la mine, vreau să am certitudinea că îl vom putea păstra definitiv. Dacă mama lui se va gândi să-l caute, mai târziu? Vă închipuiți, ce s-ar face bietul copil între două mame? Și cine știe dacă n-are și ea o familie care ar vrea să se amestece și... Nu, mulțumesc, nu dorim așa ceva!

— Ei bine, atunci va trebui ca dumneavoastră să jucați puțin teatru, zise profesorul, aprobând cu capul. Însă, vă fac atentă, doamnă, să nu vă uitați rolul la vederea îngerașului.

Traversară împreună curtea și urcară o scară. Deodată femeia puse mâna pe brațul profesorului și șopti:

— Încă nu ne-ați spus cine este mama.

Profesorul continuă să urce, apoi, oprindu-se după câțiva pași, răspunse, tot cu voce joasă:

— Până în prezent a refuzat să-și spună numele și adresa. Noi o numim „Numărul 47”.

— Dar dacă așa stă treaba, sunteți sigur că va consimți?

Profesorul avu un surâs de mulțumire.

— Eu cred, răspunse, că am o oarecare experiență și pot înțelege acest gen de femei; și, – adăugă el, făcând un nou semn cu capul, prin care voia să aprobe, de această dată, propriile sale cuvinte, – dacă nu mă înșel, nu avem altă femeie aici mai nenorocită decât ea... în fine, o să vedem...

Porni din nou, îi conduse pe însoțitorii săi într-un culoar

întunecos, cu numeroase uși pe ambele părți. Apoi, oprindu-se pentru a deschide una din aceste uși, zise, mai tare decât ar fi trebuit:

— Dacă doriți, putem arunca o privire aici.

Lăsă să treacă înaintea lui pe cei doi vizitatori. Un miros aparte, dezgustător și greu, îi întâmpină. Salonul era întunecat; ferestrele dădeau spre nord. Se distingeau mai întâi două rânduri de paturi, cu căpătâiul la perete, apoi alte două rânduri de ochi și de fețe care se întoarseră spre vizitatori.

Trei copii se puseră pe plâns în același timp, iar mamele lor încercau să-i potolească. Se putea vedea acum că unele erau așezate în pat, altele dădeau copiilor să sugă, în timp ce altele mai erau culcate încă, într-o ușoară somnolență, palide și extenuate după suferințele pe care le înduraseră.

În patul de lângă ușă, o femeie era culcată complet îmbrăcată, și se ridică la vederea celor intrați. Profesorul se opri și i se adresă:

— Unde ți-e copilul?

Femeia, a cărei față palidă și lată avea un ten gălbui, bolnăvicios, răspunse liniștit:

— Copilul meu? Dar a murit acum trei zile.

— Ah, da... îmi amintesc acum... era al dumitale, da...

Și profesorul vru s-o pornească mai departe, când doamna, adresându-se la rândul său lăuzei, o întrebă curioasă:

— Și nu regretați moartea copilului?

— Acesta a fost cel mai mare bine de care ar fi putut avea el parte, răspunse cea întrebată, aplecându-și pleoapele.

Și profesorul, întrerupându-le convorbirea, o întrebă:

— Ai mai avut trei copii, nu-i așa?

Tânăra o privi pe doamnă, ca și cum ea ar fi întrebat-o,

și răspunse fără jenă:

— Da, trei.

— Sunteți casnică? mai zise doamna, cu un suspin.

— Nu, sunt legătoare de cărți.

Porniră mai departe, în timp ce femeia se lungi din nou pe pat, cu palmele încrucișate sub ceafă.

Toate fețele erau îndreptate spre străini, pe care îi priveau cu acel ciudat amestec de invidie și admirație pe care-l resimt cei internați în spitale când privesc un vizitator: cei doi veneau de la soare, de la aer curat; aduceau cu ei ceva din razele acelui soare, câțiva stropi din aerul curat de afară; și, peste câteva clipe, vor ieși din nou, se vor întoarce acolo de unde au venit, unde vor putea sta cât vor pofti.

Profesorul se opri la un alt pat și doamna se întrebă: „Oare aceea o fi?” Dar, apropiindu-se și ea, fu decepționată când văzu pe pernă un cap bătrân, cu părul alb.

— Aceasta a avut o naștere foarte grea, explică profesorul, pe un ton profesional; a născut pentru prima dată la 45 de ani.

Doamna, văzând că femeia era ațipită, întrebă în șoaptă:

— Nu este ea, nu-i așa? Aceasta este măritată, nu?

Profesorul scutură din cap:

— Nu, nu e măritată.

Bănuind însă că aventura acestei fete bătrâne cu părul cărunț, sedusă și ajunsă mamă la vârsta ei, ar impresiona-o neplăcut pe doamnă, o luă de braț și-i spuse:

— Veniți încoace, să vă arăt ceva ieșit din comun.

O conduse spre al doilea rând de paturi, în capătul celălalt al salonului, și se opri. O femeie palidă, cu trăsăturile crispatе și deformate, întinsă între perne, râdea întruna și-și strângea în același timp copilul la sân.

Imediat ce-l văzu pe doctor, dădu drumul unui val de cuvinte neînțelese, în timp ce o șuviță de spumă îi apăru între buze. Dar o bucurie sălbatică, extraordinară, îi lumina ochii strălucitori.

— Femeia aceasta nu este anormală numai din punct de vedere mintal, murmură profesorul, ci și din punct de vedere fizic. Are genunchii îndoiți până sub piept și a fost întotdeauna așa, din copilărie. Și totuși, vedeți, este mamă... Se întâmplă și în țările noastre creștine destule lucruri pe care nici nu. Le bănuiesc acele doamne care tricotează ciorapi pentru păgâni.¹

Doamna trebui să se sprijine de brațul soțului: părea gata să-și piardă cunoștința. Și șopti:

— Dar nu este ea, e imposibil!

Ea nu se gândea decât la singurul lucru pentru care venise aici.

Profesorul o luă din nou de braț și-i zise cu un surâs satisfăcut;

— Și acum, veniți încoace. Vreau să vă arăt și ceva frumos... Văd că doarme...

Doamna înțelese că este vorba de persoana care-i interesa și, de emoție, inima începu să-i bată cu putere.

Profesorul o conduse spre un pat aproape de fereastră. Lumina, pătrunzând prin perdeaua lăsată, împurpura ușor perna, pe care vizitatorii văzură capul frumos, cu trăsături regulate, al unei tinere care dormea. Părul, bogat și negru, era despletit, acoperea toată perna și dispărea sub umerii săi;

capul era ușor aplecat spre copilul care i se odihnea pe braț.

Se părea că somnul o cuprinsese în timp ce îi dădea micuțului să sugă. Cămașa îi era întredeschisă, lăsând să

¹ Aluzie la societățile de femei scandinave care ajutau în bani și în natură misiunile creștine din India și China (N. tr.).

se vadă un gât alb și rotund și sânul plin de lapte. Părea să aibă vreo 25 de ani; și fața, cu trăsături bine desenate, ar fi părut fermecătoare, dacă n-ar fi fost atât de trasă, de vlăguită.

Dar doamna nu avea ochi decât pentru copil. Mai întâi îl examinează cu de-amănuntul, ca și cum ar fi fost o marfă pe care urma s-o cumpere. Micuțul dormea, ca și mamă-sa. Capul, destul de mare, acoperit cu un puf fin, era totodată delicat și viguros.

Mânuța durdulie îi era întinsă spre sânul mamei și gurița i se mișca din când în când, ca și cum ar fi supt în vis. Obrăjorii îi erau rotunzi și fragezi, ca două piersici coapte. Într-adevăr, era un îngerăș pe care erai ispitit să-l strângi în brațe și să-l mângâi. Doamna începu să surâdă, fără să-și dea seama.

Așadar, acest copilaș va fi al ei, deși s-ar părea, în acest moment, că se odihnește în deplină siguranță lângă adevărata sa mamă. Scutecele cu care era înfășat erau grosolane și cârpite - zdrențele ordinare cu care Maternitatea îmbracă copiii săraci - și nici nu păreau prea curate.

Doamna fu cuprinsă de dorința de a lua imediat copilul ca să-i facă o baie bună și să-l înfășoare îndată cu scutecele fine pe care le cususe și le brodase cu mâna ei în ultimul timp.

În același timp trebuia s-o privească și pe mamă, care dormea fericită, cu pușorul în brațe, fără să bănuiască lângă ea prezența altei femei, venită acolo pentru a-i răpi copilașul.

Pentru un moment, în inima doamnei se ridică un val nelămurit de milă: n-ar fi oare o cruzime să desparți pe acest copil de mama lui?

Dar acest sentiment nu dură decât o clipă. Sufletul i se înăspri din nou și, cu obișnuitul ei fel de a raționa, își zise

că orice ar fi, va trebui ca această fată să se despartă de copilul său, care, dacă l-ar păstra, ar constitui pentru ea o pată de rușine toată viața. Chiar și legătorea de cărți socotea moartea copilului său o fericire, după ce i-a trecut prima durere. N-ar fi mai bine pentru fată, deci, să-și dea copilul alteia, care i-ar fi o mamă iubitoare, iar ea să și-l înmormânteze în inimă, ca și când nici n-ar fi fost?

Deodată somnoroasa deschise ochii și cele două femei se priviră câteva secunde. Apoi doamna, fără să vrea, se îndepărtă doi pași și începu să examineze alt pat.

Profesorul, nepierzându-și firea, zise, cu o urmă de voioșie în glas:

— Văd că ați ațipit! Cum îi mai merge copilașului?

Fără să răspundă, lăuza trase cuvertura până sub bărbie și se întoarse pe partea cealaltă; copilul, trezit din somn, începu să țipe și tânăra mamă se strădui, cu capul aplecat, să-l potolească. Dar nu reuși să-și ascundă roșeața vie, de rușine, care îi apăruse în obraji.

Când vizitatorii fură gata de plecare, doamna se opri lângă ușă și mai aruncă o privire lungă spre patul de lângă fereastră. I se părea că-și părăsește propriul copil.

În curte, îi spuse profesorului:

— Credeți că ar fi rău ca mama să nu știe ce va deveni propriul său copil?

— Va alege ea singură, răspunse profesorul. Are tot timpul să se gândească și, din partea mea, nu va avea parte nici de amenințări, nici de promisiuni. Vom vedea ce va hotărî ea.

Și cei trei se îndreptară spre vechea poartă, în timp ce doamna își exprima intenția de a veni în ajutorul nenorocitei fete, cu ajutorul profesorului.

II

Nu există mai multe feluri de a fi obosit. Oboseala oamenilor fericiți se risipește dulce în somn; dar extenuarea poate fi atât de mare, încât ea se face simțită ca un vis urât, care te trezește. Astfel era istovirea fetei cu numărul 47, culcată lângă fereastră. Ea adormi din nou pentru moment, însă când își reveni, se simți mai vlăguită ca niciodată.

Într-un salon ca acesta, cu atâția sugari, nu era ușor să ai liniștea necesară. Dacă nu plângea copilul tău, țipa altul, sau chiar mai mulți deodată, care începeau să urle împreună. Și, cu cât era mai epuizată de lipsa de somn, cu atât mai puțin putea suporta gălăgia și se simțea tot mai iritată de acest zgomot continuu.

Dacă era trezitei de copilășul său, simțea un fel de durere, ca un acces de deznădejde; dacă cel care o trezea era un alt copil, o apuca o furie violentă, care o făcea să strângă din dinți. De șapte zile și șapte nopți de când se afla acolo, abia dacă putuse dormi o jumătate de oră întreagă. Începea să simtă o greutate extraordinară în orbite, ochii nu mai puteau suporta lumina, iar salteaua, aspră și cu noduri, îi părea un instrument de tortură, într-atât o făcea să sufere. De două-trei zile, cea mai mică emoție venită pe neașteptate o făcea să izbucnească în lacrimi, cu toate că făcea tot posibilul să se împotrivească acestei slăbiciuni.

Se ridică într-un cot, aruncă o privire prin deschizătura dintre perdele și văzu că soarele nu mai strălucea atât de puternic pe acoperișul din față. De aceea, trase mai mult perdeaua și rămase întinsă într-o posomorâtă contemplare a cerului înflăcărat, care împurpura în amurg colinele împădurite de dincolo de oraș. Tot era mai bine așa, decât să vadă ceea ce era în jurul ei, deși voia să poată privi

acum prin altă fereastră: i se părea că astfel o vor dura mai puțin ochii. De aici, se vedeau mereu aceleași ziduri, aceleași hornuri, aceleași curți, aceeași îngrămădire de pietre sau de țigle pe acoperișuri, care te făceau să te gândești uneori la o pisică la pândă. Ieri mai era puțină zăpadă pe acoperișul Palatului de Justiție; astăzi nu mai este. Departe, în oraș, se ridica o clopotniță; și adesea, la gândul că cineva ar putea cădea din ea, îi venea amețală, în sfârșit, mai vedea o firmă scrisă cu litere aurite, înălțată deasupra unei case, pe un suport de fier: *L.B. Hansen, gravor în lemn*. Ieri era acolo, este încă și astăzi acolo, acest nume care o urmărea și pe care nu putea să nu-l silabisească de-a-ndoaselea, după ce îl privise destul de mult timp. Se putea petrece orice în paturile din jurul său; pe ea nimic n-o interesa. Cunoștea prea bine înfățișarea salonului la această oră: toți ochii erau îndreptați înspre ușă, în așteptarea mesei de seară, pe care fiecare o spera, în taină, puțin mai bună decât cea de ieri.

Deodată, simți o atingere pe braț: se întoarse. Era o practică, care îi strecură în mână un portmoneu mic. „Numărul 47” o privi neliniștită pe tânără, care se aplecă spre ea și-i șopti:

— Zece coroane! N-au vrut să-mi dea mai mult.

„Numărul 47” privi lung portmoneul, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă acest lucru, și murmură:

— Dar era, totuși, un ceas de aur.

— Au spus că este vechi.

Și „Numărul 47” puse portmoneul pe pervazul ferestrei, oftând:

— Ei bine, fie! Mulțumesc și iartă deranjul.

Singură, rămase un moment nemișcată, privind fix înainte; apoi își strecură mâna sub pernă, scoase o batistă înnodată și se apucă să-i numere conținutul. Numai opt coroane! Optsprezece, cu cele zece pe care le primise

acum. După socotelile ei, nota de plată se va urca la cel puțin 25 de coroane²; și neliniștea care o tortura ziua și noaptea de câțva timp o cuprinsese din nou.

Dacă spitalul, pentru a-și primi banii, ar forța-o să-și dea numele și adresa!... Băgă monedele de argint în portmoneu, pe care îl așează sub pernă, și rămase așa, cu mâinile palide întinse pe cuvertură, privind în tavan.

„Ei bine, își zise ea în sfârșit, paltonul îți este încă acceptabil; ai putea scoate și pe el vreo zece coroane, și apoi de-acum se apropie primăvara. Ce contează ce va mai urma, important e să ieși de aici fără scandal!”

Aceste gânduri o calmară și pleoapele i se închiseră din nou.

Era atât de obositor să macini mereu aceleași gânduri grele și triste! Nu mai putea, nu mai voia să gândească.

Dar iată că ușa se deschise: apărură două practicante, fiecare cu câte o tavă în mână. Era masa de seară: veșnic aceeași fiertură, același lapte albăstrui, și toate fețele pline de așteptare și de speranță se întoarseră instinctiv...

Li se împărțiră farfurii și cești. Câteva mame erau încă atât de slăbite, încât trebuiau să fie hrănite de altcineva; altele se așezaseră pe pat și își primeau porțiile cu pofta de mâncare specifică lăuzelor.

„Numărul 47” lăsa să-i rățăcească privirea de la un pat la altul. Cine ar fi putut prevedea, numai cu un an în urmă, că ea va fi astăzi aici, în acest salon comun, la un loc cu toate aceste femei, dintre care cea mai mare parte erau adunate de pe stradă?

Razele roșiatice ale soarelui, aproape de asfințit, pătrundeau pieziș prin geam, făcând o pată mare de

² În acea perioadă în Norvegia, spitalizarea nu era gratuită. Pentru nevoiași, comuna lor natală își asuma sarcina de a plăti tratamentul, după o anchetă prealabilă. Anonimatul pe care dorea să-l păstreze tînăra o obliga deci să-și plătească singură întreținerea (N. tr.).

lumină pe albul peretelui din fața sa. Restul salonului era cufundat în umbră, astfel încât abia se puteau distinge siluetele culcate.

În fundul încăperii, într-un colț, o fată de 18 ani mai cerea un supliment.

— Ah, Doamne! strigă ea cu veselie, nu se află nimeni care să-mi vândă porția sa? I-aș plăti-o cu o coroană!

Era îmbrăcată cu lenjeria ordinară alb-gălbuie a spitalului, dar pe umeri i se risipea un minunat păr blond, în care soarele se juca de fiecare dată când se apleca să-și întindă farfuria.

O tavă rămăsese la picioarele unui pat. Femeia din pat plângea și refuza să mănânce. Era o fată simplă, de stradă, al cărei copil murise zilele trecute de o boală congenitală și care, spre mirarea tuturor, era nemângâiată în urma acestei pierderi.

— Mâncați-vă odată terciul ăsta! îi spunea practicanta. Veți vedea că totul va fi bine.

Dar fata, în loc de răspuns, își trase cuvertura peste cap și continuă să plângă cu sughițuri.

— Dă-mi atunci mie farfuria ei, zise fata din colț. Mi se pare că aici ar trebui să poți mânca atât cât dorești, ca și într-o casă de corecție.

Acum, de-a lungul celor două șiruri de paturi nu se mai auzea decât clinchetul lingurilor și farfuriilor și obișnuita nemulțumire începea să se manifeste. O țărancă, vei fiță în ajun, când și născuse, dar care astăzi se simțea cu totul restabilită, își împinse ceașca sub nasul practicantei care i-o întindea.

— Ăsta-i lapte? La noi la țară asta se numește albăstreală de rufe!

Luă o lingură din acest lichid, îl aruncă pe jos, apoi își întoarse repede capul în cealaltă parte.

— Ce înseamnă asta? zise practicanta, cu mâinile în

şolduri. Să merg să-i spun domnului profesor?

— Du-te şi chemă-ţi profesorul! Şi eu vreau să-l întreb dacă în ţara asta se mulge apă din ugerul vacilor.

O muncitoare bună de gură se amestecă şi ea în discuţie:

— Ca şi cum ne-am putea aştepta la ceva mai bun, noi, ăstealalte! Nu suntem noi socotite egale cu zero, femeii de nimic? Cui îi pasă că pruncii noştri crapă? Pentru cucoanele care stau în camere separate se schimbă socoteala! Sigur, lor le trebuie mătase şi plăpumi de puf; pentru ele ni se smântâneşte nouă laptele! Nu suntem tratate toate în acelaşi fel aici!

Toate celelalte femei o aprobă, pe rând. Fata din colţ care nu primise suplimentul cerut îşi spuse şi ea părerea:

— Este foarte adevărat! Aşa-i şi hrana ca şi profesorul. Ne tratează ca pe nişte câini. Însă în faţa doamnelor de dincolo cade în genunchi şi le sărută degetele. Le dă întăritoare şi pe dinăuntru şi pe dinafară. ăsta-i adevărul!”*

Şi legătoarea de cărţi adăugă:

— Eu nu mi-aş pune mâna în foc că damele astea de-alături nu şi-au făcut plozii la fel ca şi noi!

Această remarcă avu succes. Multe izbucniră în hohote de râs. Şi, în tumultul acestor râsete dure, se mai auzeau încă suspinele înăbuşite ale fetei de stradă, cu capul mereu ascuns sub pătură.

Mai era în salon şi o femeie măritată, o gospodină solidă de vreo 20 de ani. Ea era singura care părea mulţumită de soarta sa. Pe noptiera ei se aflau tot felul de bunătăţi pe care i le aducea soţul său în fiecare zi: mere, portocale, tablete de ciocolată, chifle. De fiecare dată când se apuca să mănânce, simţea foarte bine cum toţi ochii sunt aţintiţi asupra ei, încât toate aceste delicatese îi rămâneau pur şi simplu în gât; dar tovarăşele de salon

erau totuși prea multe pentru a le putea împărți cu ele.

În acest moment atenția generală se îndreptă spre schiloadă.

Profitând de momentul în care i se dădea să mănânce i se luă pe nesimțite copilul. Dar imediat ce femeia își dădu seama de ce s-a întâmplat, uită mâncarea, întinse brațele înaintea și începu – să mormăie; emoția pe care o simțea îi aduse din nou spume la gură.

Legătoarea de cărți, pe care această scenă o făcea să râdă, se apropie de patul infirmei și-i zise ironică:

— Tu crezi că o să-ți ia cineva plodul, că ai să scapi așa ușor de rușine și de belele? Ei? Fii liniștită, îți vei păstra țâncul. Fii cât se poate de liniștită! Ha, ha!

Sărmana ființă nu băga de seamă că celelalte râdeau de ea. Ea continua să dea din mâini și să geamă. Această femeie, care fusese nebună toată viața, care adesea își mușca buzele până la sânge, devenise dintr-odată o mamă iubitoare și atentă.

Și se simțea că în această rațiune care se năștea, trezită de dragostea de mamă, începea să pătrundă grija preocupărilor de viitor. Cine știa, în definitiv, dacă ea nu va fi despărțită de copilul său când inspectorul de asistență socială – care se ocupa de ea datorită infirmității sale – îi va scoate pe amândoi de aici?

În fine, practicanta reveni și-i înapoie copilul; și din nou îl strânse lângă ea, cu dragoste și prudență, și rămase astfel întinsă, râzând mereu, cu un râs ce nu se mai oprea, ca și cum i-ar fi explodat pieptul dacă tăcea.

„Numărul 47”, în patul său, aproape de fereastră, se străduise să mănânce jumătate din porție, apoi duse restul fetei din colț. Pe urmă, după ce adunară farfuriile și ceștile și duseră tăvile, cele două practicante își suflecară mânecile și începură să facă toaleta de noapte a copiilor. O a treia intră cu un coș plin cu scutece proaspăt spălate,

pe care îl așeză lângă sobă, căci lenjeria nu era încă bine uscată. Cum soba era foarte încălzită, rufele începură să aburească și îndată salonul se umplu de un iz înăbușitor de săpun negru și de leșie. Aerul nu se schimba, ci dimpotrivă, devenea mai greu pe măsură ce fetele îi dezbrăcau pe cei șapte sugari, ale căror scutece murdare erau aruncate grămadă, lângă foc. Unele își astupau nasul, altele tușeau; și, în acest timp, copiii se agitau în mâinile practicantelor care-i îmbrăcau cu dexteritate profesională, și țipau ca din gură de șarpe.

Se putea spune că acest aer infect trezise în toate inimile o furie neputincioasă, mută, până în momentul când, copiii fiind redați mamelor, ea explodează brusc.

Muncitoarea bună de gură își puse copilul în față și strigă:

— Nu, asta chiar că-i prea de tot! Asta-nseamnă curat? la vino încoace dumneata!

Și arată cu degetul pe una din practicante, care se apropie automat. Urmă apoi o explozie de reproșuri pentru aceste scutece așa-zis spălate, însă care, în realitate, nu erau decât înmuiate în apă cu săpun negru și uscate la sobă. Să ne mai mirăm când vedem atâția copii murind de boli contagioase?

Și în celelalte paturi, în tot salonul, femeile miroseau lenjeria copilașilor și îndată nemulțumirea ajunsese până la injurii și insulte. Practicantele se uitară mai întâi una la alta, apoi se apucară să-și facă de lucru cu ștersul prafului pe ici pe colo, pentru a nu-și pierde cumpătul, scuzându-se totuși că niciuna din ele nu spălase în acea zi scutece. Cele care au spălat aceste rufe fuseseră alte practicante, câteva din acele delicate domnișoare de oraș care pinăacum nu-și murdăriseră niciodată mâinile cu așa ceva... Dar ce le păsa acestor femei furioase? Chiar și practicantele recunoșteau deci că ele aveau dreptate! Și

acum își dădură frâu liber mâniei: câteva, din paturile lor, făceau gesturi de amenințare spre tavan, strigau și înjurau. Și duhoarea ce le înconjura le făcea să tușească fără încetare. „Numărul 47” își astupă urechile: era o gălăgie infernală. După ce, în sfârșit, se mai calmară, li se aduseră copiii acelora care îi alăptau singure. Și în timp ce, palide și aplecate, ele îi priveau pe micuții care începeau să sugă, discuția se încheie din nou, cu privire la cucoanele de alături, care desigur că nu erau tratate la fel... Dacă este adevărat că oricine își suga primele convingeri odată cu laptele mamei, atunci cu siguranță că toți acești nou-născuți vor fi viitori anarhiști.

Majoritatea copiilor erau hrăniți dintr-o oală cu lapte fiert fumegând, care fu adusă și așezată în mijlocul salonului.

O practică veni la patul „Numărului 47” și o întrebă:

— Micuțul dumneavoastră bea lapte în seara asta?

— Da, răspunse ea, cu un gest plictisit; azi nu mă simt în stare să-i dau să sugă.

Practicanta luă copilul și îndată cele trei viitoare moașe erau așezate în jurul oalei, împărțind laptele cu o lingură țâncilor, care scânceau ascuțit și adeseori sfârșeau prin a se îneca.

Când i se înapoie copilul, „Numărul 47” o apucă pe practică de încheietura mâinii, zicându-i foarte speriată:

— Dumneata ești nebună!... Știi ce-ai făcut?

— Ce-am făcut? Poate am făcut rău că am dat de mâncare copilului?

— Ai dat să mănânce copilului meu cu aceeași lingură cu care ai servit înainte pe alt copil, care are o boală urâtă, fără s-o mai speli. Cred că ești nebună de-a binelea!

Tânăra fată se puse pe râs:

— Ei, lasă! nu-i chiar atât de periculos!

Apoi îi lăasă copilul și plecă.

„Numărul 47” își luă batista și șterse cu grijă pe dinăuntru gurița copilașului. Dar, încă o dată, un nod i se urcă în gât și trebui să se întoarcă, pentru a nu fi observată de celelalte că plânge.

Puțin după aceea, se întinse din nou, cu copilașul dormind pe brațul său, și contemplă sfârșită cerul înroșit de soarele ce apunea. Extenuată cum era, apropierea nopții o umplea pe tânăra mamă de o teamă nelămurită.

Atmosfera din salon devenea din ce în ce mai sufocantă: biata femeie își simțea gâtul foarte uscat. Vru să bea din cană, dar apa era caldă și avea un! gust de săpun, care aproape că o făcu să vomite. Practicantele adunaseră scutecel murdare și plecaseră fără să aerisească salonul, uituce sau indiferente; și soba continua să încălzească, o căldură insuportabilă ce făcea sudoarea să curgă pe femeile culcate.

Acum, când nu se mai afla în salon nimeni din personalul spitalului, șușotelile se întinseră de la un pat la altul. Legătoarea de cărți își povesti amintirile de la celelalte vizite făcute la Maternitate. Într-o zi, o practicăntă nu pansase ca lumea o femeie care tocmai născuse: aceasta avu noaptea o hemoragie și a doua zi dimineața o găsiră moartă.

Altă dată, două femei născuseră în același timp și copiii au fost puși în grabă în același pat. Când fiecare din ele vru să-și ia copilul, a fost imposibil să se mai știe care al cui este. A luat deci fiecare femeie câte unul, la întâmplare. După trei ani, au căzut de acord să-i schimbe între ele.

O altă poveste era cu un intern, care examinase o femeie după ce ieșise de la o autopsie: femeia s-a infectat și a murit.

Și, în timp ce legătoarea își povestea mai departe

amintirile, care de care mai oribile, în salonul neliniștit obscuritatea devenea din ce în ce mai profundă. „Numărul 47” își ascunse capul sub pătură, ca să nu mai audă nimic.

III

Dormi, dormi! Nu mai trebuie să te gândești la asta acum. La ce bun?... Dormi, dormi!”

Și „Numărul 47” își strângea pleoapele; dar nu făcea altceva decât să se răsucească în pat, fără încetare. Era trecut de miezul nopții. Ici și colo se auzeau câte un zgomot ușor, câte un sforăit, un copil care se trezise și plângea. Strada era liniștită. Peste toate se întindea noaptea întunecată.

Tocmai atunci când ești prea obosit ca să poți adormi te năpădesc gândurile; îți vin în minte cele mai îngrozitoare lucruri. Și, ca și în noaptea precedentă, ca în toate nopțile din ultima perioadă, viziuni stranii începură să i se perinde în beznă prin fața ochilor.

Acum decăzuse mult. Dar exista undeva în lume un locșor însorit, unde trăise ea altă dată, și cu totul altfel. Acum o năpădeau alte aduceri aminte, ca niște insulițe poleite parcă cu aur. Apăreau, apoi se estompau și dispăreau. Fiecare amintire cu peisajul său, și ea însăși se afla mereu în mijlocul fiecărui tablou, ca punct central al unei vaste compoziții cu mii de culori.

Mai întâi vedea insulița înconjurată de recifuri și căsuța tatălui său, paznicul farului. Apoi era în Ostland, într-o regiune frumoasă și bogată, unde i se întâmplaseră atâtea! mai târziu se vedea în capitală, într-o mansardă întunecoasă, unde stătuse închisă mai multe luni ca într-o carceră. Dar n-a terminat încă: în fața ochilor începură să-i apără fețe de bărbați sau de femei, figuri de prieteni și alte câteva care îi umplură inima de ură.

Deodată tresări, se sculă în capul oaselor, se întinse și luă de pe noptieră ceasul vecinei, pe care îl privi la lumina veiozei. Nu era decât ora două, vai! Nu se mai făcea odată ziuă?...

Se culcă din nou, își trase cuvertura peste cap, și-și strânse cât putu pleoapele. O, de-ar putea dormi!...

Dar în curând se vedea din nou acolo, pe insula cea mică, se gândea din nou la bătrânii săi părinți care locuiau și acum în căsuța de lângă far și care nu știau, nu bănuiau nimic.

Se întoarse pe o parte și gemu profund... se scurseră câteva minute... Se văzu din nou la 14 ani. Se juca pe insulă cu copiii pescarilor. În jurul lor marea mugea, iar în depărtare, spre apus, se confunda cu cerul; la răsărit, uscatul, o linie neagră între cer și apă. Prin toate cotloanele stâncilor, păsările de mare își făceau cuiburile; și ele îi erau cei mai buni prieteni. Adesea mângâia câte o rață sălbatică, fără ca aceasta să zboare... Își însoțea mama la biserică, pe o potecă ce șerpuia peste mici turbării și coline... În toată insula nu se afla niciun copac, în afară de un mesteacăn mic și pipernicit, în mijlocul grădinii lor...

Împreună cu cei doi frați ai săi își ajuta tatăl la lucru. Acesta avea o bibliotecă bogată și ea începu devreme să citească în limbi străine. Dar ce diferență între cei doi părinți ai ei: mama, bigotă încrâncenată și mereu posomorâtă; tatăl, care stătea treaz o bună parte din noapte cu o sticlă în față. Fusese ofițer de marină și un accident pentru care el fusese vinovat îl silise să treacă în rezervă. Nu putuse niciodată uita această nenorocire.

Apoi, alte suferințe se abătură peste casa Jor: unul din cei doi frați ai ei, cel mai în vârstă, fu arestat și întemnițat pentru fals, celălalt părăsi o slujbă bună din Christiania, pentru a fugi cu o călăreață de circ... Mama sa primea toate aceste lovituri ca pe o cruce trimisă de Dumnezeu; tatăl încărunțea pe zi ce trecea și bea tot mai mult.

De acum înainte biata copilă rămase singură cu părinții săi, care păreau doi bolnavi neputincioși ce așteptau totul

de la ea. Și ei însăși i se părea lucrul cel mai natural din lume să-i răsplătească cu tot atâta

— **Capitala Norvegiei până la 1 ianuarie 1925, de când se numește Oslo (n.tr.).**

bucurie cu câtă tristețe le-au adus cei doi frați ai ei.

Singurul neajuns al acestei existențe era că la 22 de ani se afla încă acolo cu părinții săi, fără niciun plan de viitor, fără nicio perspectivă. Nu primeau niciodată vizite, nu exista niciun mijloc pentru a mai putea ieși puțin. Această izolare la care era constrânsă îi dădea tot mai mult iluzia că va rămâne prizonieră o viață întreagă.

Într-o zi o mătușă bogată, care avea o moșie întinsă în apropierea lacului Mjos, o invită să petreacă la ea o vară. Tatăl, când auzi acest lucru, își mușcă pipa și mormăi:

— Ah! ah! și totuși cineva se mai gândește la noi.

Dar pentru tânăra fată era o ocazie de a ieși puțin din această cușcă, și în final tatăl ei își dădu consimțământul. Acest fapt se întâmplase anul trecut. Un an, da, un singur an...

Tresări din nou, se așeză pe pat și-și strânse capul între mâini.

— Of, Doamne, de ce, de ce nu pot dormi?

Apoi se lungi din nou, cu ochii întredeschiși... Se văzu ajungând la ferma mătușii sale, după câteva zile petrecute în capitală, zăpăcită cu totul de atâtea impresii noi.

Casa se afla pe o colină și se oglindea în lacul imens, înconjurat de pășuni bogate și de păduri adânci de brad. Era prin iunie; livada era plină de

— **Cel mai mare lac al Norvegiei (n.tr.).**

pomi în floare, câmpiile se legănau în bătaia vântului de vară.

Aerul aspru și răcoros al mării lângă care trăise până atunci era acum înlocuit de parfumurile uscate ale ierbii, frunzelor și florilor de toate felurile. În cămăruța sa, i se

întâmpla de multe ori să stea ore întregi aplecată pe fereastra deschisă, scăldându-se în adierea caldă a nopții.

Deasupra lacului se ridica o lună galbenă, care aproape nu mai dădea lumină, atât de senină era noaptea.

Cum se întâmplase oare că din primele zile simțise o anumită aversiune față de mătușa sa și de cele două verișoare? Îi era oare frică să nu fie disprețuită din pricina greșelilor pe care le făcuseră tatăl și frații săi în trecut? Fără îndoială, căci amintirea acestor evenimente trăia în ea ca o parte din carnea ei; îi era teamă să nu o atingă careva.

Veni și momentul când avu certitudinea că o țin acolo din milă; privirile, intonația vocilor, aluziile, toate loveau-n rana mereu deschisă; mai credea că poate o desconsideră și pentru felul cum se îmbracă, pentru lipsa de maniere elegante.

Dar își înghiți furia. Nu voia încă să se întoarcă acasă. Și mânia sa, pentru că trebuia să și-o ascundă, se schimbă repede într-un sentiment mai trainic. Picătură cu picătură ura i se îngrămădea în inimă. Dar și această dușmănie trebuia să și-o ascundă: astfel deveni fățarnică. Și, cum nu voia cu niciun preț să-și rănească părinții, nu le scria decât scrisori vesele, pline de bucurie. Și astfel învăță să mintă.

În această casă venea adesea lume și ea băgă de seamă în curând că era considerată frumoasă, mai frumoasă decât cele două verișoare cam de aceeași vârstă cu ea.

Un fermier bogat o ceru în căsătorie, la fel și un medic veterinar; îi refuză pe amândoi. Își făcea planuri de viitor; voia să ajungă sus și departe, și aceasta nu numai pentru a-și face părinții fericiți, ci și pentru a-și întrece verișoarele și pentru a se răzbuna într-o zi.

Și atunci a apărut el... Era o rudă a soțului mort al mătușii sale. Tocmai își luase doctoratul în medicină și era

considerat bogat, foarte bogat. Imediat ce i se păru că el se interesează în mod deosebit de una dintre verișoarele sale, ea începu să-i dea atenție: „I-l voi fura”, își zise ea. Dar trebuia să procedeze cu mare abilitate.

Ce bună dispoziție diabolică adusese cu el! Făceau excursii în munți, focuri aprinse seara în pădure, clinchete de pahare, numai râsete și priviri aprinse. Ce vară! Până atunci ea se rugase în fiecare seară; acum uitase cu totul de asta.

El remarcă, fără îndoială, că ea făcea parte dintr-o lume mai modestă decât celelalte fete din anturajul lor; altfel n-ar fi îndrăznit să intre în camera ei într-o noapte, când rămăseseră numai ei doi în toată casa.

În ziua următoare ei i se păru că sunt mai mult decât logodiți, aproape soți. De acum înainte își putea privi verișoarele fără pică; nu se mai gândea la răzbunare, îi era de ajuns să poată izbândi, să triumfe asupra lor.

Cei doi amănți se întâlneau în pădure; săptămâni întregi de fericire se scurseră în felul acesta. Și ea își simțea inima înflăcărată, era vrăjită, strălucitoare.

Iar când gândul îi zbura spre părinți, nu le trimitea decât visuri luminoase, în care îi vedea de pe acum lângă ea, în sfârșit îngrijiți și liniștiți.

Dar, într-o zi, el plecă pe neașteptate. Ea nu-i putu vorbi înainte de plecare și rămase neliniștită. Așteptă o scrisoare care nu-i mai venea. Îi scrise.

Niciun răspuns.

Și apoi, puțin după aceea, auzi la masă că doctorul Folden, logodit mai de mult cu o fată din Christiania, se va căsători în curând. Ah! ziua aceea! grozăvia acelei zile!...

Tânăra femeie se ridică din nou în pat, apoi își trecu degetele peste frunte:

— Voi înnebuni, voi înnebuni cu siguranță dacă nu adorm imediat!

Și vecina sa de pat, femeia cu părul cărunt, care se trezise și ea, îi spuse încet:

— Crezi că ești singura?

Ea nu-i răspunse. Și, în timp ce rămase așa, cu capul între mâini, îi trecură prin minte toate acele ceasuri pe care le petrecuse rătăcind prin pădure, peste câmpuri... Noaptea întunecoase de august începuseră deja; iarba jilavă îi umezea rochia și picioarele. Avea o presimțire îngrozitoare. Dacă se va întâmpla, Doamne, dacă se va întâmpla!...

În zori se întorcea în casă, abia târându-se. Dimineața cobora ca de obicei, pentru a-și face treaba de fiecare zi, fredonând și glumind. Nu trebuia ca nimeni să bage de seamă ceva: pentru nimic în lume nu le va da ocazia să triumfe.

În fine, înțelesese că presupunerea înfiorătoare era adevărată: rămăsese însărcinată. Dar nu înceta să se miște de colo-colo ca de obicei, mereu cu cântecul pe buze; nimeni nu trebuia să aibă nici cea mai mică umbră de îndoială... Și această hotărâre o învăță să râdă în loc să plângă, îi ascuți mintea și o făcu să-și păstreze sângele rece. Trebuia găsit un motiv să plece de acolo, iar dacă nu-l găsea, trebuia să inventeze unul.

Dar unde să se refugieze acum? Să se întoarcă acasă? Dar asta ar fi însemnat să le dea o nouă lovitură părinților, după toate suferințele de până atunci!

Într-o zi scrise acasă o scrisoare plină de fericire; cerea bani pentru a urma niște cursuri pentru completarea cunoștințelor gospodărești ale tinerelor fete, la Christiania.

Banii sosiră, cu toate că tatăl său bombănise puțin. Atunci, pentru ca mătușă-sa și verișoarele sale să nu se țină scai de ea, se certă cu ele cu puțin înainte de plecare, și astfel se despărțiră supărate.

Se ascunse în marele oraș ca un animal rănit. Urmă

școala aproape o lună de zile; apoi nu mai îndrăzni să se ducă de teama remarcilor legate de starea ei.

Atunci intră la o croitoreasă care locuia într-o mansardă, la periferie. Cosea acolo ziua întreagă, abia câștigând banii de hrană și chirie. Mica sumă pe care o primise de acasă se topi repede. Nu mai îndrăznea să iasă nicăieri, de teamă să nu întâlnească vreo figură cunoscută. Dar scria mereu acasă pagini fermecătoare și pline de veselie, în care se înlănțuiau minciunile cu duiumul... Petrecu astfel o iarnă întreagă.

Veni și ziua când plecă la Maternitate, alunecând pe lângă ziduri. Acolo trebui să suporte o discuție într-un birou, cu un medic care îi punea tot felul de întrebări, pe când primele dureri de naștere începeau s-o cuprindă, dar ea refuză cu încăpățânare să-și spună numele și profesiunea.

O forțaseră să facă o baie, apoi o culcaseră într-un pat tare și împuțit din sala de nașteri... Doamne, Dumnezeule! Niciodată n-ar fi crezut că o ființă omenească ar putea fi atât de singură și de nenorocită.

Dar urmașe ceva și mai rău pentru ea. Doi interni veniseră s-o examineze. La început crezuse că va muri de rușine. Apoi furia pusese stăpânire pe ea și le strigase:

— N-ar fi destul unul singur să se ocupe de mine?

Și unul dintre studenți îi răspunsese pe un ton ușor obraznic:

— Ne scuzați, domnișoară, dar noi suntem aici pentru a ne învăța meseria.

Ea își spusese atunci: „Vezi că ăștia te consideră o femeie de stradă”.

Timp de 15 ore o torturaseia durerile facerii. Și de fiecare dată când o apucau junghiurile, nu se putea abține să nu strige un singur cuvânt, mereu același:

— Mamă! mamă!

Între două valuri de durere, privea mereu fix deasupra ei tavanul văruit, pătat de luminile becurilor de gaz care împuteau salonul.

Spre seară veniseră două practicante, care erau de gardă peste noapte. Și ele o examinaseră amănunțit. Apoi acestea chemaseră acolo alte fete, cărora li se mai alăturaseră câțiva studenți și alte practicante.

Biata de ea, nu mai era o ființă omenească, ci un lucru oarecare, un obiect de care fiecare se servea după plac, fără să-i pese de cele mai intime suferințe ale ei. Stătea acolo, neputând face nimic, nici măcar să protesteze. Era cumplit. În cursul nopții mai sosise o femeie gata să nască; apoi alta, o oră mai târziu.

Erau trei acum care strigau, despărțite doar printr-un paravan: strigătele celorlalte două o înfiorau până în măduva oaselor.

Șeful clinicii însuși venise să le examineze dis-de-diminează, înconjurat de medici și de practicante, cărora le explica acest caz excepțional. Cerase să i se aducă niște instrumente, apoi îi spusese cu un surâs:

— Cred că a sosit timpul să vă scap de dureri.

Și operația începuse. Practicantele priveau curioase, cu mâinile în șold... în curând ea își pierdu cunoștința.

Când își revenise, se mirase că încă mai trăiește. Celelalte două continuau să țipe. Dar iată că auzise un scâncet ușor de copil și imediat parcă se simțise ridicată de îngeri, legănată de o muzică cerească.

— Arătați-mi-l! strigase ea. Cum este? E normal? Vă rog să mi-l arătați!

— Aveți un băiat, doamnă; felicitările mele, îi spusese internul care tocmai o pansa.

Și când în sfârșit micuțul, spălat și înfășat, se odihnise pe brațul său, izbucnise în lacrimi de fericire.

Dar când o duseseră în salonul unde era acum culcată

trebuise să privească în față trista realitate. Mai întâi trebuia alăptat nou-născutul. Fără îndoială, ea nu putuse să se hrănească prea bine în situația în care fusese, dar era robustă și sănătoasă, și natura îi dăduse suficient lapte pentru copil. Din nefericire, aceasta îi diminuă propriile forțe: de fiecare dată când micuțul termina de supt, i se părea că parcă i se frânge spatele, ca și cum copilul i-ar fi supt și măduva spinării. Trebui să renunțe și să se resemneze să nu-l mai alăpteze.

Și de-atunci... nopți lungi de nesomn, îngrijorare pentru viitor, amintiri sumbre, iată din ce era făcută viața sa. Puțin câte puțin, toate aceste preocupări îi înăbușiră prima bucurie a maternității. Patul deveni pentru ea un instrument de tortură, și totuși tremura la gândul că trebuia să-l părăsească în curând. Unde va merge atunci?...

Din nou se aruncă pe pernă, gemând:

— Dumnezeuule, încă o noapte ca asta și voi înnebuni!

Deasupra orașului, pe cer, o geană de lumină galbenă anunța ivirea zorilor.

IV

— E Bine, scumpă doamnă, am dormit bine?

Profesorul își făcea obișnuita sa vizită de dimineață, urmat de șeful clinicii, de internul de gardă, de moașa șefă, de studenți și practicante.

— Mulțumesc, nu prea rău! răspunse „Numărul 47”, încercând să zâmbească.

Astăzi profesorul era deosebit de amabil, lucru neobișnuit pentru el.

O privi sceptic și-i prinse încheietura mâinii, cu ochii pe ceas.

— Ei! făcu el după o scurtă pauză, asta nu-mi prea place.

Apoi, întorcându-se spre moașa șefă, zise:

— Uite ce, avem alături o cameră liberă, cu un singur pat: o putem muta acolo în dimineața asta?

Moașa păru puțin mirată, dar aprobă îndată.

Și profesorul îi surâse „Numărului 47”, îi spuse foarte amabil la revedere și se îndepărtă cu suita sa.

În salon se produse mare agitație când după o oră veniră niște angajați ai spitalului s-o ducă pe tânără în cealaltă cameră. În momentul când trecea pragul ușii, susținută de subsuori de o însoțitoare, după ce-și luase rămas bun de la cele cu care împărțise până atunci mizeria, simți cum o împung privirile curioase și pline de invidie ale celorlalte, care se întrebau de ce, deodată, se hotărâse să i se îmbunătățească soarta, și numai ei.

Au instalat-o într-o cameră luminoasă, orientată spre sud. Totul era foarte curat. Aerul avea o prospețime plăcută; patul, cearșafuri albe, sclipitoare și pături roșii frumoase. Odată culcată, se simți plină de mulțumire. Copilul i l-au așezat într-un leagăn lângă ea și puțin mai târziu i se aduse o ceașcă mare de ciocolată. Oare nu

cumva o confundau?...

În timp ce mânca, se auzi un ciocănit în ușă și profesorul intră singur. În ochi i se citea buna dispoziție; și ea îi era atât de recunoscătoare pentru tot ce făcuse pentru ea, încât îi surâse instinctiv când el se apropie de pat.

Se așeză lângă ea, își încrucișă brațele și, cu ochii fixați pe fereastră, începu să-i vorbească.

— Am venit să discut cu dumneavoastră o problemă, la care nu trebuie să-mi dați un răspuns imediat... Vă închipuiți despre ce ar putea fi vorba?

Aici el zâmbi din nou și dădu din cap, ca și cum ar fi vorbit cu sine însuși. Apoi continuă:

— Până în prezent nu știu cine sunteți. Dar eu sunt vechi în meserie și cred că am un oarecare fler. Iată: fără îndoială că sunteți dintr-o familie bună; poate sunteți măritată, poate nu... Nici nu țin s-o știu... Dar ce ați spune dacă fiul dumneavoastră ar deveni prinț moștenitor într-un mic regat? Ei?... Vreau să zic, dacă o familie foarte înstărită, fără copii, ar cere să adopte copilul dumneavoastră?... V-ar plăcea foarte mult?

Zâmbi din nou și scutură din cap, așa ca pentru sine, apoi ochii i se fixară în ochii tinerei femei. Ea se obișnuise să stea impasibilă când se afla în fața profesorului, să nu lase să i se vadă nici cea mai mică emoție pe chip. De data asta nu putu să nu roșească. Credea că el glumește.

Profesorul continuă:

— Să vorbim acum puțin și despre dumneavoastră. Cred că nu v-ar strica să petreceți câțva timp la țară, pentru a prinde puțină roșeață în obraji, nu-i așa? Și dacă s-ar întâmpla cumva să aveți nevoie de ceva bani – e un lucru care se poate întâmpla oricui – pentru a vă putea permite, totuși, această vacanță, s-ar putea arăția și aceasta, foarte ușor. Familia de care vă vorbesc este

bogată; pot să vă asigur că puștiul va fi un adevărat prinț moștenitor! Ce spuneți?

Se întoarse pe scaunul său, tot cu brațele încrucișate, și o privi cu un aer întrebător.

Nu, nu era vorba de o glumă. Dintr-odată ochii tinerei femei se umplură de lacrimi. De atâta timp nu mai auzise o vorbă bună! Totul era atât de neprevăzut, așa de uluitor! Nu era oare acesta un ajutor venit din ceruri? Și începu să plângă în hohote.

Profesorul o mângâie pe păr: – Haide, haide, calmați-vă! O să vedeți că totul se va sfârși cu bine... O să vedeți... Și gândiți-vă la ce v-am spus, gândiți-vă până mâine. Apoi se ridică și ieși.

Numai atunci când se aprinde lumina poți vedea cât de nepătrunsă era bezna care te înconjura; numai atunci când ți se întinde o mână de ajutor vezi în ce mizerie te-ai zbatut. Cum! ea, care în ajun era cuprinsă de cea mai disperată tristețe, care nu știa nici măcar cum își va putea achita datoriile față de spital, pentru a se putea întoarce apoi în stradă, ea... Nu, n-a fost decât un vis... Fără să vrea se frecă la ochi: „Ce-ți veni să plângi în halul ăsta, își zise ea, vezi bine doar că ai visat. Nu cumva, din întâmplare, mintea ți-a luat-o razna?...”

În tot cazul, dacă a fost vis, acest vis continua. Căci puțin după aceea o infirmieră veni s-o întrebe ce dorește să bea la masă, vin sau bere. Desigur, ea se afla acum într-una din acele camere despre care se discuta atât de mult în salonul comun.

Când fu servită masa, la vederea feței de masă albe, a șervetului, a farfuriilor fine, îi veni deodată o poftă nebună de mâncare, simți dorința de a fi din nou tânără. Și sănătoasă. Soarele răspândea în cameră o lumină dulce, prietenoasă, și o senzație de prea mare fericire pentru nervii săi tociți o făcu să râdă și să plângă în același timp:

când cineva a trăit mult timp într-o pivniță, ajunge o singură rază de soare pentru a-l orbi.

După ce termină de mâncat, încercă să chibzuiască asupra propunerii profesorului. De ce să mai stea la îndoială? Era la pământ și el se străduia s-o ridice. În unele momente, în orele de febră, se gândise la posibilitatea de a-și face copilul dispărut odată ieșită de la maternitate; și iată că acum vine cineva și-i spune: „Din copilul tău vrem să facem un mic prinț. Știm că te-ai putut înșela, să faci un pas greșit; dar iată, noi suntem aici să te punem pe picioare...” Și ea să refuze aceste propuneri!

Când profesorul veni a doua zi s-o viziteze, ea nu avu decât o singură condiție: familia despre care era vorba să nu încerce să afle cine era ea.

Doctorul, care-și încrucișase deja brațele, ca de obicei, își trecu o mână peste favoriții cărunți, își mângâie bărbia și, surâzând către sine însuși, zise:

— Dar e perfect. Tocmai că noii părinți ai copilului nu vor nici ei ca dumneavoastră să știți cine sunt...

Și începu să râdă, ca și cum acest lucru n-ar fi avut niciun fel de importanță.

Ea simți ca o împunsătură de cuțit prin inimă, și se întrebă îndată de ce. Dar se obișnuise atât de mult cu ideea că această înfiere era un lucru bun atât pentru copil, cât și pentru ea, încât nu mai voia să se gândească la ea, de frică să nu descopere ceva care ar nemulțumi-o. Voia să-și revină, să profite de salvarea ce i-a fost oferită, și de aceea va fi de acord cu orice.

— Ei bine! iată o afacere încheiată, zise el. Cred că mâine vor veni să-l ia pe micul prinț... Totodată, va fi pusă la dispoziția dumneavoastră o anumită sumă, de care nu va trebui să dați socoteală nimănui!

Începu din nou să râdă și ea trebui să-l imite. Îi vorbi apoi de înțărcatul copilului, îi examinează sânii, apoi plecă.

Ea rămase culcată, cu mâinile împreunate, surâzând propriilor sale gânduri, sau frumoaselor cuvinte înaripate: „bani”, „libertate”, „salvare”, care parcă zburau înapoi și încolo, ca niște fluturi luminoși. Exista, deci, un Dumnezeu, în ciuda tuturor nenorocirilor!

Și, în fericirea sa, i se păru că acum și-ar putea permite să se bucure de copilul său, în timpul celor câteva ore cât va mai fi al ei. Îl luă în pat, îl adormi pe brațe și în toată această minunăție după-masă însorită de primăvară rămase întinsă, examinând zâmbitoare, cu capul aplecat, figura micuță a copilului său... în fond, semăna cu tatăl lui.

Seara, când infirmiera veni să facă toaleta copilului, îl putu avea, pentru un moment, gol lângă ea. O cuprinse o bucurie fără margini. Sentimentul de mamă, înăbușit pentru moment, se trezi, puternic, ca o vâlvătaie de flăcări; și plânse nestăvilit, lacrimi de melancolică bucurie, fără îndoială, la gândul că micuțul ei se va număra într-o zi printre fericiții acestei lumi!

A doua zi, sosi ora când veni să-i ia copilul. Îl dezbrăcă de scutecele cu care era înfășat, pentru a-l îmbrăca în niște delicioase hăinuțe brodate. Apoi îl dădură mamei sale, pentru a-și lua adio de la el. Ea luă în brațe această ființă mică, transformată dintr-un băiețel îmbrăcat sărăcăcios într-un copil de oameni bogați, copil care nu mai era al ei. Aruncă o privire la cămășuța de pe el: era cusută de mână, de noua mamă a copilului, fără îndoială, această nouă mamă care, în viitor, trebuia să coasă totul și să vegheze asupra lui.

Își îmbrățișă pentru ultima dată copilul și se strădui să glumească:

— Adio, deci, micuțule! fii drăguț cu părinții tăi adoptivi! Fără îndoială, noi doi nu ne vom mai vedea niciodată... Nu vrei să-mi zâmbești puțin, răutate?... Haide, adio, adio!...

După ce copilul fu luat, tânăra femeie, întinsă pe pat, rămase multă vreme privind țință la ușa care se închisese în urma lui. Apoi își ascunse capul sub pătură și izbucni în hohote de plâns.

În acest moment apăru profesorul, ca și cum ar fi prevăzut aceasta, chiar și plânsetele ei. Scoase din buzunar un teanc de bancnote pe care i le strecură sub pernă, cu un aer de conspirator, apoi se așeză alături de ea, cu veșnicul lui surâs pe buze.

— Felicitările mele, îi spuse el, trecându-și ușurel mâna peste fruntea ei. Trebuie să recunosc că aveți un noroc chior, dumneavoastră, dar mai ales copilul dumneavoastră!

Și continuă pe același ton vesel, spunând tinerei mame că cea mai mare parte dintre copiii care se născuseră la Maternitate își începuseră altfel viața decât al ei.

Apoi o întrebă dacă ea consimte. ca noii părinți ai micuțului să-i dea numele pe care i l-au ales ei înșiși. În general nou-născuții se botezau pe loc, aproape imediat; dar familia care adoptase copilul său ținea mult ca această ceremonie să aibă loc acasă la ei, și nu li se putea refuza această dorință. Ea răspunse, așa cum și voia profesorul, că este de acord ca noii părinți să-i pună numele ce-l vor crede de cuviință. Doctorul îi aprobă spusele dând din cap, mângâindu-și satisfăcut bărbia.

Și acest punct fiind lămurit, el o întrebă pe tânără:

— Și dumneavoastră? Ce veți face după ce plecați de aici?

— Habar n-am, răspunse ea, ștergându-și ochii.

— Vă înțeleg, răspunse el, aplecând din nou capul. Sigur că nu doriți să începeți din nou să vă plimbați, să vă arătați pe stradă. Aveți nevoie de un an de liniște, pentru a uita totul.

Ea îi surâse cu recunoștință. Cum îi ghicea toate

gândurile acest om cumsecade!

— Ce-ați spune dacă v-aș găsi un loc bun, care să nu vă solicite prea mult, un loc de menajeră, de exemplu, în casa unui norvegian văduv și bogat, fără copii, dintr-un oraș de provincie în Suedia? Ați accepta?

„Oricum nu te vei putea întoarce acasă o bună bucată de timp, își zise ea. De ce să nu încerci?”

Mulțumi profesorului cu recunoștință, dându-și seama că n-ar avea altceva mai bun de făcut decât să urmeze sfaturile acestui om competent.

Apoi el plecă, după ce-și mai trecuse o dată degetele peste părul tinerei femei, ca un tată iubitor.

Câteva zile mai târziu, în amurg, slăbită și palidă, se urcă în trăsură care o aștepta la poarta spitalului. Când calul porni, ea mai aruncă o privire asupra clădirilor joase și cenușii care rămâneau în grădina pustie. I se părea că a stat acolo un an întreg; îndărătul acestor ziduri, alte femei tinere mai erau încă prizoniere; se apropia ora când vor primi sărăcăcioasa mâncare de seară... Infirma, fata cu părul cărunț... Va putea să uite vreodată toate acestea?

Trăsură trecea pe străzile pline de zgomot. Tânăra femeie voise mai întâi să meargă să-și ia lucrurile pe care le lăsase la croitoreasa din mahala. Se gândise totodată să se întoarcă pentru o noapte în vechea sa cămăruță...

În acea seară, târziu, acolo sus la mansardă, ea scrisese părinților săi o scrisoare pe care se strădui s-o umple de o vie bucurie: „Dragă mamă, eu am terminat cursurile de artă menajeră; dar iată ce mi s-a întâmplat: un văduv bătrân și bogat, fără copii, care locuiește în Suedia, a cerut directoarei noastre să-i caute o menajeră dintre cele mai bune eleve. Ale sale și ea m-a ales pe mine. Nu mi-ar plăcea deloc să câștig și eu ceva bani; și apoi mi se face o cinste. Am acceptat deci. Nu fi mândrită: voi veni acasă peste un an și voi fi foarte drăguță cu voi amândoi: cu tata

și cu tine. Aaug la această scrisoare și o mică sumă, pentru tine, mamă: am încasat un avans din contractul pe care l-am încheiat...”

Și scrisoarea continua pe același ton.

Dar, după ce închise plicul, tânăra femeie rămase nemișcată, privind în gol. Va trebui deci să toarne mereu minciuni peste minciuni!... Asta îi sfâșia inima de fiecare dată și totuși trebuia s-o facă: nu-și putea omorî părinții!

Coborî, puse scrisoarea la cutie, cumpără un litru de lapte și biscuiți. Voia să mănânce în pat. Ce plăcere să te lungești într-un pat care nu mas miroase a spital și a femei lăuze!

Dar, când se întinse în vechiul său pat, cu perdele spălăcite și murdare, de bumbac, uită să mai mănânce și ochii i se închiseră. Încet, încet, se cufundă cu voluptate într-un neant vast și pustiu...

Dimineața se trezi, se sprijini într-un cot, „ronțăi câțiva biscuiți, apoi se întinse iar pe pat și adormi din nou. Spre seară se gândi să se scoale: sânii îi erau umflați și o dureau. Dar după ce bău puțin lapte, nu se mai putu împotrivi oboselii: puse capul pe pernă și somnul o cuprinse din nou. În sfârșit, putea dormi liniștită.

V

Era într-o zi de aprilie; ea era așezată lângă fereastră, în expresul care se îndrepta cu toată viteza spre frontiera suedeză.

Ferme, pământuri negre brăzdate pe alocuri de zăpadă, defilau cu repeziciune prin fața ochilor tinerei femei; din timp în timp, trenul se înfunda în câte o pădure de brazi sfrijiți, ale căror vârfuri se pierdeau în zare, sub cerul ploios, cenușiu și întunecat.

Ultimele zile și le consacrase unor cumpărături necesare. Cele 5G0 de coroane pe care le primise fuseseră serios împruținate, dar se putea prezenta acum într-o ținută mai decentă. Forțele și sănătatea îi reveniseră repede: urmașe sfatul medicului care îi prescrisese extract de malt, multă bere și lapte proaspăt muls, iar acum se simțea minunat.

Și apoi, iată că, în sfârșit, se îndepărta de acest oraș prin care se târâse atâta timp cu teama permanentă de a fi recunoscută, descoperită, și unde suferise atâta! De când părăsise spitalul, apăsătoarele amintiri ale zilelor pe care le trăise acolo o urmăriseră ca un chinuitor coșmar pe care nu-l putea risipi: uneori noaptea se deștepta tresărind, închipuindu-și că mai era culcată acolo, în salonul comun. Și dacă nu realiza imediat că fusese doar un vis, tot corpul i se umplea de o sudoare de suferință cumplită... Acum trenul o ducea departe, o despărțea de nenorocirea sa, de toate amintirile urâte. După ce, în sfârșit, auzi limba suedeză, se simți ca eliberată și respiră mai ușurată. Aici, nimeni nu-i cunoștea povestea; aici putea privi pe toată lumea în față, fără frică; pentru ea începea o nouă existență, într-o țară nouă.

Și, în timp ce trenul străbătea cu toată viteza câmpiile suedeze, se lăsă pe spate, cu ochii închiși, pe speteaza

capitonată a băncii. Senzația că scapă de întuneric și se îndreaptă spre lumină o umplea de o bucurie fără margini. Fără îndoială, gânduri neliniștite o mai încercau, dar aceste gânduri nu o puteau întrista. Nu mai primise nicio știre de la părinții săi de vreo lună de zile; dar poate numai din întâmplare. Acum voia să se bucure. Fusesse salvată ca prin minune de la o pieire totală: nu trebuia deci să se simtă fericită? Aici, în Suedia, toți o vor respecta, condițiile materiale vor fi bune pentru ea; în fiecare seară va putea scrie părinților săi scrisori lungi, cuvinte adevărate și pline de iubire: aceasta n-ar fi aproape ca și cum ar trăi lângă ei? Ce consolare pentru ea!

Își îndreptă privirile spre peisaj pe când soarele, străbătând norii, începea să lumineze câmpiile umede și arborii. Și, așa cum i se întâmpla mereu de câtăva vreme încoace, senzația de ușurare pe care o simțea o făcea să se gândească la copilul său. Își zise că ar fi trebuit, totuși, să-i dea și ea un nume: Carol, Hermann, Olaf sau altul, oricare... Și înșira în gând toate prenumele care i se păreau cele mai frumoase.

Pentru a fi posibil să visezi fără încetare la un obiect oarecare, îți trebuie un cadru. Astfel, puțin câte puțin, își închipui că fiul ei se afla în prezent la Kristiansand... Fără îndoială, tatăl adoptiv era acolo prefect; și-l închipuia înalt, elegant, cu favoriți albi și ochelari cu ramă de aur... în ceea ce-o privește pe soția sa, o vedea greoaie, cu un aer sever, îmbrăcată în mătase... Va veni o zi când cei doi soți vor avea un băiat mare, pe care ea l-a adus pe lume pentru ei...

Și în timp ce continua să-și imagineze viitorul acestui copil, o minunată mulțumire sufletească o cuprindea și surâdea fără să vrea.

Ajunse la destinație aproape de miezul nopții. Era un orașel oarecare, ale cărui lumini erau stinse deja, cu case

mici, de lemn, pe care le vedea vag la lumina lunii. O trăsură cu doi cai o aștepta la gară; imediat fu instalată în ea, cu bagaje cu tot, și vizitiul începu să mâie caii pe un drum lung. Drumul trecea peste o vâlcea împădurită, în fundul căreia se auzea curgând un pârâiaș. Roțile trăsorii scârțâiau pe pământul înghețat; gheața crăpa sub potcoavele cailor, care alergau în trap ușor. După vreo două ore, tânăra femeie zări clădirile uzinei ale cărei coșuri negre se îndreptau spre cer. Trecură apoi printr-un orașel format din căsuțele muncitorilor și, în sfârșit, trăsura pătrunse într-o alee largă, la capătul căreia se ridica impunătoarea locuință a stăpânului, proprietarul-director al uzinei, la care venea călătoria.

O ușoară îndoială îi strânse involuntar inima. Cum va putea ea vreodată să reușească să facă toate treburile pe placul stăpânului în această casă imensă? În ce încurcătură prostească și nesocotită se lăsase antrenată?

Nu era luminată decât o singură fereastră, aproape ascunsă de pomii din grădină. Dar când trăsura se opri în fața scării, un om ieși din casă și se prezentă: era directorul Flaten, care, înclinându-se foarte politicos, oferi tinerei femeii brațul și o invită înăuntru. Sufrageria era luminată și masa era pusă: o conduse la locul său și începu să mănânce odată cu ea.

După câteva momente, întrerupând deodată discuția care se învârtea în jurul călătoriei pe care abia o terminase tânăra, industriașul zise surâzând:

— Scuzați-mă, domnișoară, dar încă nu mi s-a spus numele dumneavoastră. Sunteți atât de amabilă să mi-l spuneți?

Ea simți că se înroșește și răspunse aplecată deasupra farfuriei:

— Mă cheamă Aas... Regina Aas.

Trecuse mult timp de când nu mai deschise gura

pentru a pronunța acest nume. Era un eveniment pentru ea. Directorul ridică paharul și ciocni cu Regina, apoi vru să știe ce mai e nou în Christiania.

Era un bărbat de vreo 50 de ani, gras și chel, cu o mustață căruntă sub un nas coroiat. În ochi i se citea multă bunătate și părea un om foarte simplu. El îi povesti că se născuse la Hamar, în Norvegia, că la douăzeci de ani găsisese un loc în Spania, la un comerciant, și că reușise în afaceri. Își cumpăraseră proprietatea actuală de câțiva ani, datorită marilor păduri care se întindeau în jur. Dar de vreun an, de când rămăsese văduv, nu se mai simțea în largul său; se gândea să vândă totul și să se reîntoarcă în Norvegia pentru totdeauna.

Regina uită că se află în fața unui străin, într-atâta bunătatea prietenoasă a interlocutorului său îi dădea încredere; o trata ca pe un egal, fără niciun fel de reticență, și aceasta era o altă noutate pentru tânăra femeie și-i făcea bine. Dar atunci se întâmplă ceva la care ea nu se așteptase.

Erau pe punctul de a se ridica de la masă, când el își trecu mâna peste frunte și zise cu un vizibil efort de memorie:

— Aas?... Nu cumva sunteți fiica locotenentului de marină Aas, cu care am făcut cunoștință la Barcelona, în timpul unei escale a vasului său?

Și își fixă privirea asupra tinerei femei.

Într-o clipă, ea își zise: „Nu trebuie ca el să știe. Poate că profesorul i-a spus unele lucruri despre mine și cine știe ce se mai poate întâmpla?...” Și, cum știa acum să-și ascundă sentimentele, răspunse pe un ton natural:

— Nu. Tatăl meu era fermier.

— Ah! bine...

El începu să caute printre pipele sale și, întors cu spatele, continuă, ca și cum și-ar fi vorbit lui însuși:

— În fond, întrebarea mea era inutilă... în ziarele norvegiene de ieri se anunța că locotenentul Aas de care vă vorbeam a murit ca paznic de far, undeva pe coastă, în provincia Skoersgaard. Dacă ați fi fiica lui, desigur că nu v-ați afla acum aici.

Regina se apucă de marginea mesei: „Ai grijă să nu leșini”.

Industriașul aprinse o lulea și, din fericire, ridică perdeaua și privi un moment pe fereastră.

— Ei bine, adăugă el, sper că nu vă veți plictisi prea tare aici, domnișoară Aas... Dar, pentru a reveni la acel locotenent de marină, era un tovarăș bun și vesel, credeți-mă; când o să am ocazia, vă voi povesti câteva întâmplări amuzante despre el.

Se întoarse spre ea și, văzând cu surprindere că se schimbase la față, zise:

— Cred că ar fi mai bine să mergeți la culcare, domnișoară. Călătoria v-a obosit, fără îndoială... Femeia de serviciu vă va conduce în camera dumneavoastră.

Și-i întinse mâna, urându-i noapte bună.

VI

Minerul este fericit atâta timp cât urcă spre ziua de afară. El merge spre lumină și întunericul se înfundă din ce în ce mai adânc sub coșul în care el stă ghemuit. Dar când se află la lumină, când este pe punctul de a se amesteca printre ceilalți oameni de la suprafața pământului, atunci își dă seama că toți îl arată cu degetul și își spun: „Acesta este un miner!” Oricât și-ar schimba el îmbrăcămintea, oricât de bine s-ar spăla, urmele șederii lui sub pământ rămân, stigmatate pe care nu le poate șterge nimeni și nimic.

A doua zi, Regina își spuse: „E imposibil să rămâi în pat astăzi: ar putea da naștere la anumite bănuieli. Trebuie să cobori, să te porți în așa fel, ca și cum nu te-ar fi lovit această nouă nenorocire”.

Era în camera ei, cu toate lucrurile despachetate în jur, dar recădea adesea pe scaun, cu mâinile împreunate peste genunchi.

Atâta timp cât se aflase pe drum urcând din negrul abis de mizerie în care se găsisese, fusese plină de voieșie la ideea că era salvată. Dar acum, ajunsă la capăt, liberă, devenise o ființă ca toate celelalte: de aceea înțelegea mult mai bine ceea ce se petrecuse. De ce își desfăcuse bagajele? De ce nu se întorcea imediat acasă, pentru a fi de față la înmormântarea tatălui său și a rămâne lângă mama sa? Simțea că i-ar fi imposibil și totuși continua să-și frece ochii, neștiind bine dacă e trează, atât i se păreau de necrezut toate acestea... Ce i se întâmplase? Cum de se afla ea aici? De ce se îndepărtase de țara și de casa ei? Nu mai era vechea Regina Aas?... Trecuse printr-o prăpastie întunecoasă; acum se afla iar deasupra, în lumină, la fel ca altă dată. Dar de ce se schimbase? De ce devenise cu totul altă persoană?

În curând trebuia să coboare, s-o facă pe tânăra nevinovată, să râdă ca odinioară, să pară veselă și nepăsătoare. Acesta e rolul pe care trebuia să-l joace; va ști să se descurce. Dar unde era” fericirea? Visase că va începe să fie fericită aici; și iată că avea acum de dus o nouă luptă de fiecare zi pentru a-și ascunde taina, ca și atunci când locuia la mătușa sa, anul trecut. Mama ei rămăsese singură, acasă; ea însăși trebuia să se poarte ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, să simuleze liniștea și veselia. Aceasta îi era fericirea care îi era rezervată, fericirea sa!

Se ridică și-și termină toaleta. Când să iasă din cameră se privi pentru ultima dată în oglindă. Fața îi mai era umflată, deși se spălase cu cea mai mare atenție. Își înmuie prosopul în apa rece și-l puse pe ochii care o ardeau, apoi îi șterse cu grijă. Arăta acum ceva mai bine. Își surâse în oglindă; da, mergea. Cine ar fi văzut-o acum nu și-ar fi închipuit că tatăl său zace la această oră pe catafalc și că poate înainte de a muri aflate adevărul despre ea.

Coborî. Industriașul era plecat la birou. În bucătăria foarte mare și luminoasă, două femei de serviciu erau în plină activitate; una dintre ele, o femeie destul de bătrână, era norvegiană. Mașinile de gătit erau roșii, ustensilele strălucitoare stăteau atârinate pe perete, totul avea un aspect nou și curat, cu adevărat plăcut. Femeia pe care Regina o înlocuia luă masa cu ea înainte de a pleca, și îi arătă casă, dându-i toate lămuririle necesare. Apoi, înainte de ora prânzului plecă.

La prânz, Regina rămase singură cu Flaten în marea sufragerie. El nu vorbi prea multe, mănăcă repede, apoi se retrase într-o cameră alăturată pentru a-și face siesta. Și ziua trecu. Ea merse la geam, contemplă vâlceaua întunecoasă și împădurită, unde, pe alocuri, din fermele

izolate ieșea câte o dâră de fum, îndreptându-se spre cer. Da, era sigur: tatăl său fusese informat de tot ce i se întâmplase ei și murise de rușine. Suferise prea mult de pe urma copiilor.

Alte zile veniră și trecură... Trebuia să reziste, să nu se prăbușească în timp ce își vedea de treabă prin casă. Mai trebuia să fie veselă și surâzătoare, căci așa era potrivit la vârsta ei. Toți acești ochi străini păreau plini de bănuială; singurul lucru important era să nu lase să se vadă nimic, dacă nu voia ca ei să ghicească totul.

Astfel, glumea cu servitorii; și îi arăta lui Flaten o față plină de veselie.

El se întorcea seara la ora opt, obosit și tăcut. După masa de seară se închidea în salonașul soției sale moarte, cu o lulea, o carte și un pahar. Regina înțelese că acest om trăia încă cu amintirea mereu prezentă a defunctei și că acel salonaș era pentru el un mic templu în care se refugia pentru a-și aduce aminte de ea.

Era o casă tihnită. Din timp în timp venea la masă câte un prieten de afaceri; nu se discuta atunci decât despre lemne, păduri și de piețe străine. Flaten nu ieșea decât foarte rar. Regina îi era foarte recunoscătoare că el nu o întreba niciodată nimic despre ea sau familia ei. Avea toată libertatea să conducă toată casa cum voia ea; și, puțin câte puțin, totul începu să meargă bine.

Într-o seară, la masă, Flaten ridică ochii din farfurie și o privi un moment.

— Nu arătați prea bine, domnișoară Aas. Deveniți mai palidă cu fiecare săptămână care trece, văd eu bine. Mâine merg în câteva vizite; veniți cu mine dacă doriți: vă veți face câteva cunoștințe.

Dar Regina pretinse că-i merge foarte bine și că, pentru moment, nu se putea gândi să-și negligeze treburile. Acestea le spuse cu puțină stângăcie și tânăra femeie

observă că, din ziua aceea, Flaten o privea lung uneori: avea impresia că era spionată, supravegheată: i se părea că vrea să-i smulgă secretul...

În fine, primi o scrisoare de la maică-sa. Înțelese, citind-o, că altă scrisoare, trimisă înaintea acesteia, se pierduse pe drum. Maică-sa îi dădea amănunte despre felul cum decursese înmormântarea și o muștra că nu venise și ea. Dar nimic din această scrisoare nu-i spunea Reginei că cei de acasă ar ști ceva despre trecutul ei. Deci nu din cauza ei murise tatăl său: se putu deci lăsa pradă tristeții ca într-un fel de suferință fericită, de vreme ce nu o mai chinuiau remușcările.

Camera tinerei femei se afla la etajul trei al casei. Era tapetată în albastru și avea un singur tablou: Napoleon contemplând incendiul Moscovei, în serile dulci de primăvară îi plăcea să stea așezată într-un mic balansoar în fața ferestrei; își lăsa privirile să-i rătăcească, peste dealurile acoperite de brazi care se legănau alene, unul după altul, din ce în ce mai departe, până la ultimul care se estompa albăstriu pe fondul auriu al cerului în asfințit. Din când în când, Regina se sprijinea în coate pe marginea ferestrei, cu bărbia în palmă. Balansoarul se oprea atunci din mișcare, apoi începea din nou... Iar se oprea și ea se apleca din nou peste fereastră. Așa privește un prizonier din închisoarea sa. Pârâiașul susura încetisor în liniștea serii, repetând aceeași poveste monotonă, fabricile erau tăcute iar din enormele coșuri ieșea doar câte o șuviță subțire de fum.

„Doamne, ce-am făcut cu viața mea? Nu mă voi mai putea face niciodată frumoasă pentru vreun bărbat? N-o să mă mai gândesc niciodată de-acum la nunta mea? Ce s-a întâmplat cu mine? Se vor mai întoarce vreodată frumoasele zile de odinioară?...”

Zilele se scurgeau. Continuând să-și poarte masca de

fericire, Regina era tot timpul atentă: trebuia să se supravegheze mereu pentru a nu-și uita rolul; trebuia de asemenea să fie atentă și la ceilalți.

Cel care tănuiește un secret apăsător este totdeauna bănuitor. Uneori credea că a descoperit la Flaten un indiciu că el ar ști totul. În fiecare minut aceasta era pentru ea o teroare ascunsă. Rămânea mereu la pândă, cântărind fără încetare fiecare cuvânt pe care el îl spunea. Câte gânduri, câtă nesiguranță!

De ce medicul, acest apostol milos, a ales-o tocmai pe ea pentru a-i veni în ajutor? Luase oare legătura cu familia sa și aceasta fusese de acord, știind tot adevărul? Se jucase oare acolo o farsă al cărei mister nu reușise încă să-l pătrundă?

Nu era oare vreo rudă a ei persoana care îi adoptase copilul? Avea o mătușă care trăia singură în Nordiand. Ea să fie oare cea care a luat copilul? Și oare de aceea Regina nu trebuia să știe ce s-a întâmplat cu micuțul ei?

Fiecare idee, fiecare ipoteză năștea altele, care o țineau trează toată noaptea, puneau în mișcare balanșoarul, apoi îl opreau dintr-odată.

De ce o trimisese medicul aici, în Suedia, lângă acest norvegian văduv? Oare pentru a o îndepărta

— **Provincie septentrională a Norvegiei (n.tr.).**

de țara sa? Și-o fi zis, poate: „Ea va rămâne acolo, departe, va uita totul, până și pe copilul său, și nu va mai reveni niciodată?...” Se gândise să se debaraseze astfel de ea?

Și ea, să-i lase să li se împlinească proiectele, să se resemneze oare?

Cu cât se gândea mai mult, cu atât ajutorul primit o apăsa și o umilea. Degeaba muncea, degeaba făcea totul cât mai bine; nu era mai puțin adevărat că datora acest plasament acelor care i l-au procurat. Ea nu era decât o

fată decăzută, care trebuia să suporte orice pentru a-și câștiga pâinea cea de toate zilele. Într-atât de jos ajunsese? Uneori, la acest gând simțea că se înroșește de mânie și de rușine; se ridica brusc din balansoar, cu pumnii strânși... Apoi se reășeza. Ce putea face, cel puțin pentru moment?

De ce era condamnată să sufere toate acestea? De ce, de ce? Era oare o oprire irevocabilă a tristului său destin?

Primăvara înainta. Rândunelele își construiau cuiburile sub ferestrele sale. Florile formau un covor pestriț pe pământurile din jurul pârașului. Soarele încălzea tot mai mult, pe fiecare zi ce trecea.

Uneori, noaptea, se ridica în pat și-și zicea cu vocea scăzută:

„Destul! Acum trebuie să dormi, Regina! Ascultă-mă, Doamne! Nu mai vreau să gândesc! Vreau să dorm!”

Cu buzele strânse, se străduia să se gândească la un lucru neînsemnat, oarecare... Se trezea dimineața, după câteva ore de aștepaltă, cu sentimentul plăcut al unei victorii obținute asupra ei însăși. Așa cum făcea eforturi să se odihnească, la fel începu să facă și pentru a mânca. Tinerețea sa lupta contra nenorocirii, ca un organism robust care învinge o boală...

Sosi și vara. În momentele sale de libertate, Regina începu să coboare în grădină, să facă câte puțină treabă pe acolo. Un miros puternic de iarbă și de frunze verzi îmbălsăma aerul. Uneori calmul era atât de profund în această grădină, încât uita unde se află; avea impresia că trăiește într-un mic regat numai al ei, la capătul pământului. Păsărelele zburau pe deasupra capului său, altele își clădeau cuiburile sub acoperiș. Arbuștii în jurul ei formau parcă o tapiserie; se așeza în iarbă; nu vedea decât verdețea și cerul albastru, nu auzea decât cântecul păsărelelor și murmurul nelămurit al pârașului. Și universul

întreg și amintirile urâte se ștergeau, totul pierea în depărtare.

Într-o duminică după-masă se plimba prin grădină; cineva o observa din verandă: era Flaten. Ea nu-l vedea și continua să umble încoace și încolo, cu o greblă în mână. Era îmbrăcată cu o rochie vaporosă, deschisă la culoare, iar pe cap avea o pălărie mare, de paie, peste claia neagră de păr.

„Phii! își spuse el; iată o fată superbă!”

El remarcase că în ultimul timp întreaga înfățișare a tinerei femei devenise din ce în ce mai înfloritoare; culorile îi reveneau în obraji. Și, fără să-și dea bine seama de motivele care-l împingeau, el începuse să prelungească cât mai mult mesele. Când ea era prezentă, devenea bine dispus și uita de afacerile plictisitoare și de oboseala sa dureroasă.

— Domnișoară Aas!... o strigă el.

Ea ridică capul, speriată. Nu-l credea întors acasă atât de devreme și se simțea parcă surprinsă asupra unei greșeli. Pe când el se apropia, ea se înroși toată sub pălăria de paie și surâse încurcată.

— Scuzați-mă, zise ea.

Și rămase pe loc, așteptând la capătul scărilor, sprijinită în greblă. Deoarece el o strigase doar așa, întâmplător, nu știa ce să-i mai spună.

Dar privind-o cum stătea acolo, văzu cât de frumoasă este. Mâna cu care ținea grebla era bronzată și bine făcută; mâneca suflecată descoperea un braț alb și rotund, ușor adumbrat de un puf blond. Regina avea tenul fermecător al tinerelor femei care tocmai au născut și soarele de vară împreună cu aerul proaspăt îi adăugaseră un plus de frăgezime. Trăsăturile sale bine conturate își pierduseră asprimea și suferințele tainice dădeau feței sale energice o înfățișare suavă, neobișnuită. Ea rămăsese

în picioare, pe un fond de verdeață, în rochița vaporeasă și luminoasă, și aștepta cu genele sale lungi aplecate, zgândărind nisipul cu vârful pantofului.

El trebui, în sfârșit, să se hotărască să spună ceva.

— Domnișoară, făcu el, mă tem că dumneavoastră vă plictisiți de moarte aici. Măine mă duc până la Göteborg; veniți cu mine. Aceasta va face călătoria mai plăcută și dumneavoastră veți putea să mai schimbați aerul... Ce spuneți?

Ea privi în jos și reflectă un moment. Apoi își ridică genele lungi, surâse și răspunse înroșindu-se fără voie:

— Primesc cu mare plăcere amabila dumneavoastră propunere.

Dar a doua zi, când parcurgea cu el străzile marelui oraș, se simți cuprinsă din nou de vechea sa spaimă, această teamă bolnăvicioasă de a întâlni la fiecare răspântie vreun cunoscut. Se simțea ridicolă, râdea de ea însăși, dar nu se putea debarasa de această frică ce o urmărea ca o umbră.

Când se reîntoarseră acasă, ea își dădu seama că nu s-a putut distra cu adevărat nicio clipă în cursul acestei scurte călătorii. Aici, în mijlocul ocupațiilor sale de fiecare zi, viața îi era uneori înseninată pe neașteptate. Dar îi era cu neputință să se veselească din toată inima când ar fi vrut, ca ceilalți. Căci atunci amintiri triste se ridicau în ea. Împiedicând-o să fie fericită. Chiar dacă ar pleca la capătul lumii, înțelegea prea bine că și acolo i s-ar întâmpla același lucru, mereu același lucru. Când ajungea cu reflecțiile sale în acest punct, balanșorul se oprea dintr-odată. „Da, Regina, asta așa-i!

gândea ea. Și între timp trebuie să minți de sute de ori pe zi, pentru a-ți păstra taina... Dacă ți-ai arunca masca, crezi că ar fi mai rău?”

Dar atunci se ridica deodată, roșie de emoție: „Aceasta,

niciodată! Trebuie să suporti situația așa cum este. Ai fi tu în stare să provoci o durere așa de mare mamei tale?... Și tu însăși nu ești destul de umilită și fără aceasta?..."

Comportarea lui Flaten față de Regina devenea în fiecare zi tot mai expresivă. Ea distingea uneori în ochii industriașului luciri care o nelinișteau. Avea pentru ea atenții aproape ridicole. Îi aducea cadouri de fiecare dată când se întorcea din vreo călătorie, ca și cum ar fi fost soția lui. Toate acestea o făceau să creadă că nu-s semne bune. Își zicea:

„Așa procedează cineva care vrea să-ți fie pe plac. Într-o bună seară te vei trezi cu el venind în vârful picioarelor și ciocănindu-ți la ușă, o să vezi tu. Toți bărbații sunt la fel. Cine știe dacă nu am fost adusă aici cu această intenție?”

Ea continua să se comporte ca și înainte, dar când îl privea își zicea în sinea sa:

„Da, poți veni, te aștept... O să vezi atunci cum vei zbura pe scări în jos, cu capul înainte!...”

Într-o cameră era atârnat pe perete un portret mare al doamnei Flaten, înconjurat de un voal negru. Industriașul se surprindea din ce în ce mai des oprindu-se în fața acestei imagini, absorbit cu totul în contemplarea sa, ca și cum ar fi voit să evoce mai clar trăsăturile defunctei sale soții. Adesea se întindea pe o canapea în fața portretului: părea că cere moartei să-l apere împotriva propriei sale ființe, să nu-l părăsească. Bietul vădov lupta cu tot ce avea la îndemână și din toate puterile împotriva destinului său.

VII

Cât timp vei rămâne aici? își zicea Regina.

Unde vei merge după aceea? îți vei putea revedea mama anul viitor? Inima ta va mai începe să guste dulceața așteptării? Există oare o zi, o săptămână, o lună viitoare pe care speranța ta s-o pândească să vină? Nu, nu. Dacă tu vei reuși vreodată să-ți privești mama drept în ochi și să te comporți ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, în acea zi n-ai avea niciun motiv să o invidiezi pe fiica pierdută și trista sa nerușinare. Dar dacă, din contră, ai mărturisi tot adevărul, dacă ți-ai recunoaște toate minciunile, n-ai fi oare vinovată că ți-ai omorât mama cu propriile tale mâini? Nu există mijloc de a scăpa din această dilemă. Ba da, doar unul singur: de a nu o mai vedea niciodată în viața ta!”

Regina avea senzația că era condamnată la o grea pedeapsă pe viață. Când situația în care se afla îi apărea în toată grozăvia ei. Îi venea să lase să cadă la pământ farfuriile pe care le ținea în mână. De la cine aștepta vreun ajutor, dacă nimeni nu putea citi ceea ce se petrece în sufletul său! Ideea bolnăvicioasă că dacă s-ar destăinui cuiva n-ar provoca decât un hohot de râs o făcea să se închidă și mai mult în tăcerea sa și să arate mereu o mască surâzătoare, o prefăcută veselie. Și această idee se fixă, se cuibări puternic în ea și năștea altele, în bezna din sufletul său.

În fiecare seară, târziu, rămânea așezată privind drept înaintea, cu ochii fixați ca pe o tablă de șah, rejucându-și jocul vieții.

„Ah, dacă odinioară, când te aflai la mătușa, ai fi procedat așa sau așa! își zicea ea. În lumea aceasta trebuie să te joci cu prudență și să nu te înșeli niciodată. Nu trebuia să-l lași să intre în cameră; trebuia să tragi zăvorul: aceasta l-ar fi excitat, te-ar fi stimat și mai mult.

Unele au totul la dispoziție: părinți buni și fericiți, o educație îngrijită, frați cu care se mândresc. Se căsătoresc cu omul pe care și l-au ales; dacă nasc vreun copil, este o bucurie pentru întreaga casă; ele n-au nevoie să-și vândă copiii pentru bani. Ele au darul de a juca cu discernământ, sau poate există un Dumnezeu care joacă în locul lor. Dar mai există și altele, care comit o singură greșală în partidă pe care o joacă, care se înșală la o singură mișcare și toată viața lor este pierdută, pierdută pentru totdeauna”.

Și ea continua să joace și să-și rejoyce viața, străduindu-se să găsească acum ceea ce ar fi trebuit să facă atunci. Dacă ar fi procedat așa sau, altfel...

Scrisorile mamei sale erau ca o adiere călduță pentru inima ei. Și deoarece nu avea nicio speranță într-un viitor mai bun, se lăsă pradă amintirilor dragi, se gândea la mama sa, la căsuța lor de pe coastă, la păsărelele de pe plajă și la vasta întindere de valuri.

Începu din nou să se roage seara; nu-i plăcea, dar o făcea ca un sacrificiu pentru mama sa, acesta fiind un mijloc pentru ea de a se simți aproape de scumpa ei mamă. Atunci avea impresia că-i vorbește direct. Începuse de asemenea să frecventeze biserica; aici își regăsea naivitatea și inocența de copil, i se părea că se află între părinții săi, ca altă dată.

Era o bisericuță sărăcăcioasă; cea mai mare parte a credincioșilor erau muncitori la fabrică. În curând se obișnuiră să o vadă în fiecare duminică pe această tânără femeie, îmbrăcată în negru, sosind cu cartea de rugăciuni în mână și așezându-se într-un colț retras. Muzica orgii, cântecul era acela care o impresiona mai mult. Ce balsam minunat pentru biata sa inimă nenorocită!

Durerea i se risipea în cântec, în mănunchiul de voci armonioase; orga i-o cânta în rezonanțe înalte și profunde.

Și ea își amesteca vocea cu cei care umpleau bisericuța, cu senzația că așa se spovedește în fața tuturor, fără să se trădeze.

Bătrânul pastor, îmbrăcat altfel decât cei din țara sa, vorbea cu asprime în predicile sale de voia lui Dumnezeu. „Dacă ai intenția să te convertești, își zicea ea, trebuie să faci cu totul voia Domnului. Dar presupune că Dumnezeu ar voi altceva, nu ceea ce vrei tu; că el ar dori să arunci masca și să dezvălui adevărul!... Niciodată! Să mă pedepsească dacă el crede de cuviință, dar niciodată nu voi renunța la ceea ce gândesc eu!”

Și când cântecele religioase reîncepeau, ea avea impresia unei ușurări imense, mărinimoase, coborâte de la atotputernicia îndurătoare, care n-o obliga cu nimic, care o alina ascultându-i spovedania neînțeleasă de toți ceilalți.

În toate duminicile, îl vedea întrând în biserică pe medicul din partea locului, ținând de brațul său o femeie în vârstă care nu părea să fie mama lui, căci arăta ca o muncitoare îmbrăcată în haine de sărbătoare. Și totuși, cei doi erau mereu împreună, se așezau unul lângă altul și urmăreau cântecele religioase din aceeași carte de rugăciuni.

Într-o zi, la masă, Regina aduse vorba de cei doi. Medicul era cunoscut pentru bunătatea sa: această femeie era una dintre protejatele sale?

Flaten își șterse ușor buzele cu șervetul, apoi începu să surâdă oarecum ciudat:

— Nu, zise el, este propria sa mamă. E adevărat că n-a fost măritată niciodată, dar și-a crescut copilul ou curaj, muncind. După ce odinioară i-a fost o povară, acum e o mândrie pentru ea.

— Da? Chiar așa? zise Regina, foarte interesată.

— Da, așa este! Fiul său o duce peste tot cu el și o prezintă tuturor: „Mama mea”. El nu caută să ascundă

faptul că lucrurile nu s-au petrecut chiar după toate regulile obișnuite. Biata bătrână ar vrea să evite aceste scene care o cam deranjează; dar fiul ei nici nu vrea s-audă. Astfel, fără îndoială că el merge la biserică doar pentru a-i face plăcere mamei sale, arătând tuturor că este fiul ei. Aceasta a devenit un fel de idee fixă pentru el.

Ascultându-l pe industriaș, Regina se gândi mai întâi la propriul său copil: fixă cu privirea un punct îndepărtat și uită limba în farfurie. Dar, la un moment dat, își aruncă ochii asupra lui Flaten și își zise: „Oare mi-a spus toate acestea cu vreo intenție? Fii atentă, fii foarte atentă cu tine! Mănâncă, râzi și schimbă vorba!”

Și se grăbi să abordeze alt subiect.

Înainte de a termina însă de mâncat, Regina, gândindu-se mai bine, își dădu seama că Flaten nu insinuase nimic. Și, brusc, ca și cum atunci i-ar fi venit acest gând, îl întrebă:

— Dar lumea ce zice despre doctor și marna sa?

Industriașul începu să râdă:

— Bârfele? Dar credeți dumneavoastră că doctorul Lindstrom ia în seamă asemenea prostii? Într-o zi, la o masă, când mă aflam așezat între el și pastor, a ținut următorul discurs: „Mulțumesc mamei și o felicit că a suportat atâtea și a făcut un copil. Altfel, eu n-aș fi existat azi și Dumnezeu știe cât preț pun eu pe viață!... Ascultați, domnule pastor, beau în sănătatea femeilor care, fără să fie căsătorite, n-au dezertat de la menirea lor naturală și au dat naștere unor ființe rupte din carnea lor!” Pastorul, luat pe neașteptate, bău și el. Am văzut această scenă cu propriii mei ochi.

Regina izbucni într-un râs ciudat și se grăbi să treacă la alt subiect.

Din ziua aceea, în biserică ea se așeza întotdeauna cât mai în spate, pentru a-i avea în față pe doctor și pe mama

lui. El era un om viguros și bine clădit, cu părul și barba deja încărunțite, doar ceafa roșie mai era acoperită de câteva șuvițe negre, tăiate scurt. Lângă el, mama sa părea mică, slăbuță și gârbovită de ani.

De atunci, Regina uita adesea să cânte, într-atât îi dădea de gândit această pereche pe care o avea întotdeauna în față. Această femeie îi inspira respect: nu numai că înfruntase judecata lumii și dezaprobarea opiniei publice, dar își crescuse copilul și făcuse din el ceea ce este astăzi. Și era așezată acolo, alături de el, ca și cum ar sta lângă o operă desăvârșită a sa.

„Și tu? auzea ea un glas ce se ridica dintr-însa, tu ce-ai făcut? Desigur, tu nu puteai face altfel, fără, îndoială... Dar această femeie, cum a putut? Ea nu. Și-a vândut copilul, nu și-a cumpărat podoabe pe prețul vânzării lui... Și tu? Tu nu puteai face altfel, fără îndoială... Dar această femeie cum a putut? Ce crezi că ar gândi ea despre tine, dacă ar ști ce ai făcut tu? Doamne, Dumnezeuule! Rochia, pălăria, mănușile, cu ce bani le-ai cumpărat?...”

Astfel, sub aceeași mască surâzătoare a chipului său, noi gânduri se strecurau. Într-o bună zi va cere lui Flaten un avans din salariu și-i va trimite profesorului toți banii primiți pentru a-i înapoia celor în drept.

Dar aceasta nu răscumpăra cu nimic fapta rușinoasă de care se făcuse vinovată. Această faptă va rămâne pentru totdeauna o pată pe trecutul său, pe care nu o va mai putea șterge niciodată.

Începu să fugă de biserică; nu mai putea suporta să-l vadă pe medic cu mama sa. Și nu avea nicio prietenă, nicio distracție! Nimic care să-i aducă o adiere curată în aerul irespirabil care o înăbușea. Tot timpul, săptămână de săptămână, același lucru, aceeași casă, aceeași suferință ascunsă...

Oare unde se afla copilul ei acum? Putea fi ea atât de

sigură că este bine îngrijit?... Ah, dacă ar fi avut și ea același curaj ca această femeie!... În momentul următor acest gând o făcea să râdă, într-atât i se părea de imposibil, de necrezut... Dar dacă ar pleca în America?... Ar fi cu totul altceva!

Acum balansoarul se legăna până târziu în noapte. Regina rămânea la fereastră, cu privirea pierdută peste întinderea albăstrie a dealurilor, spre apus, ca și cum de acolo i-ar putea veni vreun ajutor.

Și iată că fiul ei, față de care păcătuisese atât de greu, începea să trăiască în ea într-un fel surprinzător. Și, deoarece imaginea lui nu o mai părăsea, toate gânduri; e tinerei femei se îndreptară spre un singur punct: unde ar putea el să se ale în acest moment.

Era ca și cum în acest viitor care i se părase îngrozitor de întunecos până atunci s-ar fi aprins o scânteie, de la care ochii nu i se mai puteau dezlipi. Și această scânteie prindea din ce în ce mai multă viață, își arunca lumina asupra viselor din zi în zi mai îndrăznețe și mai fericite, creștea și limpezea tot mai mult bezna viitorului.

VIII

Veni și toamna, cu zilele ei calde și blânde.

Merii și perii erau încărcăți cu fructe galbene și roșii; frunzișul începea să prindă în soare tonuri aurii.

Când Regina se plimba pe aleile așternute cu nisip ale grădinii i se întâmpla adesea să se oprească și să privească în depărtare linia șerpuitoare a înălțimilor împădurite, unde lumina se juca, iluminând ici și colo petele roșcate din frunzișul veșted al altor arbori amestecați printre brazii și pinii mereu verzi. Cerul era adesea atât de albastru, atât de pur, că se puteau vedea limpede, la distanță de mai multe leghe, culmile izolate ale munților. Și, în depărtare, spre sud, toate dealurile care se înclinau, scădeau până ajungeau în câmpia care se estompa spre orizontul vag, spre mare.

Apoi veniră zile cu furtuni și cu ploi repezi. Când Regina fugea traversând curtea, vântul îi prindea adesea în păr așchii zburate de la joagăre. Iar când umbrele nopții cădeau, când storurile se lăsau și se aprindeau lămpile, camerele vaste pe care prezența celor două ființe nu le puteau umple păreau îngrozitor de pustii.

Regina avea obiceiul să rămână în sufragerie să coasă, după masa de seară, în timp ce Flaten se afla în salonaș. Într-o seară, industriașul îi zise:

— Ascultați, domnișoară dragă, eu cred că această casă este suficient de posomorâtă ca noi să ne străduim s-o facem să pară și mai pustie. Dacă vreți, veniți cu mine; aveți și acolo un colț de masă la care să vă așezați. Așa nici unuia din noi nu i se va mai părea atât de mare singurătatea.

Ea îl urmă, fără un cuvânt. În micuțul salonaș confortabil, unde cutiile de lucru, pernțele, biroul elegant, fotografiile, toate aminteau de fosta stăpână a casei, el

aprinsese focul și flăcările răspândeau o căldură plăcută.

Era inevitabil ca în această intimitate a lungilor seri de toamnă, când ea se apleca asupra lucrului de mână iar el citea o carte, să ajungă să vorbească mai des, mai îndelung. Nu erau oare amândoi compatrioți în exil?

Industriașul îi povesti tinerețea lui, viața sa din Hamar, întâmplări prin care trecuse pe când se afla în străinătate... Și Regina aștepta ca el să-i ceară să-i povestească ceva despre viața ei. Dacă n-o făcea, i s-ar fi părut suspect; dacă, din contră, i-ar pune cea mai neînsemnată întrebare, ar fi obligată să-i înșire minciuni... Dar Flaten fu cât se poate de discret: poate el îi cunoștea toată povestea vieții? Da, n-ar fi imposibil ca el să fi aflat totul.

Și Regina își mai zicea că, fără îndoială, fusese adusă în mod special aici, în acest colț pierdut de lume, pentru ca să nu se mai întâlnească niciodată cu copilul său. Se gândiseră că-l va uita destul de repede, sub impresia atâtor noutăți, pe acest copil, că se va îndrăgosti aici de cineva și se va mărita, ca una din acele femei destul de nepăsătoare ca să nu-și mai amintească de nimic. Se gândiseră ei bine? Îi strecuraseră în mână de milă câțiva bani, ca și cum ai plăti o femeie de stradă: „la-i, sunt pentru tine. Și de-acum copilul este al nostru. N-ai decât să dispari și să nu mai revii niciodată”. Iată unde a ajuns! Și ea accepta această umilire; mânca, dormea, râdea. Da, într-adevăr, accepta totul. Nu se înșelaseră în privința ei. Ea nu se împotriva. Oare chiar nu mai avea niciun pic de mândrie în suflet?

Flaten simula că citește, dar adesea îi arunca câte-o privire. Ea stătea acolo în fața focului, aplecată asupra lucrului său de mână, atât de tânără, atât de serioasă și de frumoasă! Părul ei negru, bogat, despărțit la mijloc printr-o cărare, îi forma în jurul capului o cunună ce-i acoperea

urechile și se aduna la ceafă într-un coc. Genele lungi coborâte îi dădeau privirii o umbră de mister; gura și-o ținea strânsă. Peste săptămână era totdeauna îmbrăcată cu o rochie de lână închisă la culoare, cu o bluză peste ea, fără nicio bijuterie, fără nicio broșă, fără nici măcar un lăntșor de ceas.

— Domnișoară Aas! La ce vă gândiți dumneavoastră acum? zicea industriașul, ridicându-și ochii de pe carte, cu un surâs.

Ea se trezea cu o ușoară tresărire. Dar își regăsea repede expresia obișnuită și răspundea, surâzând și ea:

— Eu? La nimic deosebit!

Apoi se apucau din nou, el de citit, ea de lucru.

Da, asta era, el o supraveghea pe furiș. Poate se distra pe socoteala ei. Văzând-o cum r, e poartă ca o fetiță nevinovată, căreia nu i s-a întâmplat nimic. Dacă ar. Ști el într-adevăr că ea și-a vândut copilul unor străini pentru bani, n-ar disprețui-o? Ar fi în stare să vină într-o seară să-i bată la ușă!

Și acul începea să facă împunsătură după împunsătură pe pânză...

Flaten ridica din nou ochii. Nu distingea decât mâinile Reginei în licărul roșiatic al flăcărilor, degete tinere și curate, fără niciun inel. Oare a purtat vreodată? Ar fi dorit să-i pună mii și mii de întrebări tinerei fete; le tot amâna mereu, cu o teamă nelămurită să nu fie decepționat.

Brusc, el se scula de pe scaun și îi ura noapte bună Reginei, cu toate că era încă prea devreme să meargă la culcare. Băgase de seamă că ea era foarte nervoasă. La ce se putea gândi totuși atât de mult?

— Noapte bună, domnișoară Aas! Somn ușor!

Ea se scula și plecă. El se așeza din nou și rămânea acolo ascultând zgomotul din ce în ce mai slab al pașilor ei. Care se pierdea pe scări. Și focul era pe terminate, căci

uitase să-l mai ațâțe.

Regina, așezată pe marginea patului, privea fix lămpița pe care o aprinsese pe noptieră.

Aceste gânduri despre soarta probabilă a copilului său o asaltau uneori ca o boală declanșată subit. În seara aceea îi veni brusc ideea că tatăl copilului aranjase totul. Fără îndoială, el fusese cel care. Prin mijlocirea profesorului, plasase copilul la niște oameni cumsecade și care, cuprins de milă, îi dăduse această sumă de bani. Trebuie să fii puțin drăguț cu o biată fată săracă, nu-i așa? El își propunea să se ocupe de creșterea copilului, dai nu o considerase demnă pe ea să se ocupe de educația fiului său, de aceea o îndepărtase, o făcuse să-și părăsească țara. Acesta să fie adevărul? Ea putea suporta umilința, fără îndoială, însă nu pe cea venita din partea lui! Deja o făcuse să sufere mult prea mult. Niciodată nu va consimți să sufere din partea lui o nouă jignire. Trebuia să afle imediat adevărul.

A doua zi însă, alte și alte ipoteze îi veniră în minte. Toate ar. Putea fi adevărate, de vreme ce ea nu știa nimic precis, doar că micuțul sau se afla undeva în lume... Și-l închipuia, la mătușa sa din Nordland și se întreba mereu prin ce minune ajunsese poveste; despre păcatul ei până-acolo. Și-l mai închipuia la mătușa care locuia în Opland, și această posibilitate o făcea bolnavă de furie. Se mai gândea, de asemenea, la una din surorile lui Flaten, pe care o știa fără copii și care locuia chiar în Kristiansand. Și cu cât se gândea și se pierdea în fel de fel de presupuneri, toate la fel de plauzibile, cu atât copilul apărea mai viu în conștiința sa, și nerăbdarea de a afla ceva despre el o copleșea. Oare nu-l va mai putea vedea niciodată? Cine știe dacă cel puțin este bine îngrijit?...

Totuși, continua să alerge încoace și încolo, să lase să se scurgă timpul, să mănânce, să doarmă, să prindă culori

în obraji și să se rotunjească, ca și cum n-ar fi fost împovărată de această greutate rușinoasă. Degeaba își făcea sânge rău, degeaba era întristată și vărsa lacrimi. Îi era imposibil să acționeze în vreun fel, și își reproșa mereu această pasivitate, zi de zi, nopți de nopți, atât de mult, încât în cele din urmă sfârși prin a se hotărî să-i scrie profesorului. Voia să înceapă cu precauție. De aceea se va mărgini să-l întrebe cum o duce copilul său.

Vreme de săptămâni întregi așteptă neliniștită un răspuns. Dar profesorul păstra tăcere.

„Da, Regina, își zicea ea, vezi, ei cred că scrisoarea ta e doar un moft. Au procedat cu tine ca și cu un animal căruia i-ai luat puiul și acum cred că tu vei putea uita totul în câteva zile. Cine știe? Evenimentele le vor da poate dreptate! Poate că părerea lor despre tine este cea adevărată”.

Și un surâs amar îi crispa colțul buzelor; balansoarul se opri.

Dar odată făcut acest prim pas, nimic nu o putea opri să-l facă și pe al doilea. Și totuși!... în ce direcție să apuce? Toate drumurile duceau la profesor; ce o să facă dacă el va refuza să-i destăinuie locul unde se află băiatul? Ce o să facă? Aceasta ar însemna reușita complotului urzit împotriva ei. Niciodată nu va fi în stare să-și răscumpere crima... Să plece, să meargă la profesor, să-l roage, să-l amenințe?...” Și dacă el va rămâne neclintit?... Ce te vei face atunci. Regina, ce te vei face 7

„Doamne, Dumnezeu, ce-ai făcut? (Opri legănatul balansoarului și-și prinse capul între mâini. Simțea că înnebunește.) Regina. Regina, ce-ai făcut 7”.

Atunci începură pentru ea câteva zile ciudate. Era în prada celei mai cumplite neliniști, hotăra rând pe rând asupra celor mai felurite planuri. Își ațâța din ce în ce mai mult ura împotriva acelor care îi răpiseră copilul prin

viclenie; din ce în ce mai mult această faptă îi apăsa conștiința. Din ce în ce mai mult propria-i slăbiciune: o revolta. Nu mai avea nici o clipă de pierdut. Nerăbdarea de a-și vedea copilul creștea în inima sa în fiecare minut. Dar ce putea face?

Și totuși, în mijlocul acestor tulburări, un sentiment de fericire se ridica în ea; se simțea mai tare, prindea gust de viață. Viitorul avea de-acum o atracție pentru ea; nu se mai temea de ziua de mâine, de vreme ce această zi îi putea aduce o bucurie. Dar de ce mai rămânea aici, unde pământul îi ardea picioarele? Se afla în situația unui prizonier închis pe viață, care la un moment dat descoperă un mijloc de evadare, un drum spre libertate, și care totuși încă mai ezită. De ce? Pentru că acesta ar fi un salt riscant, un salt îndrăzneț în necunoscut.

În ziua când va începe să-și caute copilul nu va mai putea să ascundă adevărul. Aceasta ar însemna că drumul spre mama sa i-ar fi închis pentru totdeauna. Ar însemna să renunțe pentru totdeauna la familia sa, la verișoare, la mătuși; să renunțe la căsătorie, la stimă oamenilor. Va trebui să smulgă multe rădăcini dureroase din inima ei, și toate eforturile pe care le făcuse până în ziua aceasta pentru a-și păstra în taină adevărul ar fi zadarnice dacă ar începe să acționeze.

Dar trebuia să aleagă. Pe de o parte, copilașul o chema, o atrăgea; pe de altă parte, numeroase voci protestau, o amenințau; pe de o parte disprețul oamenilor, pe de altă parte propriul său dispreț. Noaptea Reginei se lungiseră. O obseda dorința tiranică de a scăpa odată de această rețea de minciuni și de ipocrizie care o înconjură. Odată copilul

X2

găsit, va reuși, poate, să-și spele în lacrimi toate păcatele plângând deasupra leagănului său.

Şi zilele treceau. Era iarnă acum.

IX

La puțin timp după Crăciun, întorcându-se dintr-o plimbare, fu cuprinsă de frisoane și de o puternică durere de cap. Trebui să se culce îndată, prinsă de fierbințeli.

În camera sa, odată întinsă în pat, sentimentul zdrobitor al singurătății sale o copleși din nou. Dacă se va agrava boala?... Nu exista niciun mijloc să o cheme pe mama sa... Și dacă murea?... Ce va deveni copilașul ei?... Nu avea decât străini în jur și totul era numai din vina ei...

Dinții îi clănțăneau de febră, dar nu se putea opri din plâns; o durere ascuțită îi străbătea pieptul, schimbându-și locul în fiecare moment.

Una dintre servitoare veni în cameră să stea cu ea. Era bătrâna bonă norvegiancă, palidă și cu păr cărunț, care nu-l părăsise pe industriaș de la căsătoria sa. Regina o întrebă:

— Nu mai vine odată medicul?

— Am trimis după el. Dar nu va putea fi aici decât diseară.

Așteptarea fu lungă. În cameră se făcu întuneric. Napoleon în fața Moscovei se transformă într-o pasăre sinistră. Tavanul începu să joace. O

apucă amețeala. Apoi începu să se scufunde într-o beznă arzătoare, să se scufunde neîncetat...

Fu trezită din toropeală de lumina unei lămpi; doctorul Lindstrom era lângă patul ei. Îi vorbea cu o voce surdă, care ei i se păru foarte plăcută. Mintea îi era tulbure și câteva clipe i se păru că doctorul era propriul ei fiu. Nu fuseseră împreună la biserică duminica trecută? Nu stătea el mereu lângă ea pentru a-i face cinste?

Doctorul îi puse un termometru la subsuoară, apoi voi să-i examineze pieptul. Dar gestul lui o readuse la realitate: fu îngrozită la gândul că el putea vedea că ea

avusese un copil, și-și ținu cămașa strânsă pe lângă corp cu amândouă mâinile, zvârcolindu-se.

Doctorul râse, îi descleștă pumnii și-i deschise cămașa. Ea trebui să se așeze pe pat. După ce o examinează, îi spuse că nu trebuie decât să stea culcată, acoperită bine, și ieși; când ajunse jos în vestibul, îl auzi spunându-i lui Flaten, care-l aștepta acolo, că avea o congestie pulmonară. Aceasta nu o neliniștea deloc; un singur gând o obseda: „Și-a dat seama de ceva doctorul? Și, dacă știe, o va spune?”

Se aprinse altă lampă, mai mică, și se puse un ziar în fața ei, ca să nu cadă lumina direct în ochii bolnavei.

Flaten, înfășurat într-un halat, petrecu acea noapte rătăcind de colo-colo prin casă. Figura sa devenise pământie. Crezuse în ultimul timp că era capabil să-și înăbușe sentimentul ce-l cuprinsese. Așa crezuse până în acest moment. Dar acum, când ea era poate gata să moară!...

Din când în când, el se oprea în fața marelui portret îndoliat; dar părea că nu îndrăznește să-l privească: se întorcea și pleca în altă cameră. Urca apoi până la camera Reginei, asculta la ușă. Dar nu se putea hotărî să intre. Apoi cobora scările alunecând fără zgomot cu papucii săi de pâslă, cu o lumânare în mână. Iar afară crivățul sufla și urla în noaptea neagră.

Flaten trimise apoi o servitoare pe jumătate îmbrăcată să vadă ce mai face Regina. Abia se culcase aceasta, că o sună din nou și ea trebui să urce iar.

— Cum îi merge acum?

— Delirează tot timpul.

Și el reîncepu să se plimbe înapoi și-ncolo prin camerele pustii, cu o lumânare în mână...

A doua zi nu plecă la birou. Dimineața, când doctorul Lindstrom coborî după ce o examinase pe fată, Flaten, cu

o voce care tremura de emoție, îl întrebă, privindu-l foarte îngrijorat:

— Ei bine?

Doctorul răspunse că spera, având în vedere tinerețea și vigoarea Reginei, că va putea învinge boala.

Două zile și două nopți tânăra femeie zăcu aproape în agonie. Bătrâna servitoare privea adesea fața tânără cu fruntea atât de albă din care viața era aproape dusă, și-și spunea: „Dumnezeu știe cum se va sfârși!...”

Într-o noapte, când bătrâna era așezată la capătul bolnavei, Regina deschise ochii și o privi răătăcită:

— Ascultați-mă, zise ea cu o voce ciudată, vorbind foarte tare, scrieți o scrisoare pentru mine...

— O scrisoare? Imediat. O scrisoare pentru mama dumneavoastră, fără îndoială? -

Pieptul bolnavei se zbătea dureros, dar Regina continua să-și ațintească privirea în cea a bonei:

— Pentru mama? Nu. Ea este moartă. Trebuie să scrieți la... Vă voi destăinui un lucru pe care nimeni, în afară de dumneavoastră, nu trebuie să-l știe... Vedeți dumneavoastră... eu... am... eu am avut...

Dar, ca și cum ar fi ajuns la capătul puterilor, ea recăzu într-o toropeală grea și inertă și închise ochii.

Ce voise să spună? în zadar se întreba bătrâna servitoare. Și mai târziu, în noapte, bolnava începu să suspine:

— Dați-mi-l! implora ea, întinzându-și brațele subțiri, dați-mi-l, dați-mi-l!

— Sst, liniște! făcu bona. Oare ce cere domnișoara?

— Cum, nu-l vedeți așezat acolo sus și el îl ține pe genunchi? Nu vrea să mi-l dea... L-am omorât... l-am omorât... Nu mai are milă de mine!... Blestemată... Voi muri blestemată!

Bătrâna bonă își strânse buzele și-o acoperi pe Regina

cu plapuma care-i alunecase...

o lună întreagă tânăra rămase în pat. Când începu să se simtă mai bine și se putu ridica între perne, era luna februarie și în fiecare zi soarele își arunca tot mai îndelung pata de lumină pe parchetul camerei.

Era îngrijită ca o prințesă: cu cele mai bune bucăți de carne, cu vinuri întăritoare. Cea mai mică dorință a sa punea toată casa în mișcare. Flaten continua să rămână nevăzut, dar Regina îl simțea mereu aproape și știa că el este acela care veghea neconținut asupra ei.

Când, în sfârșit, se putu scula, în primele ore avu impresia că se născuse a doua oară: inima îi era plină de bucurie și recunoștință.

1 se părea de la sine înțeles că trebuia să folosească această nouă existență pentru a repara răul pe care îl săvârșise în existența anterioară: de aceea i se dăruise încă o viață. Și, după ce-și va îndeplini această obligație? Ce va face? I se părea că vede la orizont o geană de lumină, de la care nu-și mai putea desprinde ochii.

Într-o zi ceru să i se aducă o oglindă: se urâtise. „Ei, ce importanță mai are, își spuse ea. Ce nevoie mai ai tu acum de frumusețe?”

În timpul convalescenței, toate visele ei de viitor, puțin câte puțin, se adunau în jurul copilășului. O rază de soare pătrundea pe fereastră până la ea? era fiul său care i se strecura în același timp în inimă. Toate planurile pe care le făcea se îndreptau spre acest copil, ca și planta care, pusă într-un colț al unei camere, crește înspre fereastră, spre lumină. Pe măsură ce Regina revenea la viață, se întorcea din ce în ce mai mult spre singura ființă care îi era dragă. Aceasta era în ea o dorință caldă, arzătoare, ca dorința de a-și regăsi propria sa inimă, dacă și-ar fi pierdut-o. Cel care a fost la un pas de moarte este mai curajos după ce a scăpat: de aceea greutatea pe care le avea de învins i se

păreau acum neînsemnate tinerei femei. Familia sa, opoziția lumii, gândul la o căsătorie, de acum înainte nu mai era nevoie să smulgă din ea toate aceste rădăcini, toate se veștejeau în umbra copilului.

Când stătea acolo, lăsându-se îngrijită și nefăcând nimic, toate gândurile sale se concentrau din ce în ce mai mult în jurul copilului. Îl îmbrăca și-l dezbrăca; îi cosea hăinuțe. Îl privea în ochi, avea aproape senzația fizică a contactului cu această ființă dulce și fragedă pe care o strângea la sân; i se părea că mai simte încă mirosul de copil, atât de specific. Toate aceste senzații care se trezeau în ea erau amintiri din timpul șederii sale la Maternitate. Dacă intra cineva în cameră, ea se mira uneori că nu i se adusese copilul spunându-i-se: „L-am regăsit, iată-l!” Și soarele de februarie își trimitea razele prietenoase prin geamurile pline cu flori de gheață; primăvara se apropia, și ea rămânea acolo, fericită și cu ochii plini de bucurie, cu privirile limpezi, ca și cum ar fi întrevăzut o hotărâre luminoasă pe care o va lua.

Când își reluă ocupațiile obișnuite în casă, imaginea copilului o **urmărea** pas cu pas. Trebuia să aibă de acum un an, micuțul. Râdea, avea câțiva dințișori, zicea, poate, „mamă”... altei femei. Mâini **Străine** îl spălau; seara, pentru a-l adormi, o voce străină... Nu, nu mai putea suporta această obsesie! Orice lucru pe care-l atingea o făcea să se gândească la copil: desenele de pe plăcuțele de faianță, florile din vase, bibelourile care i-ar putea servi ca jucării. Imediat ce punea mâna pe ață și pe ac, i se părea că avea în mână pantalonașii copilului, să-i cârpească.

Se hotărî să mai scrie o dată profesorului: îi cerea să-i spună unde se află fiul ei în prezent. Planul îi era gata: își va lua copilul, va pleca în America unde se va ascunde și acolo își va câștiga existența făcând pe spălătoreasă,

croitoreasa sau îndeplinind orice alte munci, numai să-i ajungă pentru mâncare ei și copilului.

Săptămâni întregi trecură, însă profesorul rămase mut și de data asta...

Într-o zi, așezându-se la masă, Regina avu surpriza să găsească lângă farfurie o scrisoare pentru ea. Flaten era plecat la Göteborg și totuși scrisoarea era de la el: o ușoară neliniște făcu să-i tremure degetele când deschise plicul.

Într-adevăr, era tocmai ceea ce bănuia: o cerere în căsătorie.

Regina rămase un moment cu ochii fixați pe scrisoare. Era totuși femeie și se simți flatată. Astfel, nu depindea decât de ea să aibă îndată tot ceea ce o înconjura și, în plus, o înaltă poziție socială! Industriașul era un om bun și de treabă. Dar să-i mărturisească totul! Sau să continue o viață plină de ipocrizie? Își aplecă fruntea: amândouă căile erau imposibile.

Dar acum nu va mai putea rămâne în această casă. Unde să meargă? Trebuia să ia o hotărâre. Avea puse deoparte două sau trei sute de coroane; poate îi vor ajunge pentru călătorie.

Când Flaten se întoarce, o privi un moment pe Regina cu mare neliniște, foarte palid. Vorbiră puțin în timpul mesei; când terminară masa, fiecare plecă la treburile sale.

Seara, tânăra femeie intră în biroul industriașului, unde acesta tocmai scria ceva.

Când o văzu pe Regina, Flaten se ridică nerăbdător și îngrijorat. Înțelese imediat că acum urma să afle la ce să se aștepte; totuși, se sili să surâdă și îi oferă un scaun.

Dar ea rămase în picioare:

— Trebuie să plec în Norvegia, cât mai repede cu putință! zise ea îndată, încercând să-l privească liniștită în

ochi.

El se lăsă să cadă greu pe un scaun, lângă biroul său, și-și ascunse fața în mâini. După un minut, ridică privirea:

— Plecați pentru... pentru totdeauna?

— Da... Vreau să mă duc în America

Acum Regina nu se mai obosea să citească pe fața lui Flaten ce se petrecea în sufletul lui. Dacă el știa totul, cu atât mai rău! În definitiv, nu era decât un străin și ea va dispărea.

— Și atunci, eu voi rămâne singur aici? zise el, zgâriind sugativa cu penița. Bine!

Se ridică, îi întinse mâna și adăugă, cu un surâs trist:

— Ei bine, iertați-mă... Și amintiți-vă că dacă veți avea vreodată necazuri, voi fi fericit să mă chemați în ajutor.

Ea mulțumi emoționată. Dar i se părea că în inima ei nu mai era loc și pentru milă. Acum, după ce făcuse primul pas, totul în ea nu era decât grabă să plece, să acționeze în sfârșit.

X

În lumina încă palidă a acelei dimineți de martie, arborii și casele dansau prin fața geamurilor vagonului care alerga cu toată viteza spre vest, spre Norvegia. Uneori Reginei i se părea că trenul înainta prea încet, nu cum ar dori ea. Alteori îi venea să sară din tren și să se întoarcă înapoi. Ce se va întâmpla cu ea? Spre ce destin alerga? Oare nu mai avea timp să revină asupra hotărârii luate?

Avea senzația că se îndepărtează de un râu, pe malurile căruia își abandona toată viața anterioară.

Și tot acolo rămâneau mama sa, familia, stima lumii, speranța de a se mai mărita cândva. Și totuși se îndepărta, sacrifica totul; plutea spre un alt țărm, unde o aștepta copilășul său.

Dar dacă nu-și va găsi copilul? Atunci ar însemna că a riscat zadarnic acest salt îndrăzneț în necunoscut. Va rămâne așa, pierdută, iară domiciliu, fără a mai putea reveni de unde tocmai plecase...

Nerăbdarea, așteptarea îi încordau nervii până la durere. Când trenul sosi în Christiania, ea își lăsa bagajele la gară și, fără să caute măcar un hotel, luă îndată o birjă care s-o ducă la Maternitate. Dar, odată ajunsă în birourile întunecoase ale spitalului, fu primită de șeful clinicii. Profesorul era foarte bolnav, la pat de mai multă vreme. Regina îi ceru repede adresa, ieși și se aruncă în altă birjă.

Profesorul locuia într-un cartier de vile ce se întindea de-cealaltă parte a străzii Drammensvej. Birjarul își oprea din când în când calul pentru a lăsa să treacă câte un tramvai.

Regina era atât de nerăbdătoare să ajungă la destinație, că nu se putea abține să nu-l certe pe bietul om pentru aceste mici întârzieri. În fine, se văzu în fața ușii unui apartament, la al treilea etaj al unei case mari de

piatră; sună. O servitoare veni să-i deschidă, uscându-și mâinile de șorț. Nimeni nu avea voie să intre la profesor; era foarte grav bolnav.

— Lăsați-mă să-l văd! se rugă ea. Nu am să-i spun decât un singur cuvânt.

Femeia, mirată, o studie pe tânără. Hainele și părul îi erau încă în dezordine după călătorie; astfel, judecând că n-are în fața ei o doamnă „bine”, vru să-i trântască ușa în nas. Dar Regina o împiedică, făcând un pas înainte:

— Trebuie neapărat să-l văd! strigă ea, cu o voce care nu admitea replică. Mergeți și chemați-o pe doamna!

— Ei bine!... Vreți să intrați cu forța!... Atunci îndepărtați-vă puțin să împing ușa! răspunse servitoarea, enervată. Mergați și căutați pe doamna!

În fine, Regina reuși să se facă ascultată și, puțin după aceea, o doamnă în vârstă, cu părul alb, cu un șal aruncat peste umeri, sosi în vestibul. Ea o întrebă pe tânăra cu o voce înecată în lacrimi:

— Ce doriți dumneavoastră?

Fața Reginei luă o expresie rugătoare:

— Iertați-mă, doamnă, dar trebuie să vorbesc cu soțul dumneavoastră. Nu e vorba decât de un singur cuvânt; și ceea ce am să-i spun este de cea mai mare importanță.

— Cum! nu mi se permite mie să vorbesc cu el și vreți să vă primească pe dumneavoastră? Dar cine sunteți dumneavoastră?

Regina își trecu mâna peste frunte.

— Nu-mi cunoaște numele, începu ea. Dar faceți-mi acest serviciu și întrebați-l acum, imediat, cine a adoptat copilul meu i S-a întâmplat exact acum un an.

Era pentru prima dată de la ieșirea sa de la Maternitate când își dezvăluia taina. Soția profesorului o privi o clipă, îi ceru câteva amănunte cu aceeași voce îndurerată, apoi îi zise:

— Bine, îl voi întreba, dacă-mi dă voie doctorul. Veniți mâine.

Și doamna intră în casă.

Puțin după aceea, Regina coborî scările. Nu avea altceva de făcut decât să aștepte până a doua zi. Dar dacă profesorul va muri în noaptea asta?

Marele oraș era tumultuos, plin de zgomotele sale obișnuite; străzile gemeau de trecători. Și totuși, Regina se simțea ca într-un deșert. Ce o interesau pe ea toate aceste ființe omenești? Ea însăși, ce conta pentru ceilalți? Pentru ea nu mai era posibilă decât un singur fel de viață pe acest pământ: viața împreună cu copilul ei. Și dacă nu o va putea obține?...

Noaptea i se păru interminabilă. A doua zi sună din nou la ușa profesorului. Aceași servitoare veni să-i deschidă și îi spuse în șoaptă Reginei că stăpânul său este în comă.

Dar, încă o dată, Regina stăruie ca servitoarea să o cheme pe stăpâna casei. Când aceasta apăru și o recunoscă pe tânără, vru să plece imediat.

— Iar dumneavoastră? zise ea cu o voce slabă și chinuită. Nu înțelegeți că noi avem alte preocupări în aceste momente?

Regina simți că totul se învârteste în jurul ei. O apucă pe doamnă de braț și, aproape fără să-și dea seama ce face, se lăsă în genunchi. Soția profesorului rămase uluită. Oare această femeie era nebună?

— Scumpă doamnă, ascultați! un singur cuvânt!... Este vorba de copilul meu, de copilul meu! Doar soțul dumneavoastră știe unde se află. Pentru numele lui Dumnezeu, întrebați-l, vă implor! Vin tocmai din Suedia pentru a-mi căuta copilul. Când îl voi găsi, voi pleca în America cu el. E adevărat că eu am consimțit să mă despart de el, dar acum mă urmărește remușcarea pentru ceea ce am făcut; vreau cu orice preț să-mi regăsesc

copilul... Mă înțelegeți? Întrebați-l pe soțul dumneavoastră înainte de a muri, sau voi înnebuni, o simt; o să mă arunc în râu! Sunt pierdută. Ah, ajutați-mă!

Și încep să plângă în hohote, înnebunită.

Doamna văzu cât de disperată era această femeie; se aplecă spre ea și o mângâie pe obraz:

— Da, da, copilul meu, calmează-te! Îl voi întreba ceea ce dorești, numai să mai fie atât de lucid încât să-mi poată spune...

— Îmi promiteți?... Da, mi-ați promis-o... Mergeți, mergeți repede!

Regina, pe cale. De a-și pierde mințile, își fixă privirile rătăcite asupra soției profesorului.

— Da, dragul meu copil, poți conta pe mine, odată ce ți-am spus. Dar nu mă mai reține acum. Trebuie să stau lângă el. Vino mâine.

Și doamna reîntră în casă.

În fine, iată o promisiune fermă. Regina se simți mai liniștită și plină de speranță. „Mâine!” Deci mâine va ști totul...

Porni din nou să rătăcească pe străzi. Era încă zăpăcită după emoțiile nopții precedente, din cauza nerăbdării și a neliniștii. În plus, nu mai mâncase de... nici nu-și mai amintea de când... Nu era decât ora 10 dimineața: încă 23 de ore de așteptare, înainte de a putea suna din nou la ușa profesorului... Ce să facă până atunci?

Pentru a-și umple timpul, merge mai întâi să se intereseze când va pleca vaporul spre America. Apoi își luă geamantanul de la casa de bagaje a gării și se întoarse la hotel: trebuia să-și pregătească bagajele pentru marea călătorie pe care urma să o facă. Dar abia se apucă de treabă, că se și opri. Își spuse superstițioasă: „Dacă îți termini toate pregătirile, nu ți se va împlini dorința”. Și nu se mai atinse de lucruri.

La căderea serii, ieși și se îndreptă spre parcul de pe colina Sfântului Hans. Trecând prin fața caselor, vedea lămpile aprinzându-se îndărătul geamurilor, zărea uneori câte-o față în lumină, înainte de a fi trase storurile.

„Cine știe dacă micuțul meu nu se află în acest apartament... sau în celălalt?... Sau în cel de colo?... Și dacă, chiar în acest moment, nu e pregătit pentru culcare?... Dar oare, mâine seară, va fi cu mine?...”

Ajunsa în parc, pe colină, Regina se lăsă pe o bancă: extenuată de veghe și de emoție, simți brusc un junghi în șira spinării. În curând îi fu frig: umblase atât de mult prin zăpada care se topea, încât picioarele îi erau umede. Treptat parcul se goli; rămase singură. La poalele colinei, orașul zgomotos se cufunda în întunericul nopții; se aprindeau felinarele și, spre cerul de culoarea fumului, se ridicau pe alocuri coșuri de uzine, clopotnițe. Din port se auzea glasul sirenelor de pe vapoare... Câteva stele galbene apăărură pe cer.

Pe bancă, printre arbori, silueta fragilă a femeii se confunda din ce în ce mai mult cu obscuritatea din jur. Regina nu dormea; dar nici nu era destul de trează pentru a simți cum o cuprinde frigul. Minutele se scurgeau, clipă cu clipă, minute atât de lungi față de graba celui care așteaptă!...

Abia când, în sfârșit, se întinse tremurând între cearșafurile reci ale patului de hotel, simți că revine la realitate și, din nou, sentimentul dureros al singurătății sale îi strânse inima.

În jurul ei se întindea o lume mare și necunoscută și ea era acolo singură, în mijlocul acestui univers. Ce destin îi era sortit? Va rămâne pentru totdeauna acolo unde se afla acum, în singurătatea sa de gheață? Va reuși oare să-și creeze în jurul ei căldura unui cămin? Mâine... mâine... ce va fi mâine?... Și, fără să vrea, își împreună mâinile și

Începu să se roage. Plângea și se ruga. Cât de înflăcărată îi era credința! Rugându-se, o cuprinse deodată o bucurie extatică. I se părea că urca pe culmi însorite, că Dumnezeu însuși îi făcea o promisiune. Închizând ochii, Regina revedea imagini din copilărie; trecea prin aceleași senzații pe care le avusese în t; m² ce se ruga: în jurul ei se rotunjea bolta cerului înstelată și ea zbură prin spațiu... Fiecare cuvânt din rugăciunea sa era un porumbel alb pe care îl trimitea spre Dumnezeu. Nu se mai îndoia acum de adevărul religiei; și dacă o mai cuprindea uneori o oarecare îndoială, o considera un păcat. Nu-i așa că Iisus Hristos a înviat din morți pe fiul văduvei? Copilul său era viu; ea nu-i cerea decât să-l regăsească; și n-a zis el, oare: „Tot ceea ce veți cere Tatălui în numele meu, va fi dat vouă?” Apoi adormi, plină de fericita certitudine că rugăciunea sa urcase până la Dumnezeu.

A doua zi dimineață, la ora 9, se grăbi să plece, prea neliniștită chiar pentru a încerca să bea o ceașcă de cafea. Mai târziu!

În timp ce se apropia de casa profesorului, fu mirată să vadă mai multe trăsuri oprite la poartă, un du-te-vino de lume. Când ajunse la etajul trei, văzu ușa apartamentului deschisă. Pătrunse înăuntru după alți doi vizitatori și, de acolo, intră într-o cameră mare, unde se aflau mai multe persoane. Ce se întâmpla aici? Un tremur ciudat o cuprinse; era incapabilă să mai gândească. O zări pe bătrâna doamnă cu părul alb care plângea așezată într-un fotoliu, în timp ce lumea se apleca spre ea. Apoi văzu că în cameră se mai afla un pat... în care se afla întins profesorul. Deci, încă nu era prea târziu. Regina se grăbi spre pat și luă mâna bolnavului: era rece.

Cei care se aflau în cameră își îndreptară privirile spre ea, surprinși de comportarea sa ciudată. Dar ea se duse direct spre văduvă și o întrebă cu glasul stins:

— V-a spus unde se află copilul meu?

Toată lumea o privea; se simți cuprinsă de umeri de cineva. Bătrâna își ridică spre ea fața răvășită de plâns și o privi un moment plină de spaimă, căci ochii Reginei semănau cu ochii unei nebune.

Apoi, cu o mișcare plină de nerăbdare, zise:

— Nu, nu! Nu știu nimic. N-am putut nici măcar să-mi iau rămas bun de la el.

Și, în același timp, mâna de pe umărul Reginei se făcu mai grea; și nefericita simți că cineva o lua de acolo și o conducea afară.

XI

Pe la miezul nopții atenția unui sergent de stradă aflat nu departe de Gara de Vest fu atrasă de o siluetă care se plimba încă și-ncolo de-a lungul cheiului de la marginea golfului. Uneori silueta se oprea și se apleca asupra apei negre, în care ici și colo jucau dâre de lumină. Trebuie să fie o femeie, și s-ar zice că aștepta doar să sune miezul nopții și să se stingă felinarele. Deodată agentul pierdu din vedere silueta: fugi pe chei și începu să se uite cu atenție în apă. Dar puțin după aceea, descoperi că femeia era tot acolo. Se așezase pe jos lângă un stâlp de telefon.

Sergentul socoti că era cazul să-i vorbească. Se apropie și o întrebă:

— Scuzați-mă, domnișoară, sunteți bolnavă?

Ea ridică privirea și lumina slabă a unui bec cu gaz îi căzu pe față:

— Bolnavă? Nu, nu sunt bolnavă.

— Așteptați pe cineva?

— Nu pot să rămân aici? Nu deranjez pe nimeni.

— Unde locuiți dumneavoastră?

— Nu pot să rămân aici?

— Ba da, dar trebuie să vă spun că este miezul nopții.

— Știu.

Sergentul se îndepărtă câțiva pași, apoi se opri. Regina uită de el aproape imediat. Minutele treceau.

Contempla apa cu ochi triști.

„Nu, Regina, nu mai există iertare pentru tine. Zadarnic te rogi, Dumnezeu nu te aude. Cel care-și omoară copilul poate fi iertat; cel care și 1 vinde, niciodată. Te poți arunca în apă, dar tu știi bine că aceasta nu-i o soluție. Nu există decât un singur mijloc de a te salva: să-ți regăsești copilul; și acum asta nu mai e posibil, nu mai e posibil...”

Se ridică și începu să meargă. Se clătma, se zbătea, ca un om care se îneacă. I se părea cu neputință să se întoarcă în acest oraș, printre toate aceste ființe cu inima de gheață; dar în același timp i se părea cu neputință să fugă, să dispară pentru totdeauna. Există unele momente când ai dori s-o sfârșești cu viața, dar nici chiar moartea nu-ți deschide porțile.

Auzi în urma ei niște pași grei, zgomot de pingele: era sergentul de stradă. Veni spre ea și-i spuse că merge să-i caute o trăsură.

El se îndepărtă. Nu mult după aceea o birjă se opri în fața ei. I se părea că totul este învăluit în pâclă. Apoi se trezi așezată pe pernele trăsurii, spuse numele hotelului și se lăsă dusă, fără voință, zdrobită.

Dar pe drum îi veni în minte, brusc, un gând: „Folden, doctorul Folden... El locuia în Christiania! Sigur, el este cel care a ținut în mână toate firele acestei afaceri! El a făcut să dispară copilul; el știe unde se află acum copilul. N-a vrut ca fiul lui să îndure mizeria, s-a îngrijit de soarta lui... de fapt, intenția lui Folden era s-o ajute și pe ea, căci îi găsise un loc de muncă... în fond, oamenii erau mai buni decât îi crezuse ea...”

Birja se legăna, roțile scârțâiau pe pavaj. În acest moment erau pe Bulevardul Carl-Johann, aproape pustiu în semiobscuritate. Deodată Regina strigă birjarului:

— Birjar! Știi unde locuiește doctorul Folden?

Trăsura se opri.

— Ce? zise omul.

— Doctorul Folden! Știi unde locuiește?

Birjarul scoase din buzunar un carnețel pe care-l răsfoi la lumina unui felinar. În cele din urmă găsi adresa pe care o căuta și Regina îl rugă s-o ducă acolo.

Trăsura coti, o luă pe strada Universității și se opri în curând în fața unei porți. Regina plăti cursa și trăsura se

îndepărtă.

Privi în jurul ei. O placă cu numele lui Folden era fixată pe zid și lângă ea o sonerie. Înainte de a se gândi cătuși de puțin la ceea ce face, Regina apăsă pe buton.

Așteptarea fu lungă. Tânăra sfârși prin a se așeza pe niște trepte de piatră, nu departe. Din când în când auzea zgomotul câte unei trăsurii. Un ceas bătut ora unu. Larma orașului era pe punctul de a se stinge.

Regina era prea obosită pentru a mai putea gândi. Și totuși avea senzația că a ajuns la limita posibilului. Venind la acest om ucidea în ea orice orgoliu. Dar mai avea ea oare nevoie de acum înainte de orgoliu?

În sfârșit, se deschise o fereastră la etajul trei. O servitoare se aplecă și întrebă:

— Ce este?

— Trebuie să vorbesc cu doctorul Folden, răspunse Regina.

Fereastra se închise. Câteva minute mai târziu poarta se deschise și Regina urcă scara întunecată, în spatele servitoarei care ducea în mână un felinar. Sigur, ea credea că e vorba de o vizită urgentă de făcut la vreun bolnav; un medic tânăr nu poate refuza să se deranjeze noaptea.

Dar, pe măsură ce urca treptele, Regina își încetinește pașii. Inima îi bătea cu putere: „Ce nebu Yiie mai faci acum? își zicea ea. În mijlocul nopții! Va crede că ți-ai pierdut mințile...”

— Pofțiți, zise femeia, deschizând ușa holului.

Apoi o conduse pe Regina într-o sală de așteptare, aprinse o lampă și dispăru.

O liniște de mormânt domnea în toată casa. Nu se auzea niciun zgomot de afară. O pendulă ticăia pe perete. Lampa aproape goală începuse să fileze. Perdelele și ușa albă erau singurele obiecte vizibile în penumbră. Regina zăcea prăbușită pe un scaun. Secunde se scurgeau.

În sfârșit, se auziră niște pași apropiindu-se. Ușa se deschise și Folden intră. Nu se schimbase, doar în loc de mustață purta barbișon. Se îmbrăcase la repezeală; avea în jurul gâtului un fular de mătase în loc de cravată. Salută și se opri în mijlocul camerei.

— Bună seara, doamnă, zise el. Ei bine, plecăm? E un caz grav?

— Bună seara! zise Regina, ridicându-se de pe scaun.

Lui i se păru cunoscută această voce: se apropie puțin mai mult. Apoi se opri dintr-odată, împietrit. Regina nu știa ce să mai spună și rămaseră amândoi așa, privindu-se întăcere. În sfârșit, el își trecu mâna peste ochi ca și cum voia să fie sigur că nu visează, apoi întrebă încet:

— Ce-i?... Ce este?... Nu vă înșelați, domnișoară? Sunteți sigură că aveți nevoie de un medic?

Această atitudine jalnică o trezi pe Regina. Mai întâi voi să izbucnească în râs, apoi simți că ea e mai puternică.

— Iartă-mă, Folden, că te deranjez la această oră din noapte. Dar trebuie să știu unde se află copilul meu. Te-ai ocupat tu de el? Unde l-ai dus? Dacă nu-mi spui imediat, acum, nu mai răspund de ceea ce va urma!

El făcuse câțiva pași spre fereastră; se grăbi să închidă ușa ce dădea în camera alăturată și trase draperia. Apoi se întoarse spre ea, uluit:

— Copilul tău? șopti el, tu ai... un copil?... Ești măritată?...

Regina izbucni deodată într-un râs nervos. Râsul ei sună ciudat în liniștea casei adormite. Folden se apropie de ea, cu o mișcare involuntară.

— Ai grijă, îi spuse; ceilalți dorm... Dar explică-mi ce ai vrut să zici. Cum poți crede că eu... copilul tău?...

El se opri deodată și-și trecu mâna peste frunte, ca și cum în mintea lui s-ar fi născut un gând.

— Bună seara, Folden, zise liniștit Regina. Acum văd că

m-am înșelat. Bună seara!

Și se îndreptă spre ușă.

Folden o apucă de braț.

— Dar spune-mi, ce s-a întâmplat, Regina? Ce palidă ești! Ești atât de schimbată. Ai avut vreo nenorocire în viață? N-am mai avut vești despre tine... Pot să te ajut cu ceva?

— Nu! răspunse Regina, eliberându-se. Nu mi s-a întâmplat nicio nenorocire, iar tu nu-mi poți fi de folos cu nimic. Bună seara, bună seara! M-am înșelat.

El se oferi s-o însoțească până acasă. Dar ea îl refuză hotărâtă. Trebui totuși să coboare cu ea, să-i deschidă poarta. Rămase un moment privind-o cum se îndepărtează în josul străzii. Își zise: „Trebuie să fie nebună! Numai să nu vrea să-ți facă neplăceri!...” Se gândea la soția lui.

Traversând Bulevardul Carl-Johann, Regina întâlni un om bălăbănindu-se, care-i aruncă câteva vorbe. Ea o luă la fugă; omul porni după ea. În sfârșit, zări un sergent de stradă: merse la el și-l rugă s-o conducă acasă.

XII

Cămăruța de hotel era mai degrabă întunecată; doar slaba licărire a unui bec cu gaz, venind din stradă, lumina puțin parchetul. Regina era întinsă îmbrăcată în pat, cu șireturile ghetelor desfăcute, cu mâinile sub ceafă și cu ochii întredeschiși.

Sunt multe dureri care fac ca inima să caute ușurarea în lacrimi; sunt altele care te fac palid și mut. Dar mai sunt și unele despre care se spune că te poartă pe un sloi de gheață în derivă, de pe care pândești zadarnic un colț de pământ, o corabie, un mijloc oarecare de salvare. Acela pe care nenorocirea îl aduce aici nu scoate niciun vaiet, niciun suspin, nu varsă nicio lacrimă. Fără îndoială, mai întâi rămâne paralizat. Dar în curând începe să sape cu unghiile o gaură în sloiul de gheață, scobește până desprinde o bucată și din această bucată își face o vâslă. Putea fi înaintea un biet nenorocit; iată-l acum un om puternic. Nu luptă pentru a-și salva viața. Nu. Se ridică numai pentru a înfrunta fatalitatea, destinul...

După ce se răsucise în pat mai multe ore, Regina se ridică și își trecu degetele peste ochi.

— Ce! ai vrea să plângi! nu-ți lipsește decât asta! zise ea cu voce slabă. N-ai urlat destul până acum? Ca și cum asta te-ar putea ajuta cu ceva!...

Și se puse pe râs, un râs scurt, sinistru. Apoi se întinse iar în pat, cu palmele la ceafă.

Acum câteva ore i se păruse că se află aproape de o poartă întredeschisă, prin crăpătura căreia își putea vedea copilul. Acum poarta se închisese, iar ea era aruncată afară, în întuneric. Nicio speranță, în oricare parte s-ar fi întors. Copilul putea fi tot atât de bine în Christiania, ca și undeva la țară. Sau ar putea fi în alt oraș, în nord, în vest, în est, în sud, chiar în Norvegia, sau în altă țară. Imposibil

să afle ceva despre el. Profesorul fiind mort, nimeni nu-i putea da Reginei nici cea mai mică indicație. La Maternitate nimeni nu-i putuse răspunde la întrebări. Cât despre doctorul Folden... Trebuie să fi fost nebună să presupună că un om de teapa lui ar fi fost capabil să facă o faptă atât de onorabilă ca aceea pe care i-o atribuisese.

„Regina, nu-ți mai rămâne altceva de făcut decât să renunți la visul tău himeric. Există un complot urzit împotriva ta, de ființe omenеști sau de o putere mai înaltă, nu știu, un groaznic complot. Crezi tu că un Dumnezeu iubitor ar putea permite să fii aruncată dintr-o nenorocire în alta? Nu, nu! Răul triumfă astăzi. Răul vrea să facă din tine o victimă pentru jertfele sale. Și tu nu vei mai putea rezista; va trebui să consimți la renunțarea care ți s-a impus... Nu există nimic în tine pentru o rezistență veșnică?”

Un tremur îi îngheță sângele. Deodată se ridică în picioare, privind fix înaintea sa, cu mâinile la spate. Licărirea felinarului îi lumina slab fața.

„Să revin la viața dinainte, să încep să trăiesc o viață de fiecare zi... acum? Să renunț la orice căutare?... Cu neputință... Poate că nu mai există nicio soluție; dar atunci trebuie să-ți creezi tu una. Ești capabilă?... Amintește-ți că întreaga lume, că poate chiar Dumnezeu cu îngerii lui au complotat împotriva ta! Te simți în stare să-i înfrunți, cu orice preț?”

O cuprinse un nou fior și strânse pumnii.

„Începând de azi, Regina, fără lacrimi, fără rugăciuni; acestea n-ar fi decât mijloace de a te păcăli singură. Trebuie să râzi, dar cu un râs de gheață. Asta te va scuti de decepții. Să vezi dușmani peste tot - încă un mijloc de a nu te lăsa-înșelată... Și apoi, acționează, acționează!... Ești oare capabilă să învingi totul, să înfrunți întregul univers?... Acum să am doar tăria să pot suporta totul. În

definitiv, ce mă mai interesează de-acum înainte viața, moartea, stima oamenilor, toate aceste prostii? Ce mă mai interesează conștiința, această mincinoasă, această șarlatană, care întotdeauna nu mi-a făcut decât rău? Cât despre Dumnezeu, poate să-mi ia viața, să mă arunce în iad; nu mă va putea împiedica să-l acuz și să-i spun: «Tu mi-ai dat o viață plină de suferință; nu mi-e frică de chinurile veșnice!»”.

Și Regina își strânse și mai tare pumnii.

„De acum înainte nu voi mai avea nici speranță, nici credință, nici iubire. Nu mai vreau decât un singur lucru: vreau, vreau să-mi găsesc copilul. Și-l voi găsi! Și mă voi răzbuna pe aceia care m-au chinuit!”

Pe măsură ce aceste gânduri îi treceau prin minte. Regina devenea tot mai stăpână pe sine. Își dădu seama că e obosită și că începe să-i vâjâie capul. „Nici nu-i de mirare, își zise ea. De atâta timp n-ai mâncat și nici n-ai dormit!” își trecu mâna peste frunte. „În primul rând să-ți recapeți puterea”.

Aprinse o luminare și o puse pe noptieră; apoi își aminti că adusese din Suedia câteva sandvișuri în poșetă și de care nu se atinsese încă. Le luă și le mâncă. Pâinea se întărise, dar ea se strădui s-o înghită și apoi bău un pahar de apă. Era ora patru și liniștea nopții era deplină.

Când termină de mâncat, se dezbracă și se culcă. Și își mai spuse o dată:

„Nu-i momentul să te frământă în zadar sau să plângi. Trebuie să dormi, dacă nu vrei să-ți pierzi mințile”.

La fel ca altă dată, se strădui să-și fixeze gândul asupra unui lucru cu totul neînsemnat. Și, cum era epuizată de nopțile de veghe, o fură somnul, pe când auzea mereu o voce energică ce-i ordona: „Dormi, dormi!”

Când se trezi, soarele pățiunsesse în cameră și era ora 11. Se simțea încă obosită și mai ațipi vreo 2 - 3 ore. Apoi,

când se deșteptă, sună să-i aducă o cafea și, după ce o bău, rămase culcată, gânditoare.

Acum trebuia să ia o hotărâre. Simțea un sentiment de ușurare la gândul că era singură pe lume și că nu trebuia să ceară sfatul nimănui. Putea să-și facă cele mai îndrăznețe planuri, nimeni nu o va trage la răspundere. Rămase culcată, cu mâinile sub cap...

Nu, nu; hotărât, era cu neputință să-și schimbe felul de a gândi. Ar fi însemnat să se condamne la o tortură veșnică; ar fi însemnat să ucidă orice vis de viitor, ar fi însemnat să dea dreptate dușmanilor săi. Și nu voia asta.

Dar trebuia acum să stabilească ce avea de făcut și, mai ales, să nu facă greșeli. Și, în timp ce, întinsă în pat, Regina cântărea și recântărea, trecea totul prin ciur, avea senzația că înaintea pe pipăite prin beznă, unde cel mai mic pas greșit ar putea să o coste viața.

Vedea un punct luminos în depărtare; acolo trebuia să ajungă. Pentru asta va fi poate nevoie de timp, ochuri, decepții, crime... dar trebuia să ajungă acolo cu orice preț.

Existau atâtea drumuri pe care ar putea merge pentru a înainta!... Să facă de exemplu pe cerșetoarea, să bată la ușile familiilor bune, să le stârnească mila, să întindă mâna, să primească ce s-or îndura să-i dea, să se târască prin praf, să se umilească, cum a făcut-o azi-noapte la Folden, atât de târziu! își spuse ea. Vrei să-ți continui soarta? Nu, de o mie de ori, nu! Destul cu umilința!

Îi mai rămâneau și alte căi... Să încerce cu viclenia? cu amenințările?

Îi trebuiau bani, în ambele cazuri; și nu-i avea. Era gata să plece, să plece departe și poate pentru mult timp. Dar îi trebuiau bani.

Și apoi, să amenințe?... Pentru aceasta ar trebui să știe mai întâi cui să se adreseze; apoi, să-și dovedească drepturile... Dar ea nu știa nici măcar numele copilului

său... Chiar dacă ar ajunge să-i descopere pe cei care l-au adoptat, ei ar putea oricând să nege acest lucru, să inventeze orice poveste, de vreme ce profesorul nu mai era în viață.

Nu, nu-și va putea atinge țelul decât prin viclenie. Trebuia să suradă și să-i ia pe nepregătite... Dar dacă copilul fusese luat de cineva din propria sa familie? Trebuia să ajur. că și acolo pe neașteptate, înainte ca ei să aibă timp să-i pregătească primirea...

Dar în cazul în care va fi obligată să călătorească departe și timp îndelungat, să urmărească vreun indiciu luni întregi și poate ani?... Banii îi erau indispensabili: poate că va trebui să cumpere anumiți oameni. Și bani nu avea. Era singură aici, la un hotel oarecare, cu câteva sute de coroane la ea. Să înceapă cu această sumă neînsemnată, să riște de a se vedea într-o bună zi iară un ban în buzunar, expusă la noi insulte? Nu, aceasta nu!

Continuă să-și bată capul, făcând o mie de planuri absurde pentru a face rost de bani, până când imaginea lui Flaten îi apăru în fața ochilor. Nu-i spusese el oare că ar fi fericit să-i stea la dispoziție la nevoie? Dar ei îi trebuiau mulți bani, și să meargă să-l roage fierbinte, să-i explice cum stau lucrurile, să mai primească ajutoare cu prețul umilinței, nu, nu va consimți.

Dar dacă industriașul îi cunoaște secretul? Dacă sora lui era cea care adoptase copilul?

În niciun caz! Atunci nu i-ar mai fi propus să se căsătorească cu el.

Și totuși... așa să fie oare? Dacă se gândea bine, își amintea că în mai multe rânduri Flaten spusese anumite cuvinte cu două înțelesuri. Oare nu știa el ceva?

Rămase așa, cu ochii fixați asupra acestei posibilități ca asupra unei slabe licăriri de lumină în străfundurile beznei de nepătruns; dar, în tot cazul, ea nu o vedea decât pe

aceasta.

Mai era o soluție: să părăsească totul... Să-i lase pe ceilalți să triumfe! da, nu-i așa? Niciodată n-ar accepta asta!

Ceea ce știa sigur, era că Flaten avea bani. Prin el ar putea ajunge să fie și ea bogată, bogată și puternică... Ce perspective se deschideau în fața ei acum, la acest gând!

Trecu o oră. Regina se zvârcolea în pat, se răsucea. Încerca să mai caute și alte soluții, cu sentimentul obscur că cea pe care o întrezărise nu era aceea care ar fi trebuit, că era pe punctul de a face un pas greșit. Dar nu mai vedea niciun alt drum deschis. Ba da, unul singur – să sfârșească o dată pentru totdeauna, să se arunce în apă. Dar acesta era un lucru mai laș decât soluția cealaltă, atât de posibilă. Într-adevăr, dacă Flaten știa totul, da, prin el, își va putea regăsi copilul! Nu va voi chiar ea să încerce să scoată lucrurile la lumină, se va hotărî oare să dispară? Ah, nu, pentru nimic în lume, nu va renunța la această șansă. Luminița pe care credea că o vede în fundul beznei nu era, poate, singura. Dar ochii Reginei nu mai vedeau altceva; și privind, privind mereu, micul punct luminos sfârși prin a i se părea de o strălucire orbitoare.

Se sculă și se îmbracă.

Când cineva se află într-o situație disperată, nu-i trebuie mult ca să acționeze; în curând Regina îi scria industriașului. Regreta că a plecat, zicea ea;

Își amintea de bunătatea lui și-i cerea să binevoiască s-o primească din nou în casa sa.

Brusc, lăsa joc tocul și-și prinse capul în mâini: „Doamne, Dumnezeuule! Nu mai există nicio altă cale? Ba da! auzi ea o voce ironică: să te arunci în apă!”

Se așternu din nou pe scris. Apoi se opri a doua oară.

„Dar ce ți-a făcut acest om de vrei să te folosești astfel de el?”

Regina trebui să se scoale și să se plimbe prin încăpere.

„Nu, nu mi-a făcut niciun rău. Dar alții nu s-au servit de mine, deși eu nu le făcusem nimic? Mai întâi... Folden. El s-a servit de mine pentru a-și petrece plăcut o vară. Ar fi trebuit să știe că pentru plăcerea sa rănea o inimă, irosea o viață. Și totuși a profitat de mine iar acum Dumnezeu îl lasă să trăiască fericit... Și la Maternitate? S-au servit de mine și ei, pentru a-și învăța meseria. Puțin îi interesa pe ei că eu eram gata să mor de rușine!... Și necunoscuții care mi-au luat copilul cu ajutorul profesorului, și ei s-au servit de mine. E adevărat că există un Dumnezeu!... un Dumnezeu pe care degeaba l-am implorat... Fără îndoială, și el crede că tot ce e legat de o fată tânără și săracă, așa ca mine, nu prea are mare importanță. N-are decât să se tânguiască, de ce să-i dai atenție?... O familie vrea să aibă un copil? Ei bine, să se servească de această fată pentru asta. Ea va rămâne poate nefericită o viață întreagă: ce contează? Cui îi pasă de o biată fată săracă, așa ca ea?”

Regina se așează din nou și continuă scrisoarea, cu buzele strânse. Dar dintr-odată îi veni un gând care îi opri din nou penița:

„Nu erai tu stăpână pe faptele tale? Nu te-ai hotărât tu singură să-ți părăsești copilul și să-l dai străinilor?”

Se sculă din nou și începu iar să se plimbe. Și îndată reuși cu efort să descopere argumentele ce-i trebuiau pentru a răspunde și acestui scrupul.

„În fond, nu, nu eram liberă. Soarta cea rea pândește întotdeauna momentul când suntem slabi și fără apărare. Și atunci ne copleșește. Atunci ne silește să părăsim tot ceea ce avem noi mai de preț. Și apoi? Când ne căim, când vrem să ne reparăm greșeala, atunci, ca și un cămătar căruia mizeria ne-a impus să-i încredințăm cele mai scumpe bijuterii, ne aruncă în stradă, zicându-ne: «Erai

liber să hotărăști. Târgul a fost făcut corect. Ha, ha, ha!...»”.

Și tânăra femeie se așează din nou și termină scrisoarea. Când o sfârși, respiră mai ușurată.

Mai târziu, pe când rătăcea la întâmplare pe străzi, arunca priviri repezi trecătorilor pe care-l întâlnea și-și spunea:

„Nu mă mai priviți așa! Nici voi nu valorați mai mult decât mine!”

Acum o pornise spre punctul luminos unde o aștepta fericirea: nu mai exista cale de întoarcere.

Această căsătorie – căci, revenind lângă Flaten, însemna să consimtă să devină soția lui –, cât va dura oare? Cât timp va trebui să sufere în tăcere, cu răbdare, să comită crime și să le ascundă, să joace o comedie și să simuleze dragostea? Cât timp?... Când îi va fi permis, în sfârșit, să se așeze strângând la sân corpul plâpând și tremurând al copilului său, să-și spele toate păcatele plângând?... Regina nu voia să se gândească la toate aceste lucruri. Era mai bine să se bucure că făcuse un prim pas pe noul drum pe care viața ei o pornise. Când cineva urcă un munte, nu-i momentul să-și spună că după acest munte mai există un altul, mai înalt, de trecut.

Pe înserat, „tânăra femeie trecu prin fața unei biserici ale cărei uși erau deschise și în care văzu că intră câteva persoane. Fără să se gândească prea mult la ceea ce face, intră și ea, pentru a-și mai trece timpul. Biserica era luminată, cântecul orgii o umplea. Atunci Regina își aminti că era duminică și că aceasta e vecernia... Nu era decât de câteva minute acolo că se simți gâtuită. Aici, în mijlocul acestor suflete pioase, în această lumină, în această muzică, avu impresia că e un geniu rău apărut într-un loc sfințit. Iar când pastorul urcă în amvon, ea își părăsi locul și se strecură afară, fără zgomot. Ajunsă pe trepte, se

așeză cu capul în pumni.

Vorbele pastorului îi ajungeau la urechi ca un bâzâit îndepărtat. Nu-și întindeau oare mâinile spre ea puteri pline de bunătate ca s-o salveze? Nu-i promiteau ele să-i arate drumul care ducea la copilul său, numai pentru ca să se arunce ea în brațele lor?

Dar ce! încă o criză morală, încă o revoluție! Nu, îi era peste putință să mai suporte o dată astfel de zguduirii. Nu mai avea forța necesară...

XIII

La familia Flaten avusese loc un mare dineu. În noaptea rece de iarnă, vâlceaua se umpluse de sunete clare: erau clopoțeii săniilor care, una câte una, zburau pe drumurile largi, în toate direcțiile, până când bezna înghiți și ultimul licăr al felinarelor lor. Printre dealurile întunecate acoperite cu brazi se înălța marea casă luminată, unde se mai vedeau încă lămpi trecând încoace și încolo, în spatele geamurilor celor două etaje... Apoi totul începu să se stingă, fereastră după fereastră, mai întâi sus, apoi jos. În curând nu mai rămase luminată decât o singură fereastră.

Domnul Flaten își făcuse rondul prin toată casa; intra acum în dormitor, cu ciucurii halatului fluturându-i. Era puțin palid, puțin obosit după băutură și dans. Se opri în mijlocul camerei și o privi un moment pe Regina, care, într-un capot de culoare deschisă, fuma o țigară, întinsă într-un fotoliu.

Și ea era palidă, dar însuflețirea seratei îi colorase obraji. Ochii ei aveau o strălucire ciudată... Cât de frumoasă i se părea! Rochia de mătase galbenă și gulerul mare cu broderii venețiene erau așezate pe spătarul unui scaun, iar pe o comodă luceau în lumina slabă a lămpii câteva bijuterii.

— Ei bine, totul a mers de minune, nu-i așa? o întreabă Flaten pe soția sa.

— Foarte bine! Au fost oameni foarte plăcuți, răspunse Regina, continuând să fumeze.

El începu să-și descheie halatul și se văzură marele plastron alb cu butoni de diamant și cravata albă. Se dezbracă, se așază un minut pe marginea patului și o privi pe soția sa ca și cum ar fi așteptat ceva. Dar ea fuma întruna și nu-i dădea nicio atenție.

— Dansezi minunat, zise el surâzând.

— Și totuși n-am învățat niciodată.

— Ai văzut cum îți admirau oamenii rochia?

El zâmbea ca un copil care se bucură de o jucărie.

— Am auzit mai ales ce-și șopteau femeile în spatele meu.

— Ce ziceau? întrebă el, încruntându-se cu teamă.

— Eh! nu contează! Dar am auzit totul, și voi ști să-mi amintesc atunci când va fi cazul.

— Nu vii să te culci?

Își urcă picioarele în pat și se înfășură în plapumă.

Afară zăpada lovea încet în geamuri și vântul gemea.

Urmă un moment de liniște. Regina îl privi pe soțul său și după o clipă zise:

— Dacă ți-aș spune numele femeilor care m-au jignit m-ai răzbuna?

— Te îndoiești? răspunse, el cu un surâs de reproș. Să vedem, despre cine e vorba?

Ea continua să-l privească: cu toate că Flaten făcea eforturi pentru a dovedi interesul, uneori ochii ei se închideau. Aceasta, pentru că dansase, bietul de el. Ea fusese cât pe ce să izbucnească în râs în fața acestui spectacol.

„Haide! își spuse ea, hotărât, trebuie s-o sfârșim odată!...”

În timpul celor cinci luni care se scurseseră de la căsătoria lor, ea nu încetase să amâne și iar să amâne znm când va începe să-și pună în aplicare planurile. În timpul călătoriei de nuntă – câteva săptămâni petrecute în străinătate – ea își spusese: „Aștept până la întoarcere”. Și după ce se întorseseră, ea voise să aranjeze puțin casa. Nu voia să recunoască în sinea ei că acest soț, atât de bun, atât de îndrăgostit de ea, producea asupra ei același efect ca și focul unei sobe încălzite asupra celui care vine de afară înfrigurat. El provoca sentimente nobile în inima

Reginei, atât cât mai era ea în stare de așa ceva. Să găsești dintr-odată pe cineva pentru care să fii totul pe lume, era un lucru atât de nou pentru ea! Și astfel pierdea puterea de a mai face ceva. În lumina fericirii lui Flaten, forțele rele care o dominaseră pe Regina se estompau.

Dar când descoperi la el câteva defecte, instinctele ei reapărură: mii de reproșuri asupra comportării lui se treziră atunci în Regina. Dar ea amina, amâna mereu. Era o senzație minunată să se lase purtată de valurile vieții și se temea de ora când va deveni iarăși ea însăși.

El începu să hârcâie dregându-și glasul – suferea de o bronșită cronică și uneori îi producea repulsie soției sale.

— Nu vii să te culci? întrebă el, după ce scui pă în batistă.

„Nu! am lungit-o destul!... în seara aceasta trebuie!” își zise ea, întorcându-se pe o parte.

Și, cu ochii fixați asupra fumului țigării, ca și cum brusc i-ar fi trecut prin minte un gând, zise:

— Spune-mi, dragul meu, există un lucru despre care nu mi-ai vorbit niciodată...

— Da?... ce anume? răspunse el, cu o voce somnoroasă.

Ea continuă, trăgând un fum după altul:

— Nu mi-ai explicat niciodată cum am fost eu angajată în casa ta.

Ea își coborî pleoapele, însă îi studia printre gene fiecare trăsătură a feței.

— Este o poveste pe care ți-am spus-o de o sută de ori.

— Ba nu, deloc!... Nu-mi spui niciodată nimic, îmi ascunzi totul.

— Dar, scumpa mea, n-am ce-ți ascunde, păcatele mele, răspunse el râzând. Scrisesem prietenului meu, profesorului Gregersen, pentru a-l ruga să-mi facă rost de o menajeră norvegiancă... asta-i.

— Dar de ce te-ai adresat profesorului, tocmai lui?

Își deschise ochii, ca și cum ar fi căutat privirea soțului său, pentru a-i surâde.

— Dar, scumpa mea, noi ne-am născut în același oraș, Gregersen și cu mine; a fost unul din tovarășii mei din tinerețe... Și, din întâmplare, i-am vorbit de asta într-o scrisoare... Dar văd că ție nu-ți arde de culcare în noaptea asta? adăugă el bosumflat.

Ea își aruncă țigara. Trebuia să se stăpânească să nu se ridice brusc și să lase să-i izbucnească nerăbdarea și mânia. Dar se strădui să surâdă și privi în tavan.

— Ia spune, continuă ea dând din cap cu un aer mirat, unui doctor care conduce o maternitate, ca prietenul tău, profesorul, trebuie să-i treacă prin fața ochilor multe femei ciudate, nu?

— Desigur! Poți să fii sigură de asta.

Ea îi aruncă o privire rapidă; tremura, neliniștită.

— Și dacă ți-a trimis una din acele femei? replică ea.

— Ce idei! făcu el, căscând.

Nu, omul acesta nu știa nimic. Și pentru a-și șterge din minte ultimele temeri ce i-ar mai fi putut rămâne, Regina se ridică, se așeză pe marginea patului și luă în mâini capul soțului său, surâzându-i cu tandrețe.

Fericit, el voi s-o atragă înspre el, dar ea se opuse, ca în glumă:

— Ascultă, dragul meu, tu ești într-adevăr un soț cu totul aparte.

— Eu?

— Da, tu! continuă ea îndrăzneată. Se pare că nu ții în mod deosebit să știi ceva despre trecutul meu. Nu m-ai întrebat niciodată despre asta.

O expresie dureroasă apăru pe fața lui Flaten:

— Adevărat. Dar tu ai fost întotdeauna atât de rezervată, atât de zgârcită în cuvinte când era vorba de

viața ta personală.

Și, mângâindu-i părul, adăugă:

— Dar sunt fericit, foarte fericit să te am așa cum ești... Nu pot pretinde să am totul dintr-odată; mai târziu, când ne vom obișnui unul cu celălalt, și când tu vei avea deplină încredere în mine, confidențele vor veni singure, înțelegeți?

Și o privi cu un aer fericit.

Încă o dată, aceste câteva cuvinte iubitoare o impresionară pe Regina: simți o văpaie în inimă, hohote în gâtlee. Dar se stăpâni și adăugă repede:

— Spune-mi, mi se pare că sora ta căsătorită care locuiește la Kristiansand voia să adopte un copil. Trebuie să fie foarte plictisitor pentru ea să trăiască singură!

Din nou, era atentă la orice tresărire a feței lui; și, zâmbind, continuă:

— La vară, când vom pleca în Norvegia, vom merge să o vizităm pe sora ta, nu-i așa?

— Da, sigur! O să-i facă plăcere, cu siguranță... Și i-ai expune ideea ta cu adopțiunea.

El izbucni în râs, un râs sincer, care venea din inimă.

Nu mai exista nicio îndoială acum: el nu știa nimic. Cât despre sora lui, copilul nu se afla la ea.

Regina se hotărî în fine să se dezbrace: când se culcă, Flaten deja sforăia. Ea privi capul mare al soțului său, pe pernă, lângă ea. Ce somn, cu pumnii strânși!

Dansul îl istovise cu totul. De altminteri, numai constrâns fusese de acord cu propunerea făcută de soția lui, brusc, pe la mijlocul mesei, de a organiza după cafea un dans în saloanele de la etajul doi, - „pentru a alunga strigoi” -, cum spusese ea.

Acum, cel puțin, Regina știa ceea ce dorea asupra celui mai important lucru care o interesa.

În timpul nunții, în fața altarului, tânăra femeie își făcuse singură curaj, repetându-și mereu că Flaten era

unicul ei salvator, singurul care o putea scăpa din situația îngrozitoare în care se afla. Și acum? Un singur lucru, în această unire, mai conta, care ar fi putut ajuta planurile Reginei: bogăția soțului său. Dar el însuși?

Veioza arunca reflexe verzui asupra figurii lui Flaten: mărul lui Adam urca la fiecare inspirație și Regina rămase întinsă, cu ochii fixați asupra acestui gât care se mișca continuu.

Vai! oare din nou acționase într-un moment când puterea sa de judecată era orbită de disperare? Își va reveni oare, ca să se gândească cu spaimă la ceea ce făcuse? Și dacă această căsătorie, deși atât de bine gândită, nu o va apropia de țelul fixat? Dacă, din contră, își va pierde timpul, complăcându-se într-o viață ușoară sau se va lăsa câștigată de dragostea și grija cu care o înconjura soțul său?... Poate că pe asta se bazaseră cei care i-au furat copilul. Poate că această căsătorie era o verigă în lanțul combinațiilor lor. Și ei nu se înșelaseră în calculele lor.

„Sigur că da, evenimentele le-au dat dreptate! se auzea în ea o voce ironică, ce o biciuia ca o cravașă. Tu dormi, renunți la cea mai sfântă datorie a ta. E destul ca cineva să te mângâie pe obraji, ca tu să te umilești imediat și să uiți toate jignirile din trecut. Nu, nu s-au înșelat! Tu nu mai ai caracter!...”

Afară, furtuna de zăpadă creștea, iar vântul urla jalnic în noapte.

XIV

Când concepuse planul de a se căsători cu Flaten, Regina refuzase să se gândească atunci la felul în care va putea să devină mai târziu liberă, să scape de soțul său. Dar în punctul în care ajunsese acum, îi era imposibil să ignore acest aspect. Dacă nu voia să renunțe la proiectul de a-și regăsi într-o zi fiul, de a-și arunca în fine masca, de a-și redobândi cinstea și sinceritatea, trebuie să-și imagineze un mijloc de a se elibera de jugul conjugal. Flaten nu mai era pentru ea un salvator; nu numai că nu-i mai era de niciun folos, dar chiar o încurca. Ea nu putea scoate nimic de la el, iar el îi luă toată libertatea de acțiune.

În timpul zilelor mohorâte de iarnă, în timp ce Flaten era în biroul său, la fabrică, Regina rățăcea singură prin camerele mari ale casei. Nu se putea apuca de nimic: orice lucru îi cădea din mâini, căci nu putea face nimic care să nu-i amintească de Flaten și de căsătoria lor.

Când încăperile se întunecau, când cădea noaptea, de multe ori Regina se surprindea dorind întoarcerea soțului său. Dar când venea ora la care obișnuia el să se întoarcă, o teamă puneă stăpânire pe ea: oare iubirea și grija pe care i le arăta Flaten nu o dezarmau, nu o mâniau împotriva ei însăși?... Ce putea face? Săptămânile treceau și ea rămânea pasivă, fără să facă nimic.

Scria mamei sale scrisori scurte, aproape scrisori de afaceri; în loc de cuvinte de dragoste, strecura câte o bancnotă. Când maică-sa îi răspundea, Regina băga plicul în buzunar și de cele mai multe ori nu-l deschidea zile întregi: ca și cum scrisul mamei sale era o față pe care îi era rușine s-o privească...

În timpul dimineților mohorâte, Regina rămânea de obicei în micul salonaș care acum era al ei; își umplea

timpul bând ceai și fumând. Flăcările focului din cămin aruncau reflexe pe samovarul de argint, pe frumosul porțelan, iar fumul umplea de rotocoale mici, albăstrui, cămăruța întunecată...

Pe când amina mereu momentul acțiunii, obișnuia să se refugieze în visuri luminoase, în care nu apărea decât copilul său. Pentru aceasta nu era nevoie de nicio crimă; nu se trezea în ea nicio remușcare după aceea... Când își va regăsi în sfârșit copilul, cum îl va crește! Se vedea deja mamă, cu părul cărunț, plină de mândrie; îl vedea devenit celebru, iubit și respectat de toți. Vor locui în străinătate; ea își va relua numele de domnișoară și se va numi doamna Aas. Băiatul său va purta și el numele ei... închidea ochii... Vor locui amândoi într-o vilă în apropierea Mediteranei; ea se va plimba printr-o grădină plină de flori, în care va crește numai plantele care-i plăceau. Seara, când luna urcă deasupra chiparoșilor, vor merge să se așeze amândoi pe balcon, și vor cânta cântece din țara lor... Va intra duminica în biserica la brațul fiului său; muzica de orgă va face să vibreze biserica de bucurie și fericire... căci atunci își va răscumpăra toate păcatele; va trăi în renunțare și puritate, ca o călugăriță...

Deodată tresărea: auzea cheia lui Flaten în broască; ușa de la intrare se deschidea. Visul se sfârșise, realitatea își relua drepturile. Cât timp va mai dura această situație? Cât timp va mai trebui să joace Regina această comedie a dragostei care o făcea să se disprețuiască pe zi ce trece, care îi dădea impresia că nu valorează mai mult decât o femeie de stradă?

Rămânea aici, pasivă, să se legene în visuri și în zadarnice proiecte. Și timpul trecea, trecea mereu... Copilul ei poate era bolnav... Avea un an și jumătate acum; îi apăruseră dințișorii, poate vorbea... Și ea, ce făcea ea? Nimic. Absolut nimic... Uneori, când încerca vreo rochie

nouă, i se întâmpla chiar să se vadă frumoasă în oglindă, ca și cum aceste toalete n-ar fi fost prețul josniciei sale!...

Regina începu atunci să ia calmante seara, ca să poată dormi. A doua zi era palidă, obosită, lenevea în pat până la orele două. Încetul cu încetul își pierdea puterea de a se stăpâni, lăsa să-i apară nemulțumirea respingătoare.

Dar Flaten era, ca de obicei, indulgent; el știa că tinerele femei, la începutul unei sarcini, sunt deosebit de nervoase și spera că schimbarea ei de caracter se datora acestei cauze. Aștepta momentul fericit când Regina se va apropia de el să-i șoptească la ureche că va fi tată.

Această indulgență a soțului ei o enerva și mai tare. Se temea de cele mai slabe dezmierdări ale lui Flaten, crezând că dacă ar atinge-o, ar părăsi-o din nou toată energia. Noaptea în dormitor erau pentru ea un supliciu. Când industriașul era plecat pentru afacerile sale la Göteborg, Regina dorea uneori să i se întâmple vreo nenorocire pe drum. Și, cu ochii închiși, încerca să-și imagineze momentul când va fi, în sfârșit, liberă... Opt zile după aceea, copilășul i se va juca pe genunchi. Va începe o viață nouă, își va smulge această mască de care îi era silă; va deveni ea însăși, în sfârșit!

Dar Flaten revenea viu și nevătămat, surâzător, nerăbdător să-și strângă soția în brațe și aducându-i întotdeauna câte un cadou. Acest om atât de circumspect, atât de abil față de alți oameni, era orb în ceea ce o privea pe tânăra sa soție. Cadourile sale îi păreau Reginei noi lanțuri, noi jigniri. Dar ea le primea surâzând ca să nu izbucnească în lacrimi; mulțumea soțului ca să nu-i arunce în față darurile... Și timpul trecea...

Regina se gândea, reflecta, își bătea capul toată ziua. Dar pentru a putea scăpa, indiferent cum, trebuia să calce în picioare fericirea lui Flaten... Să-i dezvăluie adevărul? Era un plan ridicol, imposibil. Dar să mai continue această

existență, s-o mai continue!...

Îi era frică acum chiar și de visele din timpul nopții, atâta erau de sinistre și pline de sânge. Se trezea neliniștită, scăldată în sudoare, dar fericită că n-a fost decât un vis. Și, ca și cum ar fi cerut iertare, se apropia de soțul ei și-l îmbrățișa.

Într-o dimineață, când era așezat lângă Regină, pe marginea patului, înainte de a pleca la birou, Flaten nu putu să nu-i mărturisească soției gândul său ascuns:

— Mi se pare că începi să prezinți niște simptome suspecte.

Un tremur o scutură pe Regină: vorbise oare prin somn? ghicise el ce avea ea în minte?

Dar el se aplecă spre ea și murmură:

— Oare nu cumva e vorba de un mic moștenitor?

Ea fu pe punctul de a izbucni într-un râs disprețuitor,). Asta ar mai lipsi acum!

Atunci îi veni ideea să-l mintă în mod grosolan pe soțul său și, străduindu-se să surâdă, zise:

— Ah, cum ghicești tu totul!

El o strânse la pieptul său; îi venea aproape să joace de bucurie când ieși din cameră. Și, începând din ziua aceea, muncea îndoit: acum trebuia să adune cât mai mulți bani!

În toate ocaziile făcea aluzie la fericita lor speranță. Era mai tandru, mai iubitor ca oricând. Și Regina vorbea cu el despre acest copil, neavând tăria să-i destăinuie minciuna, găsind totodată că e amuzant să continue să-și bată joc de soțul ei.

Și totuși, știa prea bine că adevărul asupra acestei false sarcini va fi descoperit într-o zi. Dar mai înainte s-ar putea ivi o altă soluție; o spera, o voia cu orice preț.

Umbla înapoi și-ncoace, ca o somnambulă. Avea senzația că este târâtă spre beznă și încerca să lupte împotriva forței care o ducea. Când se afla singură în casă,

de multe ori i se întâmpla să se oprească și să facă un gest cu mâna, ca pentru a alunga o viziune îngrozitoare.

Cu cât se cufunda mai mult, cu atât se agăța de imaginea fiului ei. Îl vedea bolnav, neglijat; îl vedea cu brațele înlănțuite de gâtul femeii care îl adoptase, al acestei femei pe care ea o ura...

Își imagina momentul în care își va lua înapoi copilul; îi auzea vocea, îi vedea fața, surâsul, mânuțele întinse spre ea...

Dar zadarnic se întindeau aceste mânuțe, mama nu venea; ea rămânea aici.

Noaptea, Regina își simțea copilul sprijinit de umărul ei; ziua, se juca pe covor în fața ei; el trăia atât de intens în spiritul ei, încât uneori, trecând dintr-o cameră în alta, se întorcea repede, să vadă dacă nu cumva îi prinsese micuțului degetele cu ușa...

Se apropia Crăciunul; soarele încă se mai arăta puțin deasupra câmpurilor acoperite cu zăpadă și a pădurilor ninse. În fundul vâlceleii câte un tren trecea, dispărea. Puțin mai sus, drumurile se încrucișau, coborând spre fabrici și spre râu. În grădină, copacii își aplecau crengile sub greutatea zăpezii strălucitoare care le acoperea. Nimeni nu mai venea în vizită la Flaten, pentru că doamna nu primea niciodată, și nici nu mai ieșea. Zilele se scurgeau, mereu aceleași. Iar Flaten întârzia din ce în ce mai mult seara la birou: acasă nu se mai simțea bine.

Aproape în fiecare dimineață când se scula, Regina își zicea:

„Astăzi, astăzi îi voi spune cu siguranță. Nu mai pot îndura această viață”.

Dar ce, să fugă? Atunci totul trebuia luat de la început. Să ceară divorțul? Ar fi intervenit complicații cărora nu le putea acum ține piept. Uneori Regina se gândea că, la urma urmei, banii soțului său nu-i erau absolut necesari;

dar vedea în acest gând primele semne ale remușcării și, de aici, o nouă criză morală: totul să fie luat de la început, încă o dată. Iar asta, nu! Nu mai avea tăria necesară! Era mai bine să nu mai privească înapoi, să nu mai gândească, ci doar să meargă înainte...

Se surprinse de mai multe ori meditănd asupra diferitelor moduri de a face pe un om să moară și, cu fiecare gând, se obișnuia tot mai mult cu această groaznică idee, și se temea tot mai puțin. O idee pusese stăpânire pe creierul său și o domina din ce în ce mai mult. Își zicea:

„N-ar fi mai bine să comiți o crimă, să te eliberezi, să-ți regăsești copilul și să te schimbi îndată, decât să continui să te împovărezi cu păcate după păcate, crime peste crime, la infinit, și toate în zadar?...”

Într-o zi Regina îl găsi pe Flaten în fața portretului primei sale soții, care era atârnat, de data asta fără doliu, în biroul său. Industriașul contempla tabloul cu o expresie asupra căreia nu te puteai înșela.

Regina își privi cu ironie soțul; bietul om roși, ca și cum ar fi fost prins cu minciuna sau cu vreo hoție.

Dar atunci observă ce palid devenise, cât de mult slăbise. Cât îmbătrânise! Părul său, mai rar acum, era mai alb; fața i se gălbejise. Pentru o clipă fu înduioșată:

„Dumnezeule, își zise, cât trebuie să-l fi chinuit eu pe acest nefericit, cât l-am făcut să sufere!”

Și, chiar din aceeași seară, îl trată cu bunăvoință și cu afecțiune.

Dar, câteva zile mai târziu, se întâmplă un lucru care întotdeauna i se păruse de necrezut, imposibil: înțelese că pentru a doua oară va fi mamă!...

Trebuia să stea în pat o săptămână, total distrusă. Avea senzația că a fost lovită mișelește pe la spate de către un dușman.

Fără îndoială, decăzuse foarte mult. Dar sentimentul de mamă rămăsese sfânt în ea, curat ca lacrima. Întotdeauna gândul la copilul său fusese pentru ea ca un templu, un loc sfânt, un refugiu. Și acum, acum...

Iată că acest om, față de care era atât de vinovată, acest om pe care era gata să-l omoare, o constrângea astăzi să aducă pe lume un mic Flaten, un copil care, într-o zi, se va ridica poate să-și răzbune tatăl! Cine știe ce se va întâmpla?... Și pe acest copil trebuia să-l hrănească ea cu sângele ei, să sufere pentru el, în timp ce, din cauza lui, adevăratul ei copil va rămâne poate pentru totdeauna despărțit de ea, iar ea, prin el, va fi înlănțuită de Flaten pentru toată viața!

Regina se agita, se răsucea în pat. S-ar fi putut spune că ultimele rămășițe de căldură din inima sa se transformau într-un sloi de gheață. O ură furioasă, nerăbdătoare, o cuprindea, ca o febră.

V

În ziua în care Regina se putu scula, era palidă și epuizată de nesomn, dar ciudat de calmă, întreaga lume dispăruse din fața ochilor săi; nu mai exista decât un singur lucru pentru ea; nu mai vedea nimic altceva. Cine o va mai putea opri acum?...

Toată dimineața umblă prin casă cu gura închisă și buzele strânse; din timp în timp, își Trecea mâna peste frunte.

La masă fu veselă și Flaten fu fericit. Discutară de ploaie și de timp frumos, râseră, băură și mâncară cu poftă.

Deodată ea tăcu și-și fixă privirile asupra lui. Tăcu și el și o privi cu atenție, așteptând să vadă ce-i va spune.

— Ascultă, încep ea, vreau să-ți spun un lucru pe care tu nu-l știi.

— Ah! făcu el.

— Înainte de a veni la tine am născut un copil.

Ea vorbea cu o voce monotonă, cu un surâs forțat. Flaten lăsa să-i cadă lingura în farfurie, tresări și pâli.

— Ce? strigă el în cele din urmă, uitându-se la Regina. Ce-ai spus?

Apoi, încet:

— Ce tot îndrugi, draga mea?

Și se chinui să zâmbească, ca și cum ar fi luat-o în glumă.

Dar ea, glacială și liniștită, repetă simplu:

— Îți spun că înainte de a veni la tine am născut un copil”.

El continua s-o privească fix. Când, în sfârșit, începu să înțeleagă că lucrul acesta ar putea fi adevărat, se prăbuși dintr-odată, privirea îi deveni tulbure, ca și cum Regina s-ar fi îndepărtat, s-ar fi pierdut în depărtări.

Urmă un lung moment de tăcere. Apoi Flaten se ridică și ieși împleticindu-se. Ea ascultă cum zgomotul pașilor săi se pierde înspre biroul său.

Regina își astupă urechile, ca și cum s-ar fi temut că urmează o detunătură. Dar nu se auzi nimic.

Se ridică și ea, intră în salonaș și-și aprinse o țigară. Puțin după aceea, servitoarea intră și o întrebă dacă doamna și domnul își vor continua masa.

— Nu, răspunse calmă Regina, cu ochii la țigară. Poți să strângi masa.

Femeia dispăru. Regina se lungi pe canapea și rămase urmărind cu privirea rotocoalele de fum. Tremura din tot corpul. Ce făcuse, Doamne! Ce se va întâmpla acum?...

Se simțea cuprinsă de amețeală, ca pe marginea unei prăpăstii. Și, o dată mai mult, se agăță de gândul la copilul său... îl luă pe genunchi, îl văzu surâzând, trăia în imaginație clipa în care îl va revedea în sfârșit și-l va putea strânge la piept...

Ca întotdeauna, aceste imagini îi schimbă gândurile; și curând nu mai existau în ea decât tandrețe, dragoste, dorință. O singură ființă îi umplea inima și tot restul lumii era uitat.

În marea casă domnea o tăcere de moarte. Fără îndoială, la bucătărie, și servitorii vorbeau încet. Amurgul se strecura în toate camerele, pătrundea prin toate colțurile, ștergea pe pereți reflexele cenușii de zăpadă venite de afară... Regina rămase pe canapea, întinsă. Ce făcuse?... Copilul său, da... Dar afară de asta, ce rău a mai comis?

Trecură două sau trei ore. Nemaiputând rezista, Regina își scoase papucii și, în vârful degetelor, se strecură până la ușa biroului soțului său. Niciun zgomot. Nu se putu abține să nu se aplece să privească prin gaura cheii... în semiobscuritate distingea o masă neagră, aplecată peste

birou, aproape de fereastră; el stătea acolo, cu capul între mâini.

Se întoarse în salonaș, dar această imagine o urmărea.

Acest om atât de bun!... Acest om atât de bun!... Doamne, ce făcuse?

Dar, după câteva minute, Regina își reveni dintr-odată, cu pumnii strânși:

„Haide, Regină, își zise ea, destul sentimentalism! Doar dacă nu vrei să continui această existență îngrozitoare, să continui să-ți lași copilul în mâini străine! Doar dacă nu vrei să rămâi în rușinea în care ai fost aruncată! Asta vrei?... Ai suferit totuși destule jigniri până acum!...”

Începu să se plimbe în lung și în lat prin cameră. Covoarele îi înăbușeau pașii. Era întuneric acum și îi era frig. Dar nu înceta să umble încoace și-ncolo, până când, la capătul puterilor, intră în dormitor.

XVI

Seara trecu fără ca Flaten să apară. Dar, pe la miezul nopții, când Regina tocmai ațipise o clipă, se trezi brusc: soțul ei era aplecat asupra patului și-i vorbea încet.

Deschise ochii. El era îmbrăcat complet, cu o lampă în mână. Se vedea că a plâns.

— Regina, zise el, punând jos lampa și luându-i mâna, Regina, ar fi trebuit să-mi faci această destăinuire mai devreme... Dar faptul e consumat acum, nu mai poți face nimic. (Suspină.) Voi încerca să te iert, îl voi ruga pe Dumnezeu să-mi dea putere s-o fac... Vezi tu, te iubesc atât de mult!...

Vocea i se înecă, ochii i se umplură de lacrimi.

— Mulțumesc, șopti ea, privind spre perete.

Apoi închise ochii.

Aceste asigurări de dragoste, această nemărginită indulgență nu mai atingeau inima Reginei.

„Când un bătrân se căsătorește cu o femeie tânără, își spunea ea, el devine sclav”.

Și un sentiment de dispreț o umplu.

„Dar nu va reuși, nu, nu va reuși să mă...”

Flaten stinse lampa și aprinse veioza. Regina continua să țină ochii închiși. Soțul ei n-avea decât să creadă că doarme sau că se gândește. El se culcă. Dar mult timp încă ea îi auzi suspinele în noapte.

A doua zi el plecă la fabrică, așa ca de obicei: voia oare să caute uitarea în muncă?

În zilele care urmară, bunătatea candidă a soțului său începu din nou să tulbure sentimentele Reginei; o voce, din ce în ce mai puternică, striga în ea:

„Nu, nu poți, nu poți face rău acestui om!”

Se părea că furtuna se va împrăști fără altă explicație. Flaten se mulțumea să ierte fără să vrea să știe nimic mai

mult, fără să mai revină vreodată asupra acestui subiect.

Dar, într-o zi, mânia Reginei prinse iar viață, la gândul copilului pe care îl purta în sân, al acestui moștenitor pe care Flaten o forțase să i-l dea, și ea făcu un nou pas, cu ochii închiși, ca să spunem așa, cu mâinile pe urechi.

Scena se petrecea tot la masă. O discuție violentă se iscase între cei doi soți, cu privire la o invitație la masă. Era vorba de doi prieteni de afaceri ai lui Flaten, veniți de la Göteborg. În ultimul timp, industriașul își pierduse și el stăpânirea de sine; i se întâmpla să se înfurie. Dintr-odată Regina tăcu o clipă, apoi continuă:

— Ascultă-mă puțin, zise ea, nu știi totul...

El o privi cu un aer întrebător... liniște...

Apoi ea reluă liniștit:

— Mai am ceva să-ți povestesc. Copilul despre care ți-am vorbit, ei bine, l-am omorât!

El tocmai ducea spre gură un pahar cu bere; ridică brusc ochii spre ea; paharul îi căzu din mână. Ea încercă să râdă. Dar Flaten lovi cu pumnul în masă, făcând să se cutremure totul, și urlă:

— Nu! asta e prea mult!

Se ridică și se îndreptă amenințător spre Regina...

Ea se ghemui instinctiv ca o pisică atunci când vrea să sară, cu privirile ațintite asupra gâtului soțului său, ca și cum ar fi văzut acolo împlântându-se un cuțit.

El o strânse atât de tare de braț încât o duru, și-i strigă în față:

— Minți, Regina! Mărturisește imediat că ai mințit!

Și ea, zbătându-se să scape din strânsoare:

— Nu, nu mint. L-am omorât... M-ai întrebat tu vreodată cine sunt?

Atunci Flaten lăsă să-i cadă mâinile, ca și cum s-ar fi rușinat de brutalitatea sa. Își cuprinse capul, rămase o clipă în picioare, apoi își trecu degetele peste frunte și

spuse încet:

— Mă înnebunești, Regina... De ce vrei să mă ucizi?

Apoi ieși încet. Încă o dată Regina auzi pașii care se îndepărtau, ușa biroului său care se închidea.

Și iar urmă o după-amiază când tânăra femeie, ca un automat, merse să se arunce pe canapea, să fumeze țigară după țigară, pentru a încerca să nu mai gândească. Ca și prima dată, o liniște de moarte cuprinse toată casa. Dar de data asta femeia de serviciu nu mai veni să întrebe nimic.

Amurgul coborî. Din nou sufletul Reginei fu cuprins de o așteptare febrilă pentru ceea ce va urma; și din nou ea recurse la singurul mijloc pe care-l mai avea de a nu-și pierde tot curajul: își repeta intenția, își chema în ajutor copilul pentru iubirea căruia se acoperea de rușine. Și, ca întotdeauna, numai se umplu îndată de o iubire fără margini, de imagini frumoase care, chiar acum când ea comitea o crimă, risipeau în ea, ca pe niște umbre temătoare, toată groaza, toate remușcărilor. De un calm straniu, stătea întinsă pe canapea, fumând, lăsând timpul să curgă. Dar nu îndrăznea să-și întoarcă ochii de la imaginile pe care le evoca; se agăța cu toată forța de gândul la copilul său, născocea în fiecare moment alte imagini, pentru a nu cădea în prăpastia pe care o simțea deschisă la picioarele sale.

Orele se scurgeau. Regina îl auzea pe soțul său plimbându-se fără încetare prin casă.

Toată noaptea îl așteptă zadarnic să vină în cameră. A doua zi dimineața rămase culcată, tremurând de curiozitate. Se întâmplase ceva? Ce s-ar fi putut întâmpla?

În fine, veni femeia de serviciu și îi spuse Reginei, din partea lui Flaten, că el a plecat la Göteborg dis-dimineață.

Toată ziua, tânăra femeie fu cuprinsă de un sentiment

de așteptare agitată: va mai reveni?... Ce se va întâmpla?... E sigur că se va petrece ceva?

Abia a doua zi dimineață Regina primi o scrisoare lungă de la soțul său.

Și pe când, întinsă în camera ei, citea această scrisoare, i se părea că toate frazele sunt pe jumătate șterse, pierdute în depărtare.

Ce o mai interesa pe ea această iubire înflăcărată, disperată? După ce parcurse primele trei pagini, în care Flaten îi descria îngrozitoarea tristețe care îl copleșea, ea ridică din umeri. Apoi urmau numeroase pagini de reproșuri aduse sie însuși, apoi altele, în care își exprima speranța că din acea zi vor putea amândoi să înceapă o viață nouă, de înțelegere și de încredere unul în celălalt, îi ierta totul din nou, înțelegea chiar că o femeie disperată putea să comită o faptă ca cea pe care o avea ea pe conștiință... Mai spunea că și el avea nevoie să ceară îndurare lui Dumnezeu, că nu uita că ea era mama copilului lui, a acestui copil pe care și-l dorise atât de mult... în sfârșit, încheia anunțându-și sosirea pentru a doua zi.

Regina puse scrisoarea deoparte. În starea de spirit în care se afla, nimic din toate acestea nu o puteau impresiona. Doar două lucruri reținu: el vorbea de copilul lor și-și anunța sosirea pentru a doua zi.

Mâine? tresări și se ridică. Mâine?... Va veni, o va lua în brațe, îi va vorbi de dragoste, de copilul lor, de iertare, de Dumnezeu. Nu, nu mai avea puterea să mai suporte toate acestea. Așa ceva nu trebuia să se întâmple!

Și fugi în salonaș, ca cineva care merge pipăind prin întuneric. Scrise repede câteva cuvinte, împături hârtia și o băgă într-un plic, îl lipi, sună și ceru să fie dus imediat la gară, pentru a fi expediat cu primul tren. Totul dură câteva minute. Și, odată scrisoarea plecată, tânăra femeie se lăsă

pe un scaun și respiră mai ușor, ca eliberată de o greutate apăsătoare.

Iată ce scrisese:

„Dragul meu Flaten.

Trebuie să știi totul: nu tu ești tatăl copilului pe care îl port în mine”.

Va fi de-ajuns? Recurgea la o nouă minciună pentru a se dezona, dar, în același timp, era o nouă lovitură de pumnal în inima soțului său... De astă dată va fi de-ajuns?

Brusc se ridică și începu să se plimbe prin casă... Fără să vrea, își privea mâinile. În sufragerie, se întâlni cu femeia de serviciu, care-i spuse că un țăran a adus un vițel de vânzare.

— Bine! Cumpără-l, dacă-i frumos, răspuse liniștită Regina.

Apoi rămase din nou singură. Se așeza în diferite locuri, se ridica, lua câte un obiect în mână, îl lăsa să cadă, începea din nou să umble, iar se așeza, cu privirile pierdute în gol.

Vai! Acest mod de a-și ucide soțul era cel mai îngrozitor pe care l-ar fi putut alege! Dar nu trebuia să riște nimic, nici să-și mânjească mâinile cu sânge... De fiecare dată când îl arunca la pământ, pe jumătate răpus, el se ridică și-i întindea brațele. Ce luptă atroce! Dar trebuia să fie nemiloasă; trebuia să sfârșească cu totul, o dată pentru totdeauna.

În acea zi, Regina nu mai apelă la visele sale obișnuite, la imaginea copilului său. Avea sentimentul că făcuse din fiul său un paravan nedemn de el, pentru a se adăposti în spatele lui ca să comită o faptă rea... Nu! acum ea voia să-și asume toată răspunderea pentru crima sa. Voia să simtă cum greutatea omorului îi apasă cumplit conștiința. Dar copilul său trebuia să rămână curat; nimic din toate acestea nu trebuia să-l atingă...

După-amiaza trecu, amurgul coborî. Portretele de pe pereți o priveau pe Regina cu ochi de umbră... Camerele mari, fără viață, se umplură de răcoare. De la bucătărie se auzeau zgomote de farfurii și cești; dar aceste zgomote păreau că vin de departe și Regina nu mai îndrăznea să rămână singură în casă.

O idee îi veni deodată:

„Dacă e să se întâmple ceva, atunci în seara aceasta va fi... Și atunci trebuie să nu se observe nimic la mine, nimic din comportarea mea să nu poată da naștere la bănuieli; nu trebuie, pentru copilul meu”.

Sună și veni servitoarea, căreia îi spuse foarte veselă:

— Ce-ar fi să facem o mică plimbare? îmbracăte și hai cu mine!

Își puse haine groase și, fiind gata prima, coborî scările largi și așteptă un moment să iasă și cealaltă. Aerul era plăcut, zăpada aluneca de-a lungul acoperișurilor. În curtea mare, cărările negre tăiau covorul de un cenușiu murdar cu care zăpada acoperea pământul.

Cele două femei plecară spre pădure. Efortul făcut pentru a urca pantele, aerul călduț și umed înroșiră fața Reginei sub capișonul său de blană. Se opreau adesea să răsuflă, râdeau, vorbeau de una-alta. Regina era din ce în ce mai veselă.

De-o parte și de alta a drumului zăpada adunată se ridica la înălțimea unui om. Din când în când se întâlneau cu câte o sanie cu zurgălăi. Un cer negru, pufos, se întindea deasupra acestui întunecat peisaj de iarnă; ici și colo norii se destrămau și apărea câte-o stea galbenă. Jos, în vale, se distingeau din loc în loc câteva lumini: fermele. Fabricile încă mai sclipeau roșiatic cu lungi șiruri de ferestre luminate.

Iar din coșurile înalte urca un fum gros și negru ca noaptea.

Cele două femei pătrunseră în pădure pe un drum strâmt pe care căruțele grele ce coborau pline cu lemne tăiaseră făgașe. Brazii își întindeau crengile deasupra lor; drumul se înfunda în întuneric. Femeii de serviciu începu să-i fie frică.

— Ne întoarcem? întrebă ea.

— Nu, nu! îi răspunse Regina râzând. Mergem să vedem dacă sunt urși pe aici.

Și, văzând spaima ce o cuprinsese pe însoțitoarea sa, Regina râse și mai tare. Uneorii zgomotul pașilor lor făcea să se ridice câte un cocoș sălbatic care își lua greu zborul, scuturând în urma lui grămezi de zăpadă.

În sfârșit, trebuiră să revină acasă. La întoarcere Regina simți o oboseală plăcută. Dar când se văzu singură la mas. A din sufrageria mare, mâinile începură să-i tremure, o sudoare rece de neliniște o înfioră.

„Acum a primit scrisoarea! își spunea ea. A citit-o la ora asta”.

Ceru să i se aducă vin. Primul pahar n-a încălzi; mai bău câteva. În cele din urmă i se păru că totul se acoperise parcă de un vâl, în afară de un cap mare, cu părul alb și mustață sură. Vedea acolo, pe perete, acest cap; se întorcea, dar același cap îi reapărea pe celălalt perete.

Regina se sculă deodată și-și apăsă tâmplele.

— Nu! zise ea încet, vorbind în direcția lămpii, nu, nu mă vor învinge! Nu vreau să-mi pierd mințile, nu vreau! Calmează-te, calmează-te, Regina! Nu trebuie să-ți fie frică: știi bine că pe perete nu este nimic, absolut nimic.

Plecă la culcare; și, pipăind, își găsi paharul pe noptieră.

Fără îndoială, luase o cantitate mare de calmante, căci nu se trezi decât foarte târziu dimineața, după un somn fără vise, în care se pierduse ca într-un imens cuptor întunecat.

Rămase culcată, fără să știe ce anume așteaptă. Sună servitoarea pentru a o întreba dacă nu sosise cumva vreo telegramă. Nimic.

Atunci îmbracă un halat de casă și, cu părul său bogat și negru despletit pe umeri, se învârti prin cameră, simțindu-se prost și inima bătându-i tare, încă sub influența somniferului-pe care-l băuse seara.

Merse la geam și ridică perdeaua: ploua cu găleata; o ceață groasă plutea deasupra văii. Ce se va întâmpla? Ce se va întâmpla astăzi?...

În fine, cineva bătu la ușă. Regina se îndreptă spre pat împleticindu-se, se sprijini de el... Dar nu era decât servitoarea, cu cafeaua, ca în fiecare zi. Regina o dădu afară.

Și orele treceau. În cele din urmă, începu să aștepte întoarcerea soțului său: va reveni, era sigură... Cine știe dacă nu-i va aduce chiar și un cadou?

În sfârșit, puțin timp după ora 12, când Regina, îmbrăcată în același halat, se afla în balconul camerei sale, zări un poștaș care se îndrepta în grabă spre casă. Se apucă de balustradă pentru o clipă. Apoi fugi și se aruncă pe pat, trăgând cuvertura peste ea.

Femeia de serviciu apăru cu telegrama. Era semnată de proprietarul hotelului unde se opriše Flaten și anunța că industriașul era grav bolnav: o indispoziție subită în noaptea trecută.

Singură, Regina rămase un moment întinsă, cu fața în mâini. I se părea că în străfundurile inimii se desprindea ceva, ceva încerca să urce la suprafață. Dar stratul de gheață era prea gros și acel ceva căzu înapoi, la fund.

„Ei bine, își zise ea, trebuie s-o iei așa cum se cuvine, asta-i tot. Căci el e mort, fără îndoială”.

Când își reveni din prima emoție, îl chemă pe omul de încredere al lui Flaten, directorul adjunct al fabricii, căruia

îi spuse că și ea este bolnavă și-l rugă să meargă până la Göteborg să-l vadă pe soțul ei. Și, mai ales, să-i telegrafieze imediat ce află ceva...

Rămase culcată fără să se mai miște, cu privirea în gol. Orele se scurgeau. Regina străbătea în gând mica insulă înconjurată de stânci în care își petrecuse copilăria; se revedea fată tânără, naivă; își revedea mama, biserica! Și acum?... Nu era oare victima unui vis din care nu se mai putea trezi?

Încercă să se refugieze lângă fiul său. Dar parcă el își ascundea fața, îi întorcea spatele... Ce făcuse?... Și dacă va muri imediat?... Doamne, Doamne!... Se agita în pat, se întorcea pe toate părțile... Dar dacă s-ar ruga?... Să se roage?... Nu 1 Trebuie să se termine mai întâi totul. Până la sfârșit. Și atunci, numai atunci, totul va fi plătit.

În cursul serii primi o lungă telegramă de la directorul adjunct: Flaten murise. Un atac de apoplexie. Hotărâse singur ca după moarte corpul său să fie transportat la capela crematoriului, unde să fie ars fără nicio ceremonie, fără funeralii.

„Ah! gândi Regina privind în gol, înaintea sa, fără să vadă nimic. Poate că a avut dreptate, e mai bine așa... Cât despre acest atac de apoplexie, aceasta este o minciună, fără îndoială. Dar nu voi cere să știu mai multe, asta e sigur. Un atac de apoplexie, ei bine, fie! Sunt atâția oameni care mor așa!”

XVII

Și Regina purtă masca pentru ultima dată: la ceremonia mortuară de la Göteborg, celebrată foarte simplu. Asistară câțiva tovarăși de afaceri, dar n-a fost niciun norvegian prezent, și nici vreun membru al familiei: Regina uitase să înștiințeze pe cele două surori ale soțului său.

Totul, pentru tânăra văduvă, părea ca pierdut într-o ceață. Ar fi putut să se bage în pat înainte de ceremonie și să nu plece de-acasă, dar ar fi fost prea comod. Acum, că triumfase, simțea o nevoie stranie de a se autopedeapsi, de a-și plăti, într-un fel, o parte din datorie.

La crematoriu, când văzu sicriul soțului său pe placa de bronz care urma să alunece în flăcări, i se păru că totul se învâртеște în jurul său și izbucni în hohote de plâns, nervos. Trebui să fie condusă afară. Totul se termină repede și asistența începu să se retragă. Trecând, ei se descopereau în fața Reginei, care stătea acolo, la brațul directorului adjunct pe fața căruia se putea citi o mare emoție.

În aceeași după-amiază se întoarse acasă cu trenul. Dincolo de Göteborg, intrarea în golf, renumită pentru frumusețea ei, se întindea sub un vâl de brumă melancolică, în care numeroasele insule și stâncile nu mai erau decât pete confuze și întunecate. Regina căută cu ochii locul în oraș unde se afla crematoriul: din coșul lui ieșea o dâră de fum alb care se risipea în aerul greu, apăsând pe toate lucrurile vizibile... în fond, poate că acest fum nu avea nicio legătură cu cadavrul lui Flaten...

Directorul adjunct, așezat în fața Reginei, îi povestea ceva dar ea nu auzea nimic. Nu mai voia să gândească, voia doar să închidă ochii, să ațipească. Avea senzația că în adâncul ființei sale se ascundea ceva periculos, care nu

trebuia să se trezească și să scape de acolo... Numai să treacă timpul; să treacă timpul...

În fine, rămase singură în casa mare. Totul era al ei acum. Directorul adjunct continua să conducă fabrica, până când avocatul tinerei văduve va găsi un cumpărător.

Dar Regina nu era încă liberă. Fiecare pas în această cameră îi amintea de Flaten, dar nu putea să plece până când nu năștea copilul acestui om; să alerge în căutarea copilului său atâta timp cât îl simțea în trupul ei pe celălalt, pe micul Flaten, nu! Era o idee care o dezgusta.

Nașterea urma să aibă loc în martie... Ah! această așteptare interminabilă!

Regina rămânea acolo, o condamnată să hrănească cu carnea și sângele ei mlădița omului pe care ea îl ucisese. Și totuși, comisese crime și era gata să mai comită și altele, dacă ar trebui. Dar în fața a ceea ce i se întâmpla acum rămânea neputincioasă, cu sentimentul unei intervenții supranaturale. Va fi un băiat, era sigură, un băiat care va crește, care va fi copia fidelă a tatălui său și care într-o zi îi va cere socoteală pentru ceea ce tăcuse... Ei bine, dacă așa îi era scris, așa să se întâmple! Ea se resemna. Fără îndoială, mai era încă timp, dacă ar fi vrut, să distrugă acest pumn de carne vie, dar, încă o dată, aceasta ar fi prea ușor. Acest făt, care în viitor va fi pentru ea un judecător nemilos, era atât de dezarmat, atât de lipsit de puterea de a se apăra, că ea nu putea să nu-l protejeze și să se gândească la el cu oarecare tandrețe. Ceea ce trebuia să se întâmple, să se întâmple!... Ea își lăsa capul în jos, tremura; dar trebuia să se întâmple...

Regina angajă o doamnă de companie care, noaptea, dormea în camera sa; inventa mii de nimicuri pentru a-și umple timpul. Și mica viață pe care o purta în ea creștea mereu, se hrănea din carnea ei, în fiecare zi tot mai mult, ocupa în sufletul ei un loc din ce în ce mai însemnat. De

fiecare dată când copilul își manifesta existența în pântecul ei printr-o mișcare voluntară, Reginei i se părea că primește din partea lui Flaten un nou avertisment, un nou semn care-i amintea inevitabilul destin care mai târziu se va ridica în fața ei.

Atunci, pentru a nu se prăbuși cu totul, se crampona din ce în ce mai crâmpnit de visele care o apropiau de propriul său fiu, de primul său născut, pe care îl va regăsi în curând. Iată că acest copil atât de scump, pentru care ea se umpluse de atâta rușine, se ridica acum deasupra beznei în care ea se scufundase ca un înger salvator, pe care într-o zi ea îl va lua de mână. Când el va fi mare, când ea se va putea sprijini de brațul lui, ce-i va mai păsa atunci dacă puteri răzbunătoare se vor ridica împotriva ei pentru a o pedepsi? Nu va avea atunci un apărător? Nu va spune el atunci: „Tot ceea ce a făcut mama mea, pentru mine a făcut-o, pentru iubirea ce mi-a purtat-o. Este greșeala mea și-mi asum toată răspunderea...”?

Zilele și săptămânile se scurgeau. Iarna se târa încet; ninsori, viscole puternice... în fiecare zi în sufletul tinerei femei se dădea o luptă: ea se străduia să dea visului său, speranței sale salvatoare, o asemenea intensitate încât umbra ce o înconjură cu totul să n-o copleșească, neliniștea să nu fie mai tare ca ea... Era palidă, - cu trăsăturile crispatе, înăsprite - nu mai purta masca de bucurie, însă ascundea grijile ce o rodeau. Și dacă ar fi vorbit, cine ar fi înțeles-o?

Dar încercările urmau să se termine; în curând va putea spune: „Săptămâna viitoare”.

Sosi și ziua când i se puse copilășul în brațe... Era băiat...

Acum era bogată și totuși nu se putea bucura de această mică ființă pe care o adusese pe lume. Îi privea ochii și încerca să zâmbească; dar un tremur ciudat îi

străbătea uneori inima când se apleca asupra nou-născutului: avea niște ochi stranii acest copil.

Împinsă de acea nevoie de a se autochinui pe care o simțea de la moartea lui Flaten, Regina vosă-l alăpteze singură, tară biberon. Însă, deoarece lungile săptămâni de emoții o slăbiseră, de câte ori micuțul suga ea avea senzația că, odată cu laptele, îi suga și sângele din vine; după ce punea copilul în leagăn, aproape că se prăbușea. Da” ea dorea să fie așa; voia să dea acestui copil tot ceea ce îi putea da. Căci și el avea o mare obligație de îndeplinit în lume... Ea voia astfel.

În fiecare zi, așezată în fața ferestrei, în lumina cenușie a zilelor de iarnă, cu pieptul dezgolit, ea își ațintea ochii asupra copilului. Și, pe măsură ce el suga, i se părea că spatele ei se gârbovește tot mai mult.

Săptămâni și luni trecură. Micuțului îi mergea minunat. Într-o dimineață, Regina primi o scrisoare din orășelul unde se stabilise mamă-sa de când rămăsese văduvă; această scrisoare anunța moartea mamei sale.

Tânăra femeie aruncă hârtia și privi drept înainte, în gol... De fapt nu simțea cu adevărat durere; în ultimul timp, imaginea mamei sale se ștersese aproape din inima sa. Dar își zicea:

„Iată, iată! Regina, trebuie să te grăbești acum să-ți găsești copilașul, dacă nu vrei să rămâi singură pe lume...”

Spre mijlocul lunii mai, plecă cu sugarul la Göteborg: se afla acolo o creșă unde-l lăsă pe micuț. Pentru mai multă siguranță, îl rugă pe medic să aibă grijă de el în mod special. Apoi respiră ușurată.

Își vându proprietatea; se văzu dintr-odată posesoarea unei averi care se ridica la un milion de coroane. Dar părul începu să-i încărunțească și fața sa părea aceea a unei tuberculoase.

XVIII

În anul 1880, în cursul verii, în ziarele din Christiania se putea citi acest original anunț:

„În luna martie, acum doi ani, un domn și o doamnă s-au prezentat la Maternitate și au adoptat un copil de acolo. Se oferă o bună recompensă celui care va putea da informații asupra identității acestor persoane și a domiciliului lor actual. A se răspunde la inițiala R, la sediul ziarului”.

Era în primele zile ale lui iunie. În fiecare zi, spre amiază, putea fi văzută sub umbra copacilor pe promenada Studententund, trecând în sus și în jos, întotdeauna singură, o tânără femeie îmbrăcată în negru. Era evident că e străină de oraș și fără ocupație. Vedeau oamenii salutându-se între ei, dar pe ea nimeni nu o saluta. Se așeza pe câte-o bancă liberă când era obosită de atâta mers și se ridica atunci când obosea să șadă. Uneori, cu vârful umbrelei scria în fața ei un nume în nisip; dar înainte de a pleca, îl ștergea cu grijă. Putea cânta muzica, trecătorii, tineri sau bătrâni, puteau vorbi sau râde, totul se petrecea departe de ea, aluneca prin fața privirilor sale indiferente... își scotea ceasul, vedea că se apropie ora prânzului la hotelul ei; pleca... Și-i mai rămânea după-amiază, când trebuia din nou să-și petreacă cumva timpul. Către orele șase, tânără femeie începea încă o dată turneul prin birourile diferitelor ziare, să întrebe dacă nu sosise în cursul după-amiezii vreo scrisoare pentru inițială ei.

Acum Regina ducea o viață de hotel, atât de goală, la fel ca o străină bogată. În ziua când i se prezentă nota de plată, își dădu seama că deja se afla acolo de o lună de zile, dar nu conta, avea tot timpul. Dintr-un moment într-altul se putea întâmpla ceva; era de-ajuns să aștepte cu

răbdare să sosească o anumită scrisoare... La masă, Regina făcu cunoștință cu câteva persoane, cu care schimba unele fraze banale. În rest, întreaga sa existență se ascundea în spatele unui zid. Acum, când și-ar fi putut scoate masca pentru a se arăta așa cum era, iată că nu mai putea redeveni ea însăși. Și apoi, nu avea oare pentru totdeauna în străfundul sufletului anumite lucruri care pentru întreaga lume trebuiau să rămână tănuite?

La sosirea în Christiania ea îi spusese povestea copilului său omului de afaceri care-i administra averea și acesta începuse și el cercetările. Dar, în același timp, el îi arătase Reginei că trebuia să țină seama de mai multe aspecte.

Copilul putea fi mort, părinții adoptivi puteau fi morți sau plecați din țară. Era posibil și ca unul singur din cei doi soți să fi murit și celălalt să se fi recăsătorit și să aibă un alt copil; în acest caz, micuțul ar fi putut ajunge pe alte mâini. Poate că Regina îl întâlnea în fiecare zi pe stradă, plimbându-se în trăsurică, fără să știe că el este cel căutat. Era posibil și ca micuțul să se bălăcească în acest moment în noroi, în fundul unei curți sărace, după ce trecuse de la ieșirea sa de la maternitate de la o familie la alta. Se putea ca el să se afle în vreo fetmă, în mijlocul unei văi izolate, sau pe vreo insulă oarecare; cine putea ști? Dar dacă s-ar admite ipoteza că nimic din toate acestea nu se întâmplase, că fiul ei se afla tot la cei care-l adoptaseră, oare acești oameni nu se obișnuiseră după atât timp să considere copilașul ca pe propriul lor fiu? Nu s-ar supăra acum dacă ar trebui să se despartă de el? Atunci ce motiv i-ar mai putea face să-i dea de veste? Ce-i interesa dacă o străină, o necunoscută, căuta copilul, acest copil care din punct de vedere legal le aparținea, căci le fusese cedat de bunăvoie?... Date fiind toate aceste dificultăți, trebuia să fie pregătită să aștepte. Poate că un anunț la ziare va da

rezultate...

„Ei bine, își spuse Regina, voi aștepta!”

Și toate aceste lucruri imposibile, aceste riscuri începură de atunci să o obsedeze.

Omul de afaceri se convinsese că niciuna din cele două mătuși ale tinerei femei, nici cea din Oplandene, nici cea din Nordiand, nu adoptaseră vreun copil. Era cel puțin o rază de lumină. În fiecare dimineață când se scula, Regina nu putea să nu tremure de nerăbdare și emoție. Ce-i va rezerva oare ziua care începea?

Zilele treceau una după alta și nimic nu se întâmpla...

Amintirea timpului petrecut în Suedia era pentru ea un coșmar îngrozitor; lupta pentru a nu și-l mai aminti. Nu mai voia să trăiască decât în viitor; evoca fără încetare vechiul său vis, își imagina mereu momentul când își va revedea în fine copilul. Acest vis începea să aibă pentru ea un sens religios: a-și regăsi fiul însemna să-și regăsească pacea sufletească, salvarea. Lângă el, va deveni altă ființă și se va pocăi. Păcatele îi vor fi iertate și ea nu va mai face decât bine tuturor, fără a cere vreo răsplată.

Dar timpul se scurgea; milionul adunat cu atâta trudă nu-i servea la nimic Reginei. În sufletul tinerei femei, credința și speranța deveneau din zi în zi tot mai confuze, neliniștea și amintirile triste creșteau... Oh, să nu fie așa, să nu fie așa!

În fine, într-o dimineață, când intră în biroul unui ziar, doamna de la ghișeu îi spuse surâzând:

— Astăzi este ceva pentru dumneavoastră, doamnă.

Două scrisori!... Regina trebui să se așeze pentru a le deschide. Era unul din acele momente când se decide viața sau moartea pentru minutul următor. Mâinile îi tremurau.

Un plic venea din Kristiansand, celălalt din provincia Romsdal. Fiecare dintre cei doi corespondenți afirma că

găsise persoanele despre care era vorba... Unul din ei trebuie să aibă dreptate...

Epuizată cum era de această așteptare tensionată de mai multe săptămâni, Regina nu mai putu rezista emoției care puse stăpânire pe ea și se simți doborâtă. Întregul corp îi era scuturat de un tremur nervos. Dar de astă dată nu de durere; era un sentiment nou pentru ea, de fericire... Va să zică, aceasta este fericirea?

Regina îi aruncă o bancnotă doamnei de la ghișeu și se întoarse repede la hotel, pentru a se pregăti de plecare. Își aruncă toate lucrurile claie peste grămadă în geamantan; și, din când în când, se mai oprea să răsuflă și să zâmbească. Apoi ochii i se umplură de lacrimi; și, în sfârșit, izbucni în hohote de plâns: trebui să se așeze... Deci, asta-i fericirea!... I se părea că până acum fusese de gheață și că gheața începea să se topească.

În aceeași seară, Regina se afla la bordul vaporului care făcea curse între Christiania și Bergen. Vasul tăia apele fiordului lăsând în urmă două brazde de spumă; la bord se aflau mulți pasageri iar Regina, care avusese norocul să găsească un fotoliu de răchită confortabil, se instalase în partea punții rezervată călătorilor din clasa întâi, cu un șal aruncat peste umeri.

Cel care, după o absență îndelungată, se reîntoarce la ferma lui, nici n-a văzut bine fumul casei și se crede deja acasă. Tot așa Regina se și vedea ajunsă la țel. Nici două ore nu se scurseseră de la apariția primei raze de lumină, și ea era deja mistuită de bucurie. Copilul se afla deja pe genunchii ei; îl auzea cum râde și gângurește, îl ridica în brațe, își cufunda privirea în privirea lui; și în același timp avea sentimentul nespus de dulce că toate păcatele îi fuseseră iertate, că se afla într-o lume nouă. Unde nimic, nici conștiința, nici acțiunile trecute, nu o mai puteau atinge de acum înainte.

Era una din acele seri de iunie când fiordul Christiania constituie un decor încântător. Și Regina, care în aceeași dimineață încă mai era aruncată într-o peșteră întunecată, devenise deodată centrul acestui minunat amurg de vară. Fiordul, ca o oglindă de aur și azur, reflecta cerul senin.; marea și cerul nu scânteiau decât pentru ea, numai pentru ea. Soarele își împrăștia cele mai vesele raze pe colinele acoperite cu brazi ce stfăjuiau coasta; și totul în această natură, până la umbrele albastre icare înecau plaja, totul surâdea. Din cele două părți ale golfului, cabinele de baie, vilele albe care se oglindeau în valuri păreau că-i fac semne. Insulele care defilau prin fața vasului, cu reședințele lor de vară, cu pădurile lor înmiresmate, erau împodobite în onoarea sa. Soarele începea să apună, spre Askerland, printr-o splendoare de nori strălucitori: niciodată nu asfințise cu atâta fast!... Regina stătea acolo, și-și umplea ochii cu toată această strălucire, ca un cerșetor care moare în pragul unei porți și se trezește în paradis. Și, fără încetare, își simțea inima cuprinsă de o minunată căldură... Deci aceasta era fericirea!... Și i se părea că de ani și ani de zile simțea această fericire.

Oamenii care o înconjurau erau veseli și frumoși, toți, fără deosebire. O priveau cu bunăvoință, ca și cum și ei ar fi știut. Totul în jurul ei, până la lanțul cârmei, care se rostogolea înapoi și încolo de-a lungul parapetului, avea ceva atrăgător, emoționant. Ritmul pistoanelor motorului era în urechile ei un cântec vioi... Apoi, o orchestră începu să cânte sus, deasupra pasarelei. Și atunci Regina se simți în mijlocul unui cortegiu triumfal. Se sufocă și trebui să-și înghită lacrimile, nevoind să plângă acolo, în fața oamenilor.

Christiania începu să dispară în ceață, undeva în fundul fiordului.

„Când voi mai revedea acest oraș? își zicea Regina. Mai

întâi îmi voi lua copilul și voi pleca în străinătate; dar poate că într-o zi voi reveni. Și atunci voi da pomană săracilor; voi da bani mai ales fetelor sărace de la Maternitate... Ba nu, fiul meu se va îngriji de aceasta pentru ca toată lumea să vadă cât e de bun și de generos”.

Soarele dispăru. Cerul începu să prindă culori de aur mat, apoi se acoperi cu văluri de amurg albăstriu. Era una din acele nopți senine când se puteau distinge toate detaliile peisajului, munții, fiordul, câmpiile verzi, și în același timp se vedeau mijind primele stele. Vaporul continua să taie valurile, urmat de clocotul celor două dăre albe de spumă, apoi hula venită din larg începu să-l legene, în depărtare, la orizont, un far, în noapte, arunca sclipiri gălbui...

A doua zi, la Kristiansand, Regina avu grijă să se aranjeze puțin la hotel: voia să fie curată și frumoasă în momentul când își va lua copilul în brațe. Apoi se urcă într-o trăsură care o duse pe străzile largi și luminoase ale orașului. Drumul i se păru lung, dar, în cele din urmă, într-o prăvălioară cu pălării de damă și papetărie situată în capătul unei mahalale, o găsi pe doamna larsen, persoana care îi trimisese scrisoarea... Era o femeie grasă, între două vârste, cu părul cărunț, cu gura suptă, cu ochi mici, pătrunzători.

„Doamne, Dumnezeule, își zise Regina, numai să nu fie asta femeia care mi-a ținut copilul până acum!”

Imediat ce matroana pricepu cu cine avea de-a face, ridică teigheaua surâzând și făcând mereu semne din cap îi spuse:

— Vă rog, doamnă, intrați pe aici! Vom putea discuta mai bine.

O conduse pe Regina în spate, într-o cămăruță întunecoasă, și o invită să se așeze pe o canapea în fața căreia se afla o masă mare, rotundă, pe care erau două

vase pline de fotografii și de cărți de vizită îngălbenite. Doamna Larsen se așeză și ea într-un balansoar de cealaltă parte a mesei, își încrucișă mâinile pe burta sa mare și se apucă să-i povestească ce greu era să trăiești în aceste vremuri.

Regina o întrerupse nerăbdătoare:

— Lăsați asta, credeți că știți la cine se află copilul meu?

Doamna continua să se legene, în timp ce balansoarul scârțâia sub greutatea ei. O cercetă pe Regina cu privirea ca și cum, presupunând că afacerea era delicată, voia să evalueze exact situația materială a vizitatoarei.

— Ei bine, da, zise ea în sfârșit, arătându-și bărbia dublă, este o problemă foarte complicată. În fond, ar trebui să tac; am promis să nu spun nimic... dar... Este foarte greu, pentru o biată văduvă, să trăiești aproape în mizerie. Trebuie să vă spun că soțul meu...

Regina se ridică brusc:

— Dacă vă pot fi de folos cu ceva, sau să vă dau niște bani, zise ea, ei bine, spuneți-mi suma. Dar spuneți-mi repede ceea ce știți; sunt foarte grăbită.

Doamna Larsen se apucă să se joace cu câteva panglici de mătase decolorate care-i împodobeau rochia, vorbind cu un aer melancolic de comerțul său cu pălării. Unul dintre furnizorii săi, o casă de mode străină, o amenința cu falimentul. Aceasta va însemna o ruinare totală pentru ea. Poate că asta era voia lui Dumnezeu și n-avea decât să i se supună. Poate că Regina era un înger trimis la ea ca s-o salveze – pe ea, care s-a rugat atât de mult! Și începu să-și șteargă ochii mai mult sau mai puțin înlăcrimați.

Regina izbucni furioasă:

— Spuneți cifra! deocamdată am ceva bani puși deoparte... Dacă-mi puteți arăta unde se află copilul meu, ei bine, spuneți-mi suma care vă trebuie!

— Datorez cinci mii de coroane casei străine despre care v-am spus.

Matroana o privi pe Regina cu un zâmbet neliniștit și adăugă:

— Sigur, nu e vorba decât de un împrumut, dacă se poate...

— Aveți ceva de scris să vă semnez un cec pentru bancă?

Doamna se ridică, pe când balanșoarul continua să se legene. Și, în timp ce Regina scria, rămase în picioare lângă ea, uitându-se într-o parte, cu un aer blajin și suspinând ușor.

După ce termină, Regina își puse mâinile pe umerii femeii:

— Și acum, spuneți-mi numele. Cine e?

Doamna Larsen luase cecul și-l răsucea între degete, cu ochii umezi.

— Înainte de toate, începu ea, sper ca Dumnezeu să vă binecuvânteze și

Dar Regina nu se mai putu abține și strigă cu violență:

— Ori îmi spuneți imediat ceea ce mă interesează, ori rup cecul!

Amenințarea își făcu efectul imediat. Doamna Larsen își împreună mâinile, privi într-o parte, suspină, apoi zise:

— Ei bine, ca să vă spun sincer, este propriul meu frate. Este comerciant și magazinul său se află pe această stradă, nu departe de aici. Este un om rău, trebuie să vă mărturisesc; și, dacă n-ar fi pentru acest copil și în interesul lui, n-aș fi spus nimic. Dar jurați-mi, doamnă, că nu-i veți spune niciodată cine v-a trimis.

Regina nu mai asculta. Întrebă cu o voce înecată de emoție:

— Și copilașului, cum îi merge?

— Copilașului? O, Doamne, cred că-i merge bine, din

punct de vedere fizic, se înțelege. Dar aceea nu este o casă unde un copil ar putea fi crescut fără să aibă de suferit... Ascultați numai ce mi-a făcut fratele meu...

— Unde locuiește?

Și imediat ce obțină adresa, Regina plecă

Când ajunsese în fața casei, al cărei parter era ocupat în întregime de o băcănie, rămase acolo și se uită la primul etaj. Perdele albe fluturau în spatele geamurilor; la ferestre erau ghivece cu flori, cu trandafiri înfloriți... Deci, acolo trăise atâta timp copilașul său! Acolo se afla acum... În sfârșit, s-a terminat cu suferința, în sfârșit!...

Ca o nebună se repezi, urcă scările, sună. Nu se gândise niciun moment cum va proceda, dar i se păru o veșnicie până veni cineva să-i deschidă. O servitoare apără în ușă.

— Doamna este acasă?

— Nu. A ieșit.

— Dar soțul său?

— Nu. Este la Christiania.

Regina se hotărî imediat: „Ei bine, voi lua imediat copilul!” își spuse.

Și intră în hol, descheindu-și jacheta.

— O voi aștepta pe doamna, zise.

Femeia o conduse într-o cameră mare foarte luminoasă, în care se simțea vag un miros închis. Dar abia intră Regina, că auzi din camera vecină o voce de copil.

Regina își duse amândouă mâinile la piept, ca pentru a-l împiedica să explodeze. O secundă mai târziu se repezi la ușă, o deschise și pătrunse într-un dormitor mare, unde o bonă strângea niște rufe pe o masă, în timp ce un copilaș îmbrăcat într-o rochiță se târa pe jos.

Regina îl privi fix, spuse ceva nelămurit bonei; apoi, aplecându-se, ridică pe micuț în brațe... Deodată izbucni în râs, un râs ca de nebună, tremurând din tot corpul...

Strângea copilul la piept cu grijă, îl săruta pe cap. Pe față, pe păr... Și continua să râdă nervos, convulsiv, în timp ce pe obraji îi curgeau lacrimile șiroaie. Micuțul, speriat, începu să urle.

Bona se apropie de Regina și o prinse de braț:

— Ce vreți, doamnă? Speriați copilul. Haide, dați-mi-mie!

Dar Regina nu-l lăsa; bona se neliniști:

— Dar ce-aveți, doamnă, cu copilul ăsta? Cine sunteți dumneavoastră?... Sunteți nebună?

Regina o împinse și zise, continuând să râdă:

— Lasă-mă în pace! Este al meu.

— Este al dumneavoastră? Dar nu știți ce vorbiți! Dați-mi imediat copilul, îl speriați!

— Da, este al meu! repetă Regina, începând să se plimbe prin cameră cu micuțul, să-l facă să tacă. Spuneți-mi numele lui. Îl cheamă Olaf? Dacă nu-l cheamă Olaf, o să-l botez din nou... Haide, ne liniștim acum, nu mai plângem, dragul meu, micuțul meu copilaș!... E bine așa? Spune-mi, băiețașul mamei!

Bona, sigură acum că femeia aceasta era nebună, strigă furioasă:

— Dar copilul ăsta n-a fost niciodată băiețaș! Este fetiță și o cheamă Inga.

Regina se opri brusc, o privi un moment pe bonă și dădu drumul copilului din brațe:

— Ce spuneți?... fetiță! Vreți să mă faceți să cred că... Nu, nu! Deci spuneți că e fetiță?

— Uitați-vă singură dacă nu mă credeți!... Dar, în definitiv, ce căutați dumneavoastră aici? Să strig pe cineva din prăvălie?

— Nu, nu! spuse Regina încet, trecându-și mâna peste frunte.

Închise ochii o clipă, apoi șopti:

— Ah, fetiță... bine!... Scuzați-mă atunci. Plec... Am înțeles eu greșit... Iertați-mă! Plec, plec...

Și ieși încet, ca o somnambulă, și coborî scara împleticindu-se.

XIX

Spre miezul nopții ajunse la hotel. Petrecuse mai multe ore într-un parc. Plouase. Pomii, cu frunzișul greu și plin de apă, sclipeau în soare. Din asfaltul fierbinte urca un miros umed și înțepător.

Reginei i se păruse că primise o lovitură de măciucă în cap și în primul moment rămăsese prăbușită. Apoi se trezise, nemaîndrăznind să întârzie acolo, pe pământ: ceva negru o urmărea și ar fi cuprins-o dacă rămânea nemișcată, de aceea trebuia să se ridice. Acum era ca și cum și-ar fi pipăit capul, zicându-și „Nu-i nimic... S-a terminat; n-a fost nimic... și trebuie să merg mai departe...”

Mai avea o scrisoare: deci n-avea de ce să fie disperată...

Mergând, Regina se încuraja singură să fie fericită, plină de speranță... Poimâine va fi la Romsdal: o simplă călătorie de făcut, o excursie de plăcere... Și când te gândești că poimâine își va regăsi fiul, cu siguranță!

Și iar urmă o noapte îngrozitoare de singurătate – singură la hotel, într-un oraș necunoscut... Soarele răsărea de dimineață: fără îndoială, de aceea nu putea dormi; poate și din cauza muștelor care zumzăiau... Sau poate pentru că se gândește prea mult la Romsdal și la toate aceste lucruri?... Pielea îi era uscată, ochii îi ardeau, capul o durea ca și cum ar fi primit o lovitură, pleoapele îi coborau grele și obosite; dar imaginile care îi treceau prin fața ochilor erau prea numeroase, prea vii pentru a se putea odihni. Și de ce îi erau atât de fierbinți mâinile și picioarele?

Ah, fericit este cel care-și poate împreună mâinile să se cufunde în rugăciunea care-i aduce iertarea păcatelor ca în niște brațe întinse! Dar, pentru a te ruga, trebuia să te

căiești! O va putea face ea oare?

Dar dacă voia lui Dumnezeu era drept pedeapsă pentru păcatul său să nu-și mai revadă niciodată copilul?

— Imposibil! Trebuia mai întâi să-și regăsească copilul pentru care păcătuisese, și atunci... atunci se va putea pocăi și-și va putea spăla toate durerile în lacrimi...

Dar exista ceva, ca un duh care o urmărea neconținut și care încerca s-o prindă. Pentru a scăpa de aceste mâini amenințătoare trebuia să spere, să fie convinsă că fiul îi va fi redat într-o bună zi... Iată ceea ce ținea la distanță aceste brațe care voiau s-o cuprindă. Important era să nu mai privească înapoi. Mereu înainte, înainte!...

Și a doua zi Regina porni din nou.

În timp ce vaporul despică valurile, în largul lacului Joederen, ea era așezată pe puntea de la „pupa ținându-se strâns de o balustradă de fier. Nu băga de seamă că avea rău de mare... Noaptea fu chinuitoare. Dar a doua zi vasul ajunsese la Bergen și de acolo urmă coasta multe ore în șir, într-o apă liniștită, înăuntrul unui șir de recifuri: o călătorie foarte ușoară. Malul gol și întunecat, străjuit de numeroase insulițe, de stânci în jurul cărora zburau păsări de mare, defila la nesfârșit. Munți negri, abrupti, se ridicau spre cer; ici-colo, într-o deschidere îngustă și verde, în care soarele poate nu pătrundea niciodată, câteva colibe de pescari. O bărcuță se legăna, agățată de o frânghie în josul falezei.

Regina era pe punte, cu o bonetă de călătorie pe cap, cu gulerul hainei de lână ridicat. Acest peisaj întunecat dădea o impresie ciudată de frig, stârnea gânduri triste.

„Și dacă mai faci încă un drum inutil, dacă acolo departe te așteaptă o nouă decepție?... Vei avea oare curajul să mai trăiești, să mai lupți?”

Simțea o gheară în gât și inima-i era de gheață.

Dar când vaporul pătrunse în golful Molde era o zi de vară luminoasă și caldă. Ți se părea că intri într-o altă

lume, unde totul strălucea. Pasagerii, îngrămădiți lângă parapet, priveau golful larg, valurile mici, limpezi, ușoare, plaja frumoasă. Colinele împădurite umpleau aerul de parfumuri răcoroase; iar mai sus piscurile înzăpezite străluceau pe cerul albastru. Cascade murmurau prin crăpături de stânci, se aruncau cu un singur salt de pe la jumătatea înălțimilor. În fundul văii, printre păduri verzi de brad, se zăreau sate bogate. În sfârșit, micul orașel apăru: o mulțime de vile într-o grădină... în această atmosferă, în această natură frumoasă, cum putea Regina să nu se simtă în largul ei?

Puțin mai târziu, așezată într-o trăsurică ce o legăna ușor, porni spre ferma celui care îi scrisese. Pe toate drumurile se întâlneau englezi în pantaloni scurți, cu undița pe umăr și pipa în gură. Era o mare aglomerație de turiști și drumurile erau înțesate de tot felul de trăsuri ale căror roți, alături de copitele cailor, ridicau nori de praf.

Birjarul care o ducea pe Regina îl cunoștea pe fermier. Într-o oră trăsurică ajunsese în curtea unei ferme mari. Locuința spoită în alb, grajdurile mari, roșii, grădina bine îngrijită, totul contribuia la aerul de prosperitate și îndestulare al fermei. Fermierul, în cămașă, tocmai se afla în curte când intră Regina. Era un uriaș bătrân, cu o barbă mare; pe cap avea o șapcă mică cu cozoroc, cocoțată pe vârful unei coame negre și zburlite. Stătea cu mâinile în buzunar și cu lujeaua în gură.

Primul lucru pe care îl făcu fu să privească cu oarecare dispreț căluțul care abia se oprise și se aplecase să pască puțină iarbă.

În sfârșit, se îndreptă spre nou-veniți și-și ridică șapca în fața Reginei, care coborâse din trăsură: – Ei bine, zise el, azi ne plimbăm? Și-și scoase pipa din gură.

După ce tânăra văduvă îi spuse cine este, fermierul își luă un aer de viclenie malițioasă și-și băgă din nou pipa în

gură. Apoi o conduse pe Regina într-o încăpăre spațioasă mirosind a zugrăveală proaspătă și unde bâzâiau o mulțime de muște. Fu invitată să ia loc pe o canapea; o femeie îi aduse un pahar și niște lapte, iar bătrânul începu să se plimbe în lung și în lat prin fața ei.

Regina bău un pahar de lapte cald, apoi începu să se uite întrebător la om, așteptând. El continua să se plimbe, vorbind întruna; își deșertă sacul vorbindu-i de noul judecător al cantonului. Poate că îl cunoștea și ea? în tot cazul, el venea din sud. Să nu-și închipuie acest domn că putea face ce vrea cu țăranii care odată își făceau singuri dreptate! Ha! ha! și fermierul, ștergându-și mereu gura, o privea cu un aer foarte viclean. Regina se strădui să aprobe din cap toate aceste cuvinte; ba chiar adăugă:

— Ei, poftim! Ah, ce mai om!

Bătrânul nu avea nevoie de alte încurajări pentru a se întinde la vorbă despre cum se purta judecătorul cu țăranii din canton. Reginei i se păru că aceste povești durează de ore întregi. Ea înțelese, printre altele, că fermierul își pusese în gând să scrie un articol în ziar referitor la acest nătărău. În cele din urmă, ea îl întrerupse:

— Poate despre el era vorba în scrisoarea dumneavoastră?

Bătrânul aruncă tinerei femei o privire prudentă și, străduindu-se să-și aprindă pipa stinsă, spuse:

— Eu n-am zis nimic. Acuma dumneavoastră puteți încerca să aflați. Hi; hi!...

Și veni să se așeze lângă ea pe canapea, fumând cu rotocoale mari, gesticulând cu o mână păroasă pârlită de soare, cu unul din degete înțepenit, care rămânea tot timpul în sus.

— Mergeți și aflați... hi, hi!... Dar eu n-am zis nimic, eu nu știu nimic...

— Are un băiețel adus de la Maternitatea din

Christiania?

— Eu n-am spus asta!

Și începu să râdă; nu voia să spună mai mult și, prin urmare, nu i se puteau pune alte întrebări, ar G fost inutil!

Regina urcase deja în brișcă pentru a pleca; fermierul se apropie gesticulând tot timpul cu mâna cu degetul înțepenit, fluturându-și pipa cu cealaltă mână.

— Și dacă îl puteți da în judecată, să nu vă fie frică; strângeți șurubul serios, nu-l lăsați așa.

Regina se simțea prost. În definitiv, ce urmărea ea pe atâtea drumuri? Să vadă lucrurile așa cum sunt: femeia din Kristiansand n-a vrut decât să-și supere fratele și să câștige niște bani; iar în ceea ce-l privește pe omul pe care tocmai îl părăsea, era foarte posibil ca el să fi inventat toată istoria pentru a crea necazuri judecătorului cantonai. Merita oare să-i verifice spusele?... La urma urmelor, da, era mai bine; și apoi n-avea nimic altceva urgent de făcut.

Căluțul șarg tropotea fără grabă. Drumul urma cursul unui râuleț înspumat care dispărea adesea după tufele dese de mărăcini care străjuiau drumul. Soarele începea să coboare; parfumului cald și uscat al brazilor îi urma acum o mireasmă răcoroasă de frunze și iarbă umedă. O coastă a văii urca brusc; micile coline acoperite de păduri și ferme se îndreptau pe nesimțite spre celălalt vârf. Deja drumul era în umbră; roiuri de musculițe dansau în ultimele raze ale soarelui, ca niște insecte de aur. Se auzea un cuc; rândunele zburau prin aer. Pajiști verzi se întindeau din fundul văii și urcau atât de sus pe pante, încât soarele ce scăpăta mai putea să le înroșească ultimele smocuri de iarbă.

Când Regina sună la poarta judecătorului cantonai, tremura de o nerăbdare nervoasă. Nu îndrăznea să nu facă această încercare și, în același timp, se temea de momentul când ar putea fi din nou dezamăgită. Nu

îndrăzneală să fie veselă; nu mai îndrăzneală, nu mai spera...

O doamnă în vârstă, palidă, cu o bonețică albă pe cap, veni să-i deschidă.

Regina luă un aer degajat și întrebă dacă doamna nu i-ar putea indica o fermă prin împrejurimi care ar primi chiriași pentru vară.

Doamna păru puțin mirată. Totuși o invită pe Regina să intre și o conduse într-un salon-verandă larg și luminos, ale cărui uși erau deschise spre vâlcea și spre munții care o înconjurau. Regina își spuse numele și, după ce se așeză, doamna îi enumera mai multe locuri unde aveau obiceiul să primească în gazdă.

Regina încercă să se arate interesată de spusele ei și-i răspunse de bine de rău, dar tot timpul își spunea:

„Ce să fac? În curând trebuie să plec... și atunci?...”

Doamna se arăta amabilă, cu o figură binevoitoare care atrăgea simpatie și cu o voce dulce și melodioasă. Reginei începu să-i fie rușine să mai joace această comedie; ar fi vrut să se arunce în brațele femeii și să-i povestească totul. Dar în același moment doamna își trecu mâna peste ochi și-i zise:

— Vă rog să mă scuzați; sunt foarte obosită...

Era un mod politicos de a scăpa de vizitatoare.

Regina se ridică, nesigură de ceea ce avea de făcut. Atunci doamna adăugă cu un surâs melancolic:

— Aceasta pentru că n-am prea dormit în ultimul timp.

— Ah! cum așa? Aveți pe cineva bolnav? strigă Regina dintr-o suflare.

Doamna suspină:

— Da, am avut un băiețel. A murit noaptea trecută. Această colerină este o boală groaznică...

Și doamna, scoțând o batistă dintr-un săculeț de mătase, își șterse ochii cu un surâs trist.

Regina se forță să rămână calmă. Era obișnuită să se

stăpânească. Întrebă cu discreție:

— Era nepoțelul dumneavoastră?

— Nu, nu era nici fiul, nici nepotul meu.

Regina întinse mâna bătrânei doamne.

— Vă mulțumesc, doamnă, pentru informațiile pe care ați binevoit să mi le dați. Dacă aș fi știut ce s-a întâmplat, nu v-aș fi deranjat.

Făcu o mișcare să plece, apoi se întoarse deodată:

— Vedeți dumneavoastră, și eu am pierdut un copil în același fel... Al dumneavoastră ce vârstă avea?

— Doi ani.

— Poate era un biet copil sărac pe care l-ați adoptat?

Pronunțând aceste cuvinte, Regina își spunea: „Peste câteva secunde voi leșina...”

Dar doamna răspunse:

— Da, era un băiețuș pe care l-am luat acum doi ani de la Maternitate. O tânără care a fost femeie de serviciu în casa noastră și la care noi țineam mult, venise să locuiască la Christiania... în sfârșit, asta e...

Regina sorbi aceste ultime cuvinte cu o imensă ușurare.

„N-a murit?... Mulțumesc lui Dumnezeu, nu era el!” își spuse ea. Și, cu voce tare:

— Mulțumesc încă o dată, doamnă. Cred că o să aleg una dintre fermele pe care mi le-ați indicat. Bună ziua.

Doamna o însoți până la poartă...

În aceeași seară Regina stătea așezată pe terasa hotelului, cu ochii pierduți asupra peisajului. Din sala de mese, aflată alături, se auzea zgomotul celor care mâncau în seria a doua. Câțiva turiști ceruseră chiar să le fie servită cafeaua la niște măsuțe pe terasă. Nu se auzeau decât zgomote, râsete și conversații în diferite limbi. Oamenii aceștia călătoreau de plăcere, se amuzau, beau, mâncau, dormeau bine noaptea, n-aveau în suflet nicio

durere mare și gânduri triste...

Această poveste, a îngrijitoarei din casa judecătorului, nu era oare în întregime născocită?... Dar putea ea crede că propriul ei copil...? Că totul e în zadar?... Nu! Nu suporta această idee. Dacă ar ajunge vreodată să aibă o asemenea certitudine, ce s-ar întâmpla atunci? Nu s-ar simți oare paralizată, fără a-și mai putea desprinde picioarele de pământ, iară un refugiu spre care să se îndrepte, să alerge de acum înainte? Și forțele obscure, aflate tot timpul în urma sa, o vor cuprinde, vor pune stăpânire pe sufletul ei pentru totdeauna...

„Nu, nu! Băiețelul meu este viu! Doamna aceea n-a mințit: cel mort este copilul femeii de serviciu... Domnul fie lăudat, Regina, tu mai poți călători în căutarea fiului tău și ai pentru aceasta la dispoziție un milion... Drumul care ți se deschide în față este poate presărat cu greutateți... Nu contează! O să mergi pe el așa cum e. În definitiv, ai meritat ceva mai bun? Nu-i bine că ți se oferă o ocazie pentru a-ți ispăși păcatele?...”

Dar unde să se întoarcă acum? Dacă ar fi avut măcar un prieten intim, sau o prietenă care i-ar fi putut da un sfat!... Dar nu: era singură, ruptă de toate rudele, de orice cunoștință, singură în mijlocul oamenilor. Toate gândurile sale rămâneau secrete, toate suferințele neconsolate. În aceste condiții nu risca oare să comită greșeli ireparabile? Cum putea ea gândi clar, cum putea să cântărească exact și să aleagă cele mai bune căi, ea care aproape că nu mai avea nici forța de a urmări o idee fără ca această idee să-i scape?

Miezul nopții. Ea se afla tot pe terasa acum pustie. Orașul adormise. Susurul apei, clipocitul valurilor care se spargeau molcom de nisipul plajei se auzeau mai distinct. Noaptea era luminoasă ca în plină zi. Pe cer norii împurpurați de soare continuau să sclipească roșiatic.

— Ah! Doamne, Doamne!... Regina telegrafiasse din Kristiansand pentru a-i fi trimisă corespondența la Molde. Spre marea sa surpriză, când se duse la poștă a doua zi i se înmânară două noi scrisori sosite după plecarea sa.

XX

Cele două scrisori îi purtară pașii Reginei în Trondelagen și Nordiand. În cursul primei călătorii o nouă speranță se aprinse în inima sa și fu fericită să simtă că mai putea încă spera... Dar suferi o nouă decepție și aceasta avu efectul unei alte lovituri în cap, care o năuci.

Apoi își zise că scrisoarea din Nordiand era, după toate probabilitățile, cea bună: judecând bine lucrurile, mătușăsa, așa cum crezuse de la început, nu putea fi străină de adopțiunea copilului. În tot cazul, ea locuia pe același fiord de unde fusese trimisă scrisoarea... Și Regina se ridică din nou, speră nebunește și se îndreaptă spre nord...

Dar câteva zile mai târziu, o barcă o readucea la debarcader pentru a lua din nou vaporul, după o nouă decepție... Și totuși ea găsisese un nou indiciu care o condusesese pe altă pistă. Ce putea face altceva decât să plece iar, într-acolo?...

Și de atunci, pentru Regina începu o stranie existență: nu mai putea să se oprească, să nu-și continue mișcarea începută; călătorea fără încetare, trecea mereu de la o nouă deziluzie la o altă speranță, încă o dată și iarăși la fel; primea lovitură după lovitură, credea de fiecare dată că nu se va mai putea ridica, dar ea se ridica totuși din nou; rătăcea în toate părțile, fără încetare, fără odihnă...

Într-o zi de toamnă se afla într-o trăsură în Gudbrandsdal. Drumul era mărginit de copaci cu frunzișul îngălbenit. Fluviul curgea, lat și gălăgios în fundul albiei, scaldând câmpii și ferme... Căuta un doctor care luase să crească un copil...

Când veni zăpada, Regina putea fi văzută într-o sanie, înfășurată în blănuri, pe drumurile largi din Toten. Clopoței sunau tare și limpede prin pădurile îmbrăcate în promoroacă. Pe câmpiile acoperite de zăpadă, mari ferme

împrăștiate ici-colo își răspândeau fumul spre cer...

De data asta voia să ajungă pe neanunțate la un căpitan... Acum Regina era convinsă că adevărații părinți adoptivi ai copilului făceau toate eforturile pentru a păstra secretul și că aflaseră de intervențiile și căutările ei. Se ascundeau și își ascundeau copilul; poate chiar ei erau cei care o conduceau pe piste false pentru a-și bate joc de ea... Și continua să călătorească, căutând cu o aprigă nerăbdare să-i regăsească pe cei ce-i aduseseră atâta suferință. Călătoria îndârjită, fără să-și permită nicio clipă de răgaz...

Imediat după Crăciun urca pe Osterdalen. Din ușa vagonului privirea îi rătăcea departe, spre pădurile de brad acoperite de zăpada scânteietoare... Mergea la un avocat din Tonset pentru a căuta și în casa acestuia.

Această femeie, care știuse atât de bine să-și păstreze secretul, care își purtase suferința cu atâta mândrie, fără ca vreo tresărire a feței s-o trădeze vreodată, începuse acum să se destăinuie unora și altora, sperând că asta ar putea-o ajuta. Trecea de la un om de afaceri la altul, arunca banii în dreapta și în stânga. De fiecare dată când auzea vorbindu-se de bine despre un om al legii, i se adresa imediat. Toți începeau prin a căuta date la Maternitate, dar registrele de aici nu conțineau niciun indiciu despre faptul pe care îl cunoștea doar profesorul. Și nici ea nu le putea spune nimic, nici numele copilului, nici pe cel al părinților adoptivi, nici măcar dacă aceștia se găseau în Norvegia sau în altă parte.

În fața acestei situații, oamenii de afaceri nu puteau decât să o asigure că vor cerceta, iar ea trebuia să aștepte. Dar tocmai asta nu mai era capabilă să facă! Trebuia să se grăbească să-și găsească fiul înainte de a fi prea târziu: cine știe cât timp mai avea de trăit?

„Dar nu, își spunea ea, nu trebuie să te bazezi decât pe

tine însăși. Dacă ești într-adevăr isteată, îți vei dezlega singură enigma!...”

Într-o bună zi, îi reveni în minte o amintire aproape ștearsă din timpul șederii ei la Maternitate. Se strădui s-o reînvie. Parcă, odată, când se trezise din somn, văzuse doi vizitatori alături de profesor. Se găseau la o oarecare distanță de patul ei, dar pe ea o priviseră cu atenție. Cum arătau? bărbatul?... femeia?... Regina se chinuia să și-i amintească cât mai clar; simțea că dacă va reuși să-și aducă aminte bine de această pereche, va avea în mână cheia problemei. Se străduia să evoce cât mai limpede posibil acea scurtă scenă... Da, cum arătau deci?... Îl revedea pe profesor. Alături de el apăreau două siluete străine... Bărbatul... nasul, barba, hainele, părul... parcă îl vedea...

A doua zi reușise să reconstituie și portretul femeii. Acum îi avea clar în minte pe amândoi... Dar unde să-i găsească? îi va căuta!... Și apoi, din moment ce putea să-i descrie, era mai ușor să afle ceva despre ei.

În căutările ei, Regina întâlni oameni care, profitând de situația ei, o stoarseră de bani. Dar ea accepta, era mereu gata să plătească oricât de scump o nouă speranță, chiar dacă uneori bănuia că este înșelată; căci aceasta constituia pentru ea pretextul unui nou drum. Însă cu cât erau mai multe călătoriile, cu atât avea mai multe decepții și îi era tot mai greu să aleagă căile pe care să le urmeze. Orice indiciu, cât de mic, îi era prețios, căci reprezenta brațul de paie care reînvia pentru moment focul ce-l purta în ea, atunci când acesta amenința să se stingă. Se năștea o nouă amânare, un îndemn la alte călătorii, încrederea că într-o bună zi va scăpa de umbrele care o urmăreau.

Bănuielile i se îndreptară astfel spre un inginer plecat în Africa de Sud; apoi un funcționar al poștei care, în urma unor deturnări de fonduri, se refugiase în America; un

consul al Norvegiei în Australia. Ea adună cu grijă toate aceste adrese pentru a le avea la îndemână în cazul în care căutările din Norvegia nu ar duce la niciun rezultat...

Și astfel treceau săptămâni și luni.

Fiecare nouă dezamăgire adăuga un rid pe obrazul ei și fire albe în părul altă dată superb și bogat. Această femeie îmbrăcată în negru, palidă și cu gene lungi, încă foarte frumoasă, era remarcată oriunde, în pensiuni și hoteluri. Era imposibil să-ți dai seama ce vârstă avea; putea fi tânără sau bătrână. Nimeni nu putea să spună.

Regina lega tot ceea ce vedea, tot ceea ce auzea, de unicul lucru în afara căruia nimic nu exista pentru ea în lume. O conversație oarecare purtată de niște necunoscuți într-un vagon de tren îi trezea câteodată o nouă idee care o purta apoi pe alte urme în căutarea mult-doritei întâlniri. Oriunde se afla căuta în mulțime cuplul pe care și-l aducea atât de bine aminte acum; numai să-l întâlnească o dată, și nimic nu ar putea-o împiedica să acționeze!... Pe măsură ce trecea timpul, simțea tot mai clar că se apropie de prăpastia în fața căreia trebuia să se oprească, să renunțe pentru totdeauna la căutarea copilului ei, și să recunoască în sinea sa că asasinase un om nevinovat, fără a avea nimic de câștigat; Regina devenea, în călătoriile sale, din ce în ce mai nerăbdătoare, mai retrasă și mai nemulțumită; caii nu mergeau atât de repede cât ar fi dorit ea, trenurile circulau prost, vapoarele o enervau pentru o întârziere de cinci minute.

Dar își spunea că mai avea bani, că-i mai rămăsese timp. Trebuia doar să reziste, să reziste și să aștepte.

Într-o zi primi de la unul dintre oamenii săi de afaceri o scrisoare care, pentru moment, o scoase din minți. În scrisoare i se spunea că băiețelul murise, în mod sigur, la numai câteva luni. Tatăl adoptiv, judecător cantonal la Drammen, murise și el, iar văduva, mama adoptivă a

micuțului, trăia în străinătate. Fără îndoială, concluziona autorul scrisorii, aceasta era soluția reală a enigmei. Și în încheiere anunța că face în continuare cercetări pentru a o găsi pe văduvă, pentru a-i confirma deducțiile sale.

Dar după câteva ore de gândire, Regina își spuse că veștile comunicate prin scrisoare erau prea absurde. Fiul ei mort! Nu, nu trebuiau să încerce să abuzeze de credulitatea ei. De fapt, nu poți avea niciodată încredere în oamenii de afaceri... Cine știe dacă acesta nu era în legătură cu persoanele pe care le căuta și n-avea niciun interes ca ea să-i întâlnească. Dar îi era totuna, nu vor reuși să o facă să renunțe; nu, nu vor reuși!...

Își relua drumurile; dar din acel moment nu mai deschise scrisorile venite de la acel om de afaceri: nu mai dorea să știe dacă o găsisese pe văduva respectivă. Nu mai credea în nimeni și în nimic, nu se mai baza decât pe ea însăși.

Și, pe măsură ce suferințele și greutatea îndurate îl făceau pe acest copil din ce în ce mai prețios pentru ea, visele legate de imaginea lui deveneau tot mai îndepărtate și din ce în ce mai iluzorii. Și-l închipuia acum pe micuț pe o culme însorită, într-un pământ al făgăduinței, unde va ajunge și ea în curând pentru a se bucura de odihna cea veșnică. Regina sfârși prin a-l situa într-un paradis nelămurit, ferit de păcate și de remușcări, unde era suficient să ajungă pentru a fi salvată. Nu trebuia decât să reziste, să reziste...

În cele din urmă Regina ajunsese să se învinovățească pentru faptul că, poate, în diferite locuri prin care călătorise, nu privise cu atenție în ochii oamenilor atunci când aceștia îi răspundeau la întrebări. I se întâmpla ca nopți întregi să o chinuie gândul că poate nu știuse în anumite situații să pună întrebările așa cum trebuia. Și atunci se hotărî să refacă toate acele călătorii; apoi

continuă cu altele, și altele...

Într-o zi, omul care-i administra averea o informă pe Regina că surorile lui Flaten încercau să obțină ca moștenirea lăsată de fratele lor să fie împărțită între fiul său și ea, înainte ca Regina să cheltuiască tot ce avea.

Mai mult, una dintre surori cerea aprobarea să-l crească ea pe copil. Regina semnă tot ce i se ceruse, dornică să fie lăsată în pace. Dar, în același timp, avu senzația că o furtună începea să se îngrămădească deasupra capului ei: era primul avertisment pe care-l primea de la micuțul Flaten care creștea mereu, și mereu se apropia de anul, de ziua în care se va ridica împotriva ei. Și ziua aceasta va veni, era sigură... Trebuia doar să se grăbească, să profite de timpul care îi mai rămăsese.

XXI

și i timpul trece...

— Regina stă întinsă, termurând între cearșafurile reci din patul său de hotel, cu privirile pierdute în întuneric.

Nu-i trează dar nici nu doarme; călătorește, dar barca nu mai înaintează; călătorește fără încetare, dar iată că trenul se oprește, nu se mai mișcă. Asta-i prea de tot! Dar nu, trenul rămâne pe loc... Nu mai există cale ferată; acum merge pe un drum, fuge, dar picioarele îi sunt atât de grele, încât abia le mai poate ridica de la pământ... Se află acum într-o câmpie; totul e întunecat în jur; deasupra capului un cer brăzdat de lumini galbene printre norii negri care se precipită în rafale...

Abia mai poate înainta împotriva vântului rece. Și deodată aude în urma ei niște pași pe care-i recunoaște foarte bine. Începe să fugă. Nu îndrăznește să privească înapoi, să se întoarcă, și, în același timp, vede mereu în față acest chip rotund cu mustața sură, cu ochii plini de bunătate... Și totuși Flaten nu-i vrea răul, vrea doar să-i spună că o iartă și pentru asta, ca și pentru celelalte, știe

ea destul de bine pentru ce... „Așteaptă puțin, nu alerga atât de repede, iubita mea; tu știi doar că nu doresc decât să te îmbrățișez, să-ți spun că-ți iert totul!... Tu risipești în vânt toată averea pe care am agonisit-o într-o viață întreagă de muncă, dar ce contează? Nu-i nimic, te iert, mă auzi?”

Și ea fuge, fuge... Zburând pe deasupra ei, un stol de păsări o însoțește. Ah! acestea sunt amintirile, le recunoaște; toate amintirile sale... Unele au chemări atât de dulci! dar altele scot strigăte înfiorătoare: sunt gata să se năpustească asupra ei. Dacă s-ar opri... Nu! Ea nu vrea să se oprească!... Dar vai! picioarele i se îngreunează, se lipesc de pământ. Nu mai înaintează... Dintr-o mișcare, Regina se scoală din pat și se repede în cameră. Aprinde luminarea, rămâne așezată pe marginea patului:

„Doamne!... am avut un vis îngrozitor!... Și nu-i decât ora unu. Regina, Regina, trebuie să scapi de acest coșmar... De ce nu te convertești?

Să mă convertesc? să mă căiesc? Să mă arunc în brațele Mântuitorului, să mă pun la discreția lui, să fiu gata să-i sacrific totul? Dar atunci, tot ceea ce am făcut până acum am făcut degeaba. N-am înaintat niciun pas!... Nu, n-am curajul: trebuie să-mi găsesc mai întâi fiul.

Dar dacă ai muri în noaptea asta, Regina?... Gândește-te: să-l revezi, să auzi din gura lui că te iartă! n-ar fi mai rău decât orice altceva?

Te simți în stare să suporti această idee?

Ah, de ce nu știm măcar dacă această viață este urmată de o altă existență!... Doamne! Dacă am putea dispărea, să ne risipim ca o dâră de fum, să ne spulberăm!... Dar nimeni nu știe, nimeni nu știe...

Viața! ce stranie broderie în mii de culori! Firul e în mâinile mele; punct cu punct, acul împunge stofa urmând desenul... și dacă greșesc într-un singur loc, s-a terminat:

prețioasa broderie este pierdută, pierdută fără scăpare...

În definitiv, care a fost greșeala mea, de la început? Cu încă cinci coroane mi-aș fi putut plăti datoria înainte de a ieși din spital. Și nimic din ceea ce se întâmplă acum n-ar mai fi existat.

Dar e imposibil să mai revii asupra faptelor, să ștergi ceea ce s-a întâmplat! Imposibil, chiar dacă ai avea eternitatea la dispoziție...

Acum, Regina, te afli aici, în această cameră a unui hotel necunoscut, și Domnul fie lăudat că te afli aici pentru că asta înseamnă că nu ți-a pierit speranța. Mai rezistă, mai rezistă puțin. Mâine, poate, totul se va schimba; și atunci, atunci... totul va fi uitat și întreaga ta viață nu va mai fi decât o nesfârșită recunoștință, acțiuni de binefacere față de creatorul tău...

Dar ce! Tu trândăvești, lași timpul să se scurgă... Dacă copilul tău se află la acest pastor?... Dacă-i bolnav, dacă e pe moarte chiar în această noapte?... Și tu stai și aștepti aici! Ești nebună?"

Se repede la sonerie, se îmbracă în grabă... Nu vine nimeni? Sună din nou... în sfârșit, o femeie de serviciu, moartă de somn, se ivește...

— Cai, trăsură, imediat!

— La miezul nopții?

— Da, voi plăti dublu, ce contează! Dar trăsura să fie gata imediat!

Și hureitul surd al unei cabriolete se îndepărtează în noapte...

J. Bojer (1872-1959) este autorul unor opere de factură realistă, printre cele mai cunoscute numărându-se și „Un om popular”, „Emigranții”, „Noul Templu”, „Fascinația minciunii”, „Foamea cea mare”, „Ultimul viking” (aceste două din urmă apărute și în românește în 1969).